

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ve Cehennem'in Kapıları
Açılıyor...

tarama:dark_angel96

İHANET

Raven Hart

düzenleme:blacksnow

Ücretsiz
Kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

Bir Mektup, Vampir Jack'ten

Adım Jack McShane ve kırgınlıklar dünyasında bir vampirim. Öncelikle, hayatımın aşkı, Connie Jones adında bir polis memuresinin bir vampir avcısı olduğunu öğreniyorum. Bu yetmezmiş gibi, arkasından, eski kocasına cehennem azabı yaşatmak için bir voodoo kraliçesini yeraltı dünyasının kapısını açmaya ikna ettiğini öğreniyorum; daha doğrusu, *cehennemdeki* kocası.

Şimdi, cehennemdeki birinin yeterince acı çektiğini düşünebilirsiniz. Ama Connie öyle düşünmüyor. Eski kocasının kıcını bizzat tekmelemeye kararlı. Bu bana biraz vur deyince Öldürmek gibi geliyor -deyim için özür dilerim- ama ne diyebilirim ki?

Sorun şu ki bir kez yeraltı dünyasına girdiğinizde, oraya ait olun ya da olmayın, geri dönmek bir hayli zordur. Benim gibi vampirler oraya gidebilir ama daha ilk seferinde bir U dönüşü yapmış olduğumuzdan, cehennemden bedava çıkış biletimiz çoktan damgalanmış durumda. Oradan sorumlu arkadaş beni yakalarsa sonsuza dek orada tutmaya karar verebilir.

Babam William bir defasında sevdiği birini kurtarmak için istererek cehenneme girmişti ve neredeyse geri dönemiyordu. Şimdi ben girdim ve aynı şeyi yapmak istiyorum ama sonsuza dek burada kalabilirim. Yapacağım son şey olsa bile Connie'yi geri getirmek istiyorum. Ama William'ın yaptığı gibi eve dönüş yolunu bulabileceğimden emin değilim. O, cehennemi ikilemlerle başa çıkmak konusunda benden çok daha deneyimli.

Arkadaşım Melaphia -sözünü ettiğim voodoo kraliçesi kendisidir- Connie'nin gitmesine izin vermezsem, Latin güzeli sevgilimin bir gün beni öldürebileceğini söylüyor. Benim için kaçış yok. Söyleyebileceğim tek şey şu: Bu dünyadaki yazgım Connie jones adında bir vampir avcısı tarafından kazıklanarak küle dönüştürülmekse öyle olsun.

Şimdilik düşünebildiğim tek şey, kadınıımı alıp cehennemden çıkmak. Avcı meselesine gelince; Scarlett O'Haranın bir zamanlar dediği gibi; bunu yarın düşüneceğim.

Sorunlarla tek tek uğraşmak gerek.

Bir Mektup. Vampir "William'dan

Ben, William Cuyler Thorne, bir Ölüyüm ve beş yüz yıldır bir kan emiciyim. Çoğu ölümlünün ölmek için yalvaracağı kadar büyük acılar çektim. Seni öldürmeyen şeyin güçlendirdiğini söylerler ama daha fazla güç benim için nimet olmaz. Gücüm cehennemi bir kaynaktan geliyor; canlılara acı veya mutluluk veren yüce kaynaktan değil. Ben bir vampirim. Kendi başıyım.

Birçok insan ömrüyle ölçülebilecek bir sürede dikkatle inşa edilmiş rahat hayatım, kâğıt ev gibi paramparça oluyor. Sevdiklerim çok büyük tehlike altında. Sevgili çocuğum, Melaphianın kızı Renee'yi kurtarabilmek için, sevdiğim başka birini öldürmek zorunda kaldım. Eleanor'u sonsuza dek sevgi dolu eşim olacağını düşünerek dönüştürmüştüm. Onu öldürmek, ruhumu bir kez daha kaybetmek gibi geldi.

Onu seviyordum. Popüler inancın aksine, vampirler de sevebilir. Hem de tutkuyla. Ona karşı büyük bir açlık duyuyordum ve yokluğu soğuk çelik gibi beni lime lime doğruyor. Kanının son damlasını kuruturken duyduğum son nefes sesi, küle dönüştüğüm güne kadar kulaklarımda çınlayacak.

Şimdi ilk yavrum Jack -kendi etimden ve kanımdan doğan erkek çocuğumdan daha yakın bir oğul- ölümcül bir tehlike altında. Benim yaptığım gibi o da sevdiği kadını kurtarma mücadelesine girişti; doğasında onun ve aynı zamanda benim için zehir olan bir kadın.

Mecbur kalırsam Jack'i geri getirmek için cehenneme tekrar girerim. Geri dönüp dönemeyeceğimizi ise ancak Şeytan bilir.

Savannah'daki evimize geri dönebilsek bile, sorunlarımız daha yeni başlayacak; çünkü küçük Savannah ailemin sahip olduğundan çok daha büyük bir güç, Şeytanın üzerimize saldığı cehennem itleri gibi amansızca yaklaşıyor.

1

William.

Evimin bodrumunda durup, Jack McShane ve Connie Jones'un cansız bedenlerine baktım. Huzurlu bir şekilde yan yana yatıyorlardı. Etraflarında küçük sunaklar dizilmiş, mumlar yanıyordu ve kokulu bitkiler saçılmıştı.

Bu yarımkürenin en güçlü voodoo *mambosu*, ve evlatlık kızını Melaphia, deliliğin eşiğinde gidip geliyordu. Gözlerindeki şaşkınlık onu kollarıma alıp teselli etmek için beni zorluyordu ama önce Jack ve kız arkadaşına ne olduğunu öğrenmek zorundaydım. Jack hâlâ fiziksel bedeninde olduğuna göre tamamen kaybolmuş olamazdı ve Connie'nin de yanakları kırmızıydı. Terslik her neyse onlar için çok geç olmayabilirdi ama hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum.

Melaphianın dokuz yaşındaki kızı Renee'yi kaçıranlardan kurtardıktan sonra eve yeni dönmüştüm. Rence uzaktayken Melaphia katatonik durumdaydı. Çocuğun geri dönüşünün Melaphianın aklını başına getireceğini ummuştum ama görünüşe bakılırsa bu kadar basit olacağını düşünmek aptallıktı. Bu odada her ne oluyorsa sadece travmasını derinleştirmişti. Mahzene indiğimizden beri tek şey söylemişti: *Her şey yolunda. Sana söyleyebileceğim tek şey bu.* Açıkça, bana ne derse desin, her şey yolunda filan değildi.

"Burada neler oldu?" diye sordum, sesimdeki paniği gizlemeye ça-

lışarak. "Hepsini anlat bana. Odaklan, hayatım. Jack'in iyiliği için odaklanmaksın."

Melaphia dudaklarını yaladı ve bana kısık gözlerle baktı. "Oğlunu görmek istiyordu."

Üzerinde beyaz bir elbise olan Connie'ye baktım. "Connie'nin oğlu mu var? Nerede?"

"Ölmüş" diye mırıldandı Melaphia.

İçim ezildi. "Yeraltında mı?"

"Evet."

Melaphia'nın açıklamasıyla zihnimde bir sürü düşünce uçuştı ve yöneldiğimiz yer hoşuma gitmedi. Jack'in, Connie'nin insanüstü güçlere sahip olduğunu keşfettiğini ve detaylarını öğrenmek için Melaphiadan yardım aldıklarını biliyordum. Connie her ne olursa olsun, kendi başına canlılar dünyasından ölümler dünyasına geçebildiğine inanmakta zorlanıyordum.

Diğer yandan Melaphia... En yüksek seviyede bir voodoo rahibesi olarak ölümlerin yöntemleri ve ölümler âlemi onun doğuştan uzmanlık alanıydı.

"Melaphia, Connie'nin oraya geçmesine sen mi yardım ettin?" Kilerimi nazikçe omuzlarına koyarak onu yavaşça kendime çevirdim.

Önce bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama sonra nihayet benimle göz göze geldi ve başıyla onayladı. "Neden?" diye sordum.

"Çünkü insanın çocuğunu kaybetmesinin ne demek olduğunu Diliyorum ' dedi. 'Bebeğim gitmişti. Cehennemde olsa bile çocuğumun yanında olmak için her şeyi yapardım. Connie bana yalvardı, William."

Bana anlatmadığı çok şey vardı. Çok daha fazlası. "Bana her şeyi anlatmalısın."

"Jack amca..." dedi Melaphia, çömelip Jack'in kaymaktaşı rengindeki yanağına dokunarak. Jack bir heykel kadar hareketsizdi. Gerçekten de, teninin solgunluğu ve seçkin erkeksi kemik yapısı, onu üstat bir heykeltıraşın elinden çıkmış mermer bir heykel gibi gös-

teriyordu. Onu canlı gibi gösteren tek şey, dalgalı saçlarının mavi-siyah pırıltıydı.

Duygularım epik bir fırtınayla oraya buraya savruluyormuş gibi geliyordu. Renee'yi güvenliğe kavuşturur kavuşturmaz, ilk ve en sevgili yavrum Jack'i, Romeo ve Juliet'in son sahnesini andıran bu korkunç tabloda bulmuştum. Ayı kadar güçlü bu adamı böylesine çaresiz, bir hâlde görmek içimi eziyordu.

Jack, insanlığını tanıdığım diğer tüm kan emicilerden çok daha fazla korumuştı. İnsanların dünyasına çabasızca girip çıkıyordu ve bir grup İnsan arkadaşı vardı. Ölümlü dostları için ölümsüz varlığını birçok kez tehlikeye atmıştı.

İnsanlığına tutunması, farkında olmadan teşvik ettiğim bir özellikti ve dikkatli olmasını söylemek dışında buna asla karşı çıkmamıştım; sanki canının istediğini yapmaktan onu alıkoyabilirmişim gibi. İnsanlarla böylesine haşır neşir olmasına dikkat etmememin yıkımına katkıda bulunmuş olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Bana yardım et" dedim. "Jack'e yardım etmeme yardım et. Ulaşamayacağımız kadar uzağa gitmeden önce onu geri getirmeliyiz."

Meiaphbia doğrulup ayağa kalktı ve dikkatini bana odaklamak için çaba harcadı. "Evet. Onu geri getirmeliyiz. Ama kızı değil. O kak malı."

Jack

Lanet olsun, karanlıktı. Daha kötüsü, Connie'nin varlığını hiçbir yerde algılayamıyordum. Süper vampir görüşümün doğaüstü karanlığa alışmasını beklerken derin bir nefes alarak her zaman sürdüğü parfümün kokusunu almaya çalıştım. Leylak gibi kokardı. Görüşüm kadar keskin olan koku duyum çiçek gibi tatlı bir koku algılamıyordu. Bunun yerine... cehennem gibi kokuyordu. Çürümüşlüğü'nün kokusu ve tanımlamakta bile zorlandığım bir iğrençlik burnumu yakıyordu.

Connie'nin yerini tespit edemediğimden her aldı başında adamın yapacağını yaptım: Koşarak kaçtım.

Körlemesine koşarken iblislere öyle hızlı çarpıp sekiyordum ki kendimi şeytanın tik makinesindeki bir top gibi hissediyordum. Bazen bir şey acıyla ve öfkeyle uluyor ya da başka bir şey bir tarafımı yakalıyordu ama koşturaya devam ettim. Sonunda bir şey sırtıma atlayıp beni bir rodeo danası gibi yere devirdi.

Bu şey her neyse kokusu tanıdıktı. Güzel bir koku. Ama Connie'ninki değil. Bu yeni ölmüş biriydi. Lavanta kokusu olduğunu anladım. Yaratık hafifçe üzerimde yükselerek dönüp kendisine bakmama izin verdi.

"Eleanor?" dedim, korku ve şaşkınlıkla. "Burada... ne işin var?" Karşılık olarak gerilip çeneme bütün vampir gücüyle bir yumruk indirdi. Hatırladığım son şey, öfkeli bir kadiri gibisi olmadığı konusundaki eski deyişi düşündüğümdü.

2

"Sen neyden söz ediyorsun?" Sesimdeki duyguyu bastırmaya çalışıyordum. "Neden Connie'nin yeraltında kalması gerekiyormuş?"

"Bitmemiş bir işi var. Birkaç yıl önce eski kocası onun gözlerinin önünde çocuğunu öldürmüş ve sonra da kendini vurmuş."

Çiçeği burnunda bir vampir olarak ilk günlerimde, insanlara karşı cehennemde bin kez yanmama yetecek kadar zalimlik sergilemiştim. Ama ne kadar sertleşmiş olursam olayım, Connie'nin yaşamış olabileceklerini düşünmek benim bile içimi dehşetle doldurmuştu.

"Connie, Sullivan'ın cenazesinde Jack'in ölülerle iletişim kurabildiğini anladığında, ona yardım etmesini istedi ama lban için yaptığı gibi sadece bir aracı olarak değil."

"Jack'in onu ölmüş çocuğunu görmeye götürmesini mi istedi?"

"Evet. Jack'den onu yeraltı dünyasına götürmesini istedi. Sadece çocuğunun iyi bir yerde olduğundan emin olmak için değil, kocasının da kötü bir yerde olduğunu görmek için."

Konuştukça Melaphia daha mantıklı davranıyordu ama şimdi bunu takdir edecek zamanım yoktu. "Ama Jack kabul etmedi" dedim, Mel'in daha önce suçunu itiraf ettiğini hatırlayarak. "Bana olanları anlat/'

"Jack reddetti. O zaman Connie bana geldi. Bu arada onun ne

olduğunu ve ne yapması gerektiğini anlamak için bazı ayinler yapmışım. Ona ilk bilgimi açıkladım; bir Maya Tanrıçası olduğunu."

"İlk bilgi mi?" Sırtım ürperdi.

"Geri kalanı için en kutsal metinlere başvurmam gerekti. Haftalarımı aldı ama sonunda parçalan birleştirdim. William, Connie hem benim halkım hem de binlerce yıl önce Mayalar tarafından kehanet edilen vampir avcısı. Böylesine güçlü iki veya daha [azla sayıda farklı kültürde aynı kehanet görüldüğünde, kehanet edilen şeyin neredeyse kesin bir mesajı olur."

"Onun Connie olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Zihnim, bunun yaratabileceği sonuçların düşünceleriyle doluydu.

"Şu anda ilgilenecek çok fazla şey var. Ama düğüm noktası, doğum lekesinde. Connie'nin vücudunda antik çizimlere tam olarak uyan güneş biçiminde bir doğum lekesi var. Kendi gözlerimle gördüm"

Diana ve Ulrich'in arasındaki konuşmalar) hatırladım. *Bildiğimiz kadarıyla, Avcı aramızda olabilir.* Kara lordlar bile kesin olarak bilmiyordu. Ama Melaphia biliyordu. "Anladığım kadarıyla ona Avcı olduğunu söylemedin."

"Elbette söylemedim. Bildiğim kadarıyla bir avcının ne olduğunu bile bilmiyor. Ama bir noktada mutlaka keşfedecek. Yeraltına ulaşmasına yardım etmeyi bu yüzden kabul ettim ve bu yüzden orada kalmalı. Onun türü senin ve Jack'in can düşmanımızdır. Connie'nin o yerde hapsolmasını görmek beni kahrediyor ama babalarımı korumak zorundaydım. Jack'in onu takip etmesini istemedim. Connie'nin gittiği yeri bile öğrenmemesi gerekiyordu ama ben tam ayini bitirdiğimde ve Connie diğer tarafa geçtiğinde Jack öğrendi."

"Onu kendi başına nasıl takip etti? Jack o sınırı kendi başına geçmeyi bilmiyor ki."

"Kendi başına yapmadı. Loa Legba'dan yardım istedi." Melaphia hıçkırıklara boğuldu. Jack'e, Maman Lalee'nin kendisine atadığı tanrıyı çağırmasına yetecek kadar voodoo öğrettiği için kendini suçluyor olmalıydı. "Ona sadece tehlikeli olmasına yetecek kadar öğretmişim" dedi Melaphia.

Maman Lalee, ruhları yeraltına istediği gibi götürebilecek kadar güçlü bir voodoo kraliçesiydi, Bu kıtaya geldiğimden beri dostumdu ve Melaphia da onun soyundan geliyordu. Barışsever Yeni Dünya vampirlerinin antik kan emicilerin en kötülerıyla savaşa gireceği kesinleştiğinde, Melaphia onun dininin tanrılarına seslenerek güçlerimizi artırmamız gerektiğini kabul etmişti. Lalee'yle bağlantı kuran Melaphia, ailemedeki herkese voodoo panteonundan belli bir tanrı veya Tanrıça seçmişti.

Ölülerle iletişim kurma yeteneği nedeniyle, Jack'e, diğer birçok şey arasında yeraltına açılan kapının efendisi olan Loa Legba verilmişti.

Melaphia'yi kollarıma aldım ve çocukken yaptığım gibi rahatlatmaya çalıştım. "O bizim Jack'imiz" dedim. "Her zaman becerikli ve kalınkafalıdır." *Ve aynı ölçüde de cesur*, diye düşündüm. Mitolojik Orpheus gibi, kendi Lurydice'ını kurtarmaya gitmişti.

"Kapı onun için açıldı" dedi Melaphia, hıçkırıklarının arasında. "Ve Jack gitti." Yalvaran gözerle bana baktı ve çocukluğundan beri kullanmadığı bir kelimeyle seslendi. "Ne yapacağız, baba? Onu nasıl geri getireceğiz?"

"Onu gidip kendim getireceğim. Bir defasında yeraltına indim ve güvenli bir şekilde geri döndüm. Bunu tekrar yapabilirim." Seçime hissettiğimden daha güçlü bir güven yansıtmaya çalıştım ama Melaphia'nın yüzündeki dehşet ifadesi pek de ikna edici olmadığını kına gösterdi.

"Hayır! Ya ikiniz birden orada kalırsanız? Renec'yi, beni ve size güvenen bütün diğer herkesi kim koruyacak?"

Bunu itiraf etmekten hoşlanmasam da Melaphiamn haldi olduğunu biliyordum: Jack ve benim, İkimizin birden başka bir boyutta sıkışıp kalmamız yüksek bir olasılıktı. Melaphia, Lalee'yi getirebilse bile, ilcimizi birden yeraltının pençesinden kurtaracak kadar güçlü olamayabilirlerdi.

"Haklısın" dedim. "Doğru düşünmüyordum."

Melaphia nefesini verdi ama kaşları hâlâ çatıktı. "Bu dine bağlı olan hepimiz bir araya geldiğimizde Loa Legba'nın Jack'i bize geri vereceğine inanıyor musun? Jack'in onunla olan bağına biz sahip değiliz ama belki bir araya gelirsek bizi duyabilir."

"Anlaşılan ona ihanet ettiğin ve Renee'nin kaçırılmasına yardım ettiğin için seni kazıklamış."

Tekrar bana doğru atıldı ama bu kez yana çekildim. "Kanımı içti. Hepsini!"

"Bir vampir... tekrar öldürüldüğünde... olan şey bu mu?"

"Evet, jack. Seni bekleyen de bu. Bana iyi bak."

Birinin kendi ölümlülüğüyle yüzleşmesi kolay değildir; özellikle de öldürülmesi kesinlikle zor olan biz vampirlerin. Ama potansiyel açıdan ölümsüz bir yaşamın da bedelleri vardır. Biri seni öldürmeyi başarırsa doğruca cehenneme gidersin. Başlangıçtan geçmeyin; iki yüz dolarınızı almayın. Doğruca cehenneme! Yani biz vampirler ciddi şekilde tehdit edilmediğimiz sürece ölüm hakkında pek konuşmayız.

"Vampirler olarak Öncelikle ruhlarımızı kaybettik" dedi EJeanor, "Son kez yok edildiğimizde, lanetlilerin en lanetlisi olduğumuz söylenebilir."

"Peki, ya Shari? O... senin olduğun şeye dönüşmemiştin."

"Senin sayende... ve kadınlara karşı lanetin sayesinde... asla vampire dönüşemedi ki."

Sözleri acıtmıştı. Shariyi vampire donüştürememem, William-Lalec'nin yardımıyla- onu daha iyi bir yere gönderene kadar bu iblisler aleminde kalmasına neden olmuştu. "Yani sen lanetlilerin en kötüsüsün. Diğer bu... şeylerin... senden korkmasının nedeni bu mu?"

"Evet. Sen de bu yüzden korkmalısın. Artık *gerçek* bir iblisim."

Üzerime atılırken kanatları varmış gibiydi. Eğildim ve iki yumruğumu. birden kaldırıp karnına vurarak onu arkamdaki zombilerin üzerine fırlattım. Bir aradayken ondan pek korkuyormuş gibi görünmüyorlardı. Kemikli, pençe gibi elleriyle onu yakaladılar ve etlerini parçalamaya başladılar.

Hepsinin dikkati dağılmışken yine koşmaya başladım ve Eleanor'un arkamdan yankılanan çığlıklarını duydum. İblislerle aramdaki me-

safeyi açtığımda kendimi daha iyi hissetmeye haşladım. Sonra, çok çabuk bir şekilde, kendimi daha da kötü hissettim. Karanlık yerini yoğun bir sise bırakıyordu. Nereye gittiğimi hâlâ göremliyordum ama şimdi daha önce olmayan bir basıklık duygusu hissediyordum, Basınç kıyafeti giymeden derin denizlere dalmış gibiydim. Etrafımdaki her şey içimde kalan yaşamı sıkıp emiyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kasları oksijensiz kalmış bir atlet gibi vücuduma kramp- lar girmeye başladı.

İblislerin beni bu yöne doğru izlememesinin bir nedeni vardı: Burası onlar için güvenli değildi.

Yani *bizim* için güvenli değildi.

Sabaha karşı bir saatte Werm'ün barına girdiğimde, çalışanlarıyla birlikte kapanış için hazırlanıyorlardı. Personelinin neredeyse tamamen Eleanor'un kızlarından oluştuğunu görünce şaşırdım; şimdi hepsi fahişeliği bırakmış, garsonluğa başlamış gibi görünüyordu. Ama eski dostum Seth Walker'ın barın arkasında bardak yıkadığını görünce daha da şaşırdım.

Genç hanımlar beni sjecek bir şekilde karşıladı ve eski patronlarıyla ilgili sorular sordular. Zorunluluklardan dolayı, onlara Eleanor'un neden şehirden ayrıldığı söylenmemiştii. Aslında, benim Renee'yi kurtarmak için yola çıkışımdan önce yalan söylemiş, onlara Avrupa'da tatile çıktığım açıklamıştım. Kötü babam Reedrek, Eleanor'la kızlarının Savannah'daki yerlerini yakmıştı ve bir süre buradan uzaklaşp tatil yapmak istemesi doğaldı. Sadece evlerini değil, kazanç kapılarını da kaybetmiş olan genç fahişelerin sorumluluğunu Jack'e vermiştim. Onlara yasal bir iş bulmuş olması çok akıllıcaıydı. Birkaç yanlış anlama dışında Jack beni asla hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Yolculuğuma hazırlanırken Ginger'ın şimdi liderlik pozisyonunda olduğunu görmüştüm. Şimdi bana yaklaşıarak sordu: "Eleanor nerede? Onu da geri getirdin, değil mi?"

Acıyla yüzümü buruşturdum. Bir gün onlara patronlarının geri

dönmeyeceğini söylemem gerekecekti. Ama şimdi değil. "Orada kaldı" dedim. "Sonra detaylarını anlatırım."

Werm beni karşılamak için geldi ve kızları gönderdi. Vedalaşıp ayrıldıklarında rahatladım.

"William! Renee'yi geri getirdin mi?" diye sordu Werm, heyecanla.

"Evet" dedim ve yavru vampirin bana hevesle sarılmasına izin verdim.

"Tanrı'ya şükür. Melaphia kendini yeni bir kadın gibi hissediyor olmalı. Hey, yerimi nasıl buldun?" Elini genişçe açarak etrafı işaret etti. Werm yirmili yaşlarında, ince yapılı, saçlarını Gotik tarzda siyaha boyayan bir gençti. Solgun teni öylesine çok küpeyle doluydu ki yürürken şingirdiyordu ve diama baştan aşağı siyah deri giyiyordu.

Werm, yakın zamanda vampirlerin gerçek olduğunu keşfetmişti. Kendisini bir kan emiciye dönüştürmesi için Jack'e yalvarmıştı ama Jack geri çevirmişti. Sonra Reedrek gelmiş ve Werm kötü bir aday gibi görünmesine rağmen beni onu dönüştürmeye zorlamıştı. Yakın zamanda, Jack, Werm'ün sonuçla saygın bir vampir olabileceğine inanmaya başlamıştı. Ben bu konuda hâlâ şüpheliydim.

Aşırı cafcacflı duvar kağıtlarına, berbat renk anlayışına ve dekorun diğer sıra dışı özelliklerine baktım. "Çok kendine özgü" dedim. "Tebrik ederim!"

O sırada Seth yanımıza geldi ve elimi sıkı. "Seni gördüğüme sevindim" dedi. "Uzun zaman oldu."

"Gerçekten öyle. Senin... kendi ortamında işler yolunda sanırım." Seth en azından yılda bir kez Jack'le birlikte avlanmak -ve içmek için buraya tatile gelirdi. Onun dışında iş için de gelirdi. Polislik işi -kuzey Georgia'da küçük bir kasabanın polis şefiydi- ya da kurtadam meseleleri olabilirdi. Seth aynı zamanda bir kurtadamdı.

Seth'le ben kendi türlerimizle ilgili benzer felsefeler güdüyorduk ve gerektiğinde birbirimize yardımcı oluyorduk. Ben, vampirlerin kendi meselelerini kendi aralarında tutmaları gerektiğini düşünüyordum; Seth de kurtadamlarla ilgili aynı düşünceler içindeydi. Jack'le

ben bu civardaki vampirleri kontrol altında tutuyor, toplumumuzda sorun yaratan kan emicilere gayriresmî olarak adalet uyguluyorduk. *Sorun*, insan dünyasının, özellikle de polis güçlerinin dikkatini çekebilecek her türde suç eylemi anlamına geliyordu. Seth de kendi biçim değiştirenler grubu arasında aynı şeyi yapıyordu.

"Şimdi işler yolunda" dedi. "Sen yokken kasabanın tüylü tarafında küçük bir sortin yaşadık ama Jack -ve Werm- sorunu çözmeme yardım etti." Werm'ün sırtına vurdu; Werm acıyla hafifçe yüzünü buruşturdu ama sırıttı. "Hâlâ ilgilenmem gereken bir yerel park meselesi var ve bu yüzden bir süre daha kalacağım. Ben yokken yardımcımla işlerle ilgileniyor ve deneyimli biri olduğu için hemen geri dönmek zorunda değilim. Sürü inlerinde kafaları birbirine vurduğum zamanlarda Werm'e barmenlikte yardımcı olabileceğimi düşündüm."

Seth'in Savannah'da olmasına sevinmişim, Jack'i kurtarmama yardım etmek için yapabileceği bir şey yoktu ama dostlar arasında olmak asla zarar getirmezdi. Bunun yanında, Werm'ün etrafımda bulabileceği bütün pozitif erkek rol modellerine ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Setli iri yarı bir adamdı; benim kadar uzun boylu, Jack kadar yakışıldı ve cüsseliydi. Kendi türünün bölgesinde kurt biçiminde ne kadar rahat dolaşıyorsa Savannah'da toplum içinde de o kadar rahattı.

"Hey, William, Jack nerede? Bütün gece onu görmedim ve son konuştuğumuzda geleceğini söylemişti. Onu garajda da görmedim."

Jack'in bütün gece açık olan garaj işini unutmuştum. Ortağı Rennie'yi arayıp Jack'in yokluğu için bir bahane uydurmam gerekecekti. "Bu yüzden geldim. Jack'in başı dertte. Werm, ona yardım etmemiz için Melaphia ve benimle çalışman gerekiyor."

Seth endişeli gözlerle baktı. Bir biçim değiştiren sorunuyla ilgili olarak Seth ilk kez yıllar önce kasabaya geldiğinden beri Jack'le iyi anlaşmışlardı. Onlara neredeyse kuzen diyebilirdim.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Seth.

Başımı iki yana salladım ve Jack'in nerede olduğunu, oraya neden

gittiğini ve geri getirmek için ne yapmayı planladığımızı) anlattım. Bir yavru olarak Werm ün yeraltı dünyası hakkında bilgisi yoktu. Orada son yaşadıklarımı ve Jack'in karşı karşıya olduğu tehlikeyi dinlerken gözleri iri iri açıldı.

"Burada bekle" dedi Werm. "Mahzene inip kendi voodoo ayinlerimde kullandığım malzemeleri alacağım."

"Acele et" dedim, arkasından. "Neredeyse Güneş doğdu." Werm bana bakmadan elini sallayarak anladığını belli etti ve mahzen kapısında gözden kayboldu.

"Alı, Tanrım!" dedi Seth, ciddi bir tavırla. "Hem o hem de Connie. Ben voodoo bilmiyorum, dolayısıyla dinle ilgili kısmında size yardım edemem. Yapabileceğim başka bir şey olmadığından emin misin?"

"Sanmıyorum. Belki yarın gece Werm hâlâ bizimle çalışıyor olursa sen burayla ilgilenebilirsin. Bu arada, yardımcı olabileceğin başka bir şey olursa sana haber gönderirim."

Seth başıyla onayladı ve eliyle kısa siyah saçlarını sıvazladı. "Böyle bir şeyin olmasından korkuyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Jack'e Connie'nin geçmişinden söz eden benim. Tanık olduğu cinayet ve intihardan. Sanırım bu konuda Connie'yle konuşmuş olmalı."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Atlanta'dayken Connie'yle çılayorduk" diye itirafetti Seth.

Uzaktayken kurtadam meselesinden daha fazlasını kaçırmış olabileceğimi düşündüm. Jack'in Connie'ye karşı yoğun duyguları düşünülürse en iyi dostlarından birinin onunla bir zamanlar çıktığını öğrendiğinde nasıl bir tepki verdiğini düşünmek bile istemiyordum. Jack oldukça duygusaldır; güneyli bir erkeğin tarzında. Örneğin, rahmetli bir araba yarışçısının adı anıldığında -sanırım Dale Earnhardt'dı- Jack her ne yapıyorsa bir an durur ve saygıyla düşünürdü.

"Önemi yok" diye açıkladım. "Anlaşılan Connie yeraltına İnip oğ-lunu görebilmek için onu zorlamış olmalı. Jack reddedince, o da Melaphia'ya gitmiş. Sen onu önceden uyarmış olsan da olmasan da böyle bir şey yaşanabilirdi."

"Sanırım haklısın" dedi Seth ve bakışlarını yere indirdi.

"Başka bir şey mi var?"

"Evet. Ama bunun Jack, Connie ve yeraltı dünyasıyla bağlantısı olup olmadığından emin değilim."

"Nedir o?"

"Aslında sadece bir his. Bir şeylerin yaklaştığını hissediyorum. Bir tür olay. Lanet olsun, bunu açıklamak çok zor. Biçim değiştirenlere has bir şey."

"Evet, sanırım öyle."

Biçim değiştirenlerin kendilerine özgü yetenekleri vardı ve bun-lara kolektif hayvan anılarından ve içgüdülerinden yararlanmak da dâhildi. Bir biçim değiştiren herhangi bir şekilde huzursuzsa bunu ciddiye almak gerekirdi. Özellikle de birden fazlası tarafından his-sediliyorsa. Karşı karşıya olduğum sorunu çözdükten sonra bu ko-nuyu tanıdığım diğer biçim değiştirenlere de sormaya karar verdim. "Hissettiğin bu olay... tehlike olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Kesinlikle."

"Bizim için mi, İnsanlar İçin mi?"

"İki taraf için de."

"Ciddi görünüyor. Şu Jack'le ilgili krizi kontrol altına aldığımızda, belki Melaphia büyüsüyle bu konuyu biraz daha araştırmamıza yar-dım edebilir. O zamana kadar yaklaşan sorunla İlgili sezgilerini açık tut. Mümkün olan en kısa sürede bununla ilgili yine konuşacağız."

Seth başıyla onayladı. Worm, üzeri yazılı naylon bir torbayla geri döndü: WAL-MART. DAİMA DÜŞÜK FİYATLAR. DAİMA. Bu, Jack'in geceleri açık olması yüzünden sevdiği mağazaydı.

"Hazırım" dedi Worm. "Özel bitkileri aldım."

"Aldığından eminim" dedi Seth, altın sarısı-yeşil gözlerini kısarak. Şimdi konuşan kurtadam Seth değil, kanun adamı Setli di.

Werm omuz silkti. "Sadece sunum amaçlı" dedi, peşimden kapıya doğru yürürken. Arabama binerken bana döndü. "Ben de bir gün Jaguar almak istiyorum."

"Zevkli adamsın" dedim, alt dudağındaki yeni küpeyi fark ederken. »Şu yeni takınla iyi şanslar!"

Werm sesimde biraz alaycılık sezmiş olmalıydı. "Bir gün param olacak, görürsün. Bence bar çok başarılı olacak. Pazarda çok dikkatle ilerliyorum."

"Anlatsana."

"Elbette ki Gotik eğilimliler için bir yer olarak düşünüyorum ama sadece onlar için değil. Bence bizim gibi, her türde insan dışılar için bir toplanma yeri olabilir."

"Bu patlayıcı bir karışım da olabilir" diye uyardım. "Jack sana vampirlerin biçim değiştirenlerle ve diğer insan dışı varlıklarla her zaman iyi anlaşılamadığını anlattı, değil mi?"

"Ama Jack'in bir sürü biçim değiştiren arkadaşı var" diye ısrar etti Werm. "Seth ve Jerry gibi."

"O arkadaşlıklar istisna. Jack herkesle arkadaş olabilir. Bu, onun kişisel yeteneklerinden biri. Ve vampirleri Gotiklerle, o kadar çok... Jack'le ne diyorsunuz? Vampir heveslisiyle bir araya getirmek düşüncesi? Bu, felaketle sonuçlanabilir. Kendi durumuna bir bak. Bu konuda canlı örneksin."

Werm incinmiş gibi baktı. "Yani bir vampir olarak felaket olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Ben daha çok senin gibi açık zihinli, zeki gençlerin, insan dışı dünyanın gerçekten var olduğunu anlamasından söz ediyorum. Yani, birçok kez uyarıldığın gibi, bir felaket reçetesi olabilir."

"Olayları yakından izleyeceğime söz veriyorum. Bence biri birtakım fikirlere kapılmaya başlarsa bunu anlayabilirim. Çoğu zaman barın arkasında olacağım ve insanların barmenlerle nasıl dedikodu

yaptığını bilirsin. Biri yanlış türde sorular sormaya başlarsa seni ve Jack'i uyarabilirim. Her türde bilgi için kulaklarımı açık tutarım. İnsan dışı toplumda bir söylenti olursa ilk siz bilirsiniz."

Bunu düşündüm. İyi muhbirlerle ilgili söylenecek çok şey vardı. Şehir yaşamının çeşitli alanlarında birçok muhbirlerim vardı; yüksek sosyeteden en düşük suçlulara kadar. "Pekâlâ" dedim. "Ne kadar küçük görünse de önemli olabilecek herhangi bir bilgiyi bana ulaştıracağına söz verirsən sana karışmayacağım. Savannah'dan benim haberim olmadan pek vampir gelip geçemez ama fazladan göz ve kulaklar asla zarar getirmez."

Werm parmaklarını şaklattı; kurukafa ve ejderha biçimindeki ağır gümüş yüzüklerin bolluğu düşünülürse bu oldukça zor olmalıydı. Bazen Werm'ün takılarının ardında yatan nedenin vampir olmak istemesiyle aynı olduğunu düşündüm. Dünyadan o kadar korkuyordu ki dünyanın da ondan korkmasını İstiyordu.

"Sana söylemeyi neredeyse unutuyordum" dedi. "Şu anda şehirde yeni bir vampir var. Bu gece erken saatte bara geldi."

Kulağını çekmemek için kendimi zor tuttum. Bizim tanımadığımızı düşünebileceği herhangi bir vampirin varlığını haber vermek konusunda Wenn sıkı emirler almıştı. "Oh?" dedim, sakince. "Kimmiş o?"

"Adı Freddy Blackstone ve Tobey'nin arkadaşı olduğunu söyledi. Bunu sana özellikle söylememi çünkü Tobeynin ona Savannah'daki yabancı vampirlere karşı senin ne kadar temkinli olduğunu açıkladığını belirtti."

Tobey, Kuzey Amerikalı bir vampirdi ve batıdaki antik bir İdandan geliyordu. Kıtanın bir başından diğerine uzanan demiryolu kurulurken dönüştürülmüştü. "Seni nasıl bulacağını nereden biliyordu?"

"Bara girene kadar benim hakkımda bir şey bilmiyordu. Bir vampir olduğumu hissedince kendini tanıttı. Tobey ona Savannah'da sadece birkaç vampir olduğunu söylediği için seni tanıyor olacağımı düşünmüş. Ona babam olduğunu söylediğimde, istersen Tobeyle konuşup kontrol edebileceğini söyledi."

"Bunu yapacağım" dedim.

O sırada eve dönmüştük. Arabanın kapısını açtığında kolunu tuttum. "Bilmen gereken bir şey var. Eleanor öldü."

Werm her zamankinden daha da bembeyaz kesildi. "Ben... çok üzgünüm." Ağzını açtı ve neler olduğunu soracağını tahmin ettim ama sonra fikrini değiştirdi. Sonuçta aramızdaki psişik bağa karşı o kadar da duyarsız değildi.

"Evimdekilerin çoğu bunu henüz bilmiyor. Ben sana söyleyene kadar kimseye açıklama."

"Açıklamam. Söz veriyorum."

"Pekâlâ. Acele edelim. Güneş neredeyse doğdu."

Eve tam bir sessizlikle girdik. Renee yatakta olmalıydı; gündüzleri dinlenme yerimi bekleyen ve geceleri insan biçimine bürünen Deylaud ve Reyha gün doğumunda dönüşümlerini gerçekleştirdiklerinde her nereye gidiyorlarsa oraya gitmiş olmalıydılar.

Peşimde Werm'le bodruma uzanan basamakları ikiye ikiye indim. Mahzene ulaştığımızda, Jack ve Connie'yi yerde görünce korkuyla olduğu yerde donup kaldı.

"Cesaret, ufaklık" dedim. "Onların iyiliği için aklını başında, tut." Wern ciddi bir tavırla başıyla onayladı ve malzemeleriyle dolu torbasını elinde sıkıca tutarak odanın köşesine doğru gerileyip talimatları beklemeye başladı.

Melaphia masamda oturuyor, elinde beyaz pamuklu eldivenlerle antika bir kitabı dikkatle karıştırıyordu. Werm'le birlikte içeri girdiğimizde başını kaldırıp bize bakmadı. "Daha hızla zamana ihtiyacım var" dedi sonra, sakince. "Şu... bilmek istedikleriyle ilgili herhangi bir bilgi bulamadım."

Yeraltından istenmeyen iblislerin boyutumuza gelebileceği konusundaki tehlikeyle ilgili Werm'ü tedirgin etmeye gerek yoktu. Toplayabileceği bütün konsantrasyona ihtiyacı vardı.

"Pekâlâ" dedim. "Werm, orada bekle ve Melaphia'ının sana söyleyeceği her şeyi yap. Sana beslenmeni öneririm. Gücünü olabildiğin-

ce toplamalısın; kan bankasından insan kanı al. Barın altındaki buz-dolabında var." Türümüzün daha uygar olanları varlığını sürdürmek için hayvan kanı içer ama insan kanı daha güçlendiricidir.

jack'in yanına çöktüm ve kemerine takılı zinciri çekiştirdim. Ona yüz yıldan uzun süre önce verdiğim cep saati elime düştü. Başparmağımın bir hareketiyle onu zincirinden çıkardım ve masanın karşısındaki antika duvar büfesine yaklaştım.

"Sence deniz kabukları işe yarayacak mı?" diye sordu Melaphia.

"Bilmiyorum ama denemeye değer."

Ben kemik kutuyu çekmecedan alamadan, Melaphia bana anlamlı bir bakış attı ve çenesiyle hafifçe Werm'ü işaret etti. Werm'ün gözlerinin içine baktım. "Burada gördüklerini unut." Kutuyu aldığımı gördüğünü asla hatırlamayacaktı. Bu şekilde zihinleri etkilemek, bir vampirin insanlar ve kendisinden daha zayıfbaşka vampirler üzerinde kullanabileceği bir güçtü. Bu beceride ustalaşmak zordu ve bazı vampirler asla başaramazdı. Ama benim gücüm yeterliydi. Jack'in bu konudaki gücüyse mucizeviydi. Elimde olmadan, hareketsiz yatan bedenine tekrar baktım ve boğazımda bir şeyler düğümlendi. Werm'e söylediklerimi içimden kendime de tekrarladım: *Aklını başında tut; onun iyiliği için.*

"İşe yararlarsa deniz kabukları sana ne söyleyebilir?" diye sordu Melaphia, Werm'ün sohbetimizi takip edemeyeceğini gördükten sonra.

Zorlukla gülümsedim. "Görene kadar bilemem... ve duyana kadar. En küçük bilgi bile yararlı olabilir." Gerçekte düşündüklerimi dile getirmedim: Aslında deniz kabuklarının bana jack'in hâlâ hortlak olup olmadığını ve onu geri getirmemizin mümkün olup olmayacağını. Eğer yardım edilemeyecek durumdaysa acı dolu bir karar vermem gerekecekti.

Mahzenin çift kilitli kapısından geçerek küçük avluya çıktığımda, gün doğumundan önce sadece birkaç dakikanı olduğunun farkındaydım. Rüyalarda olduğu gibi, deniz kabuklarının sağladığı vizyonda koca bir gece geçirsem bile, gerçek zamanda asla birkaç saniyeden uzun sürmeyebilirdi.

Sık bir bambu sırası beni dışarıdan geçenlerin gözlerinden koruyordu. Ay ışığı Japon havuzunun üzerinden yansıyor ve Ay'ın dalgaları çekmesi gibi, mistik kutu da titremeye başlamıştı.

Kutu, Afrikalı bir voodoo rahibi tarafından babasının kafatasından yapılmıştı. Adamın sekiz kuşaktan torunu Lalee tarafından da bana verilmişti. İçindeki antika deniz kabukları, yakınlardaki okyanusun kükreyişi gibi gümbürdeyerek bana uzandı.

Kutuyu açıp deniz kabuklarına baktım. Çoktan hareketlenmişlerdi bile. Jack'in saatini üzerlerine tuttuğumda dans etmeye başladılar. Kutunun içinde onları salladım ve rahatsız edilmekten hoşlanmamış gibi öfkeyle takırdadılar. Sonra onları ayaklarımın dibindeki taşların üzerine attım.

Zihnimdeki okyanus gürültüsü sağır edici bir hâl aldı ve kendimi zamanda ve uzayda uçarken buldum. Bir yolcu uçağının penceresinden bakıyormuşum gibi iki tarafımdan karanlık, tehditkâr bulutlar geçiyordu. Belki de ben onların yanından geçiyordum. Atmosfer aniden değişmiş gibi kulaklarım tıkandı ve kendimi yeraltındaki bir açıldıkta havada asılı hâlde buldum. Daha önceki ziyaretimde de olduğu gibi hiç ışık yoktu ve beş yüz yıl daha yaşasam o leş kokusunu yine de unutmazdım.

Deniz kabukları her zamanki kadar isabetliydi. Saat onlara yardım etmiş, beni doğruca Jack'e getirmişlerdi. Ayaklarımın dibinde, neredeyse dokunabileceğim kadar yakındaydı ve bir iblisle savaşıyordu.

Lanet olasıca şeyi üzerinden alabilmek için hiç düşünmeden ellerimi uzattım ama sanki havadan yapılmış gibi ellerim içinden geçti. Burada bir izleyiciden ibarettim. Jack saldırganını üzerinden attı ve yaratık bir yılan gibi yerde kıvrandı. Pulları karanlıkta yanardöner yeşil renkte parladı; güzel ama aynı zamanda da iğrençtiler.

Jack'in düşmanı ayağa fırlarken deniz kabuklarının gücü beni olduğum yerde döndürdü. Kendimi maddeleştirebilmek için elimden geldiğince konsantre oldum, Jack'in yardımına ihtiyacı vardı ve irade gücümü zorlarsam bu yerde maddeleşebileceğime inanıyordum;

en azından ona yardım edebilecek kadar. Sürüngenin vücudunda başka bir sürüngenin resmi daha vardı. Bil, nasıl bir şeydi böyle?

Bir fırının kapağı açılmış gibi yüzüme bir sıcak dalgası çarptı ve yaratığın Eleanor olduğunu anlayarak dehşete kapıldım. Jack'in üzerine yapışmıştı. Beni şaşırtan bir şekilde, söylediklerini anlayamadım. Jack'e tekrar saldırdı, Jack onu üzerinden savurdu ve Eleanor bir grup iblisin ortasına düştü. Her zamanki gibi formda görünen Jack bütünü hızıyla kaçmaya başladı. Deniz kabukları onu izlememi sağlayamadı ve çabalarımın rağmen bedenimi maddeleştiremedi. Ancak, konsantrasyonumun bir etkisi olmuştu. Eleanor beni görebiliyordu.

Deniz kabukları yarattığım şeyi görmemi istiyordu. Eleanor'u mahkûm ettiğim şey bu muydu? Yeraltında kalacağını biliyordum ama bu? Buraya son gelişimde gördüğüm iblislerden çok daha kötü bir yazgıyla yüzleşmişti.

Hayal edebileceğim her şeyden çok daha kötü bir şeye dönüşüyordu ve bu yazgıyı sonsuza dek izleyecekti. Tek suçlusu da bendim. İblislerle savaşmaya çalıştım ama onlara hâlâ dokunamadığımı fark ettim. Ellerime baktığımda şeffaflaştıklarını gördüm. Yine de, iblisler görüntümden korkmuş olmalıydılar çünkü geri çekiliyorlardı.

Eleanor gittiklerinden emin olduğunda -en azından şimdilik- bana döndü ve tıslayıp kıvrınmaya başladı. Bana duyduğu nefret neredeyse elle tutulur hâldeydi. "Sen... oğlunu kurtarmaya geldin, değil mi? Cam cehenneme! Bak *bana* ne yaptın!"

"Nesin sen?" diye sordum, öfkesine aldırmadan.

"Bu yere gelen vampirlere ne olduğunu bilmiyor musun? Onlardan birçoğunu öldürdün. Ben iki kez lanetlilerden biri oldum; bir Sluagh. Bizi ne cennet ne de cehennem ister. Yönetimdekiler bizler için özel cezalar düşünür. Güzel yılan dövmem yüzünden şimdi bir sürüngene dönüşüyorum, Senin özel cezanın ne olacağını da merak ediyorum."

Vampirlerin son cezasını neden hiç duymadığımı merak ettim ama sonuçta yeraltına gelip geri dönebilen tek kişi ben olduğuma göre, bana kim söyleye bilirdi ki?

Kaybolmaya başladığımı hissettim ve buna memnun oldum. Zavalı Eleanor'a bir saniye daha bakamazdım. Bakışlarını üzerime odaklamıştı; bu kez diğerleriyle savaşıyordu. Tam aksine, ikisini tutup çıplak vücuduna bastırdı. Şaşırın yaratıklar ellerini onun kalçalarında ve vücudunda gezdirmeye başladılar. 'Onları yenemiyor-san, onlara katıl, değil mi William? Ya da onlarla düzüş. Bir zamanlar fahişe olan her zaman fahişedir.'

Gözlerinde gördüğüm son şey, bana korkunç bir gerçeği söylüyordu. O iğrenç vücudun derinliklerinde bir yerde gerçek Eleanor hâlâ varlığını koruyordu.

"William! Tanrılar aşkına, uyan!" Melaphia iki eliyle yakamı çekiştiriyor, beni taşların üzerinde sürüklemeye çalışıyordu. Werm'ün çılgılık attığım ve Melaphia'nın ona içeri dönmesini söylediğini duydum.

Yanağımda yakıcı bir acı hissettim. Doğuya dönük olan yanağımda. Hemen ayağa fırlayıp mahzene koştum.

Melaphia nefes nefese bir hâlde mahzene girip kapıyı kapadı. "Deniz kabuklarını daha sonra alırım. Neler oldu? Meler gördün?" diye sordu, barla tabutların arasındaki koltuklardan bitine oturmama yardım ederken.

"Beni konuşturma. Lütfen!"

"Ah, hayır! Jack..

"Sorun o değildi. Jack iyi. Şimdilik."

Gürültüye irkilen Deylaud ve Reyha evin bir yerlerinden koşup gelmişti ve panik halinde havlıyorlardı. Wenn yere çömelerek onları okşayıp sakini eş tirdi. Reyha acıklı bir sesle inledi ve gidip Jack'in yanağını yaladı. Melaphia'nın beni kurtarmasına yardım etmeye çalışırken Werm'ün giin ışığında yanan yanağımdaki kızarıklığı gördüm.

"Acele edelim" dedi Melaphia. "Belki hâlâ zamanımız vardır."

"Evet. Her şey hazır mı?"

Melaphia başıyla onayladı. Mumları Jack ve Connie'nin etrafına daire şeklinde dizmişti. Stratejik yerlerde bitki torbalan, kokulu du-manlar yayan tütsüler, en iyi viskilerimden birkaç şişe, yağ ve toz dolu şişecikler ve her türde tılsımlar vardı.

"Pekâlâ. El ele tutuşalım. Melaphia, aradığın bilgiyi bulabildin mır

Melaphia başını iki yana salladı.

"O hâlde yapacak başka bir şey yok. Başlayalım."

Üçümüz bir çember hâlinde çöktük ve Melaphia ilahi söylemeye başladı. Başını ritmik bir şekilde bir o yana bir bu yana sallıyordu ve transa girdiğini görebiliyordum. ilahisine ingilizce başlamış, eski bir Fransızca aksanına dönmüş, sonra da daha önce duymadığım bir Afrika diline geçmişti. Bize yardımcı olabilecek bütün varlıklara, özellikle de Jack'in kendi loasına ulaşmaya çalışıyordu.

Çok geçmeden, kendisine ait olmayan bir dilde konuşmaya başladı. Bu yeterince sinir bozucu değilmiş gibi, tuhaf aksanlardan birini kullanarak kendi sesine cevap verdi. Ne dediğini anlayamıyordum ama kesinlikle her geçen an biraz daha sinirli oluyordu.

Aniden Werm'ün ve benim ellerimizi bırakıp ayağa fırladı ve kollarını iki yana açıp başını arkaya atarak haykırdı: "Hayır!"

J a c k

Bir rüya olmadığını nereden bildiğimi bilmiyorum. Cennetin kapısını çalmıştım, yüzüme kapanmıştı ve bu yüzden biraz sersemlemiş olmayı anlayabilirdim. Ama bu gerçektir.

Bir rüya olmalıydı. Böylesine özel ve değerli bir şeyi uzaktan bile görmeyi hak etmediğimi biliyordum. Sanki ilahi bir güç şöyle demişti: *Bak ama dokunma. Bu, senin için değil.* Ama her nedense görmem gerekiyordu.

Gördüğüm şeyin bir filmin fragmanı gibi kısaltılmış bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Connie kahkahalar atan küçük oğlunu

kucağına almıştı. Konuşup şarkı söylüyorlardı. Annesinin elini tutup ona dünyasını gösterdi- Bir çocuğun isteyebileceği her şey vardı. Sonra renkli bir balonun ipini yakalamaya çalışırken koşarak uzaklaştı. Connie onu takip edemeyeceğini ve ayrılma zamanının geldiğini biliyordu. O anda ufuk çizgisinin üzerinde gün doğumu gibi bir pırıltı belirdiğini gördüm. Gizlenecek bir yer aradım ama hiçbir yer yoktu. Gözlerimi kapayıp küle dönüşmeyi bekledim.

Ama bu gün doğumu değildi. Tanrı'nın meleklerinden oluşan bir gruptu. Ufuk çizgisinin üzerine çıktıklarında güçlerinin ışığı gözlerimi acıttı. Gözlerimi kısıtım ama yine de en öndekinin bir kılıç taşıdığını görebiliyordum. Kılıcı Connie'ye uzattı ve Connie kılıca şaşkın gözlerle baktı.

Connie'ye yazgısının söyleneceğini ve dünyadaki görevinin açıklanacağını biliyordum. Ama aynı zamanda ona bir seçenek veriyorlardı. iyiliğin gücü, onun neden yeraltına geldiğini biliyordu. İlk dileğini gerçekleştirmişlerdi: Cennetteki oğlunu görebilmişti. Ama bir de ikinci nedeni vardı: Oğlunu ondan almış olan adamın canına okumak.

Melekleri ona eski kocasının cehennemdeki ruhundan geri kalanla savaşılabileceğini ama bunu yaparsa kendisinin de orada kalacağını söylüyorlardı. Ya da dünyadaki kaderini izlemeyi seçebilirdi.

intikam bana aittir, dedi Rab. Elbette ki doğru tercihi yaptı. Bu şekilde ikide edildiğinde kim yapmazdı ki? Ama kabul etmek üzere olduğu görevin ben ve benim türüm için felaket anlamına geldiğini de biliyordum; tıpkı Melaphia'nın söylediği gibi.

Avcı olarak yemin ediyordu.

Bulutsuz Savannah göklerindeki güneşten daha saf bir ışık kılıcın kabzasından yansıdı. Ben tam arkamı dönmek üzereyken Connie'nin sesini duydum: "Ne yapmam gerekiyor?"

"Bu kılıcın dünyadaki eşini bulmalısın" dedi melek. "Ona iyi bak. Onu bulduğunda, kan emicileri öldüren bir avcıya dönüşeceksin.. Dünyayı onların kötülüklerinden temizleyeceksin. Bu senin ilahi

Connie kılıcı kabzasından ucuna kadar inceleyerek ezberledi. "Onları bu kılıcın ikiziyle Öldüreceğim" dedi, transa girmiş gibi.

"Bunun yanında sana büyük güç ve başka silahlar da verilecek" dedi melek. "Ama asla unutma..."

Melek sözünü bitiremeden, başlangıç çizgisinde motorlarım çalıştıran kırk üç arabanın çıkarabileceğinden çok daha büyük bir güm-bürtü koptu. *Baylar, motorlarınızı çalıştırın.*

Kendimi bir topaç gibi dönerek geriye doğru savrulurken buldum. Her tarafım inanılmaz güçte rüzgârlarla sarılırken güçlü bir ısıklık duydum. Her şey yine kararmıştı. Sanki uzayda yerçekimi varmış ve biri beni Ay'dan uzaklaştırıyormuş gibi geliyordu. Kontrolden çıkmış bir şekilde, ışık hızıyla Dünyaya doğru savruluyordum.

Yere çarpmadan önce aklıma gelen tek bir düşünce vardı: *Connie nerede?*

WiLLiam

Melaphia'nın sağ elinin parmak uçlarından turuncu-mavi renkli, araba tekerleği büyüklüğünde bir ateş topu fırladı. Birkaç saniye için özgürlüğüne ulaşmak istercesine odanın içinde dolaştı, ocaktan bir kez sekti ve bir semazen gibi dönerek bacada gözden kayboldu. Hepsi o kadar çabuk olup bitmişti ki zihnimin bana bir oyun oynayıp oynamadığını merak ettim ama Melaphia'nın kulakları sağır eden çığlığı hayal görmediğimi kanıtladı.

Çılgılığı, ateş topunu görünce korkuyla donup kalan köpekleri barın önündeki kanepenin altına saklanmaya yöneltecek bir güçle mahzende yankılandı. Onun hâlâ kırılğan hâldeki zihni için korkarak ayağa kalktım ve onu omuzlarından tutup sarstım. Bu trans aşırı derin ve aşırı tehlikeliydi. Ve ateş topunun ne anlam taşıdığını veya arkasından ne gelebileceğini ancak Şeytan bilirdi. Jack için Melaphia'yı tehlikeye atamazdım. Bu, jack'in de en son isteyeceği şeydi.

Melaphia'nın kendini toparladığı anın tam olarak farkındaydım. Bakışları netleşti ve gözlerini bana dikti. "Onu hayal katıldığını uğrattım, William" diye inledi. "Yapamadım." Hıçkırıklara boğularak yüzünü göğsüme gömdü.

Biri pantolonumun paçasını çekiştirince aşağı baktım ve Werm'ün

şaşkın yüzüyle karşılaştım. Diğer eliyle Jack'i işaret ediyordu. Döndüğümde, Jack'in bir dirseğinin üzerinde yükselmiş olduğunu, ağzının sahile vurmuş bir balığinki gibi ses çıkarmadan açılıp kapandığını gördüm. Connie'ye bir bakış attığımda, onun durumunda bir değişiklik olmadığını anladım.

"Jack!" diye haykırdı Melaphia. Onunla birlikte Jack'in yanma çömel dik.

"Başardın!" diye bağırdı Werm, Melaphia'nın sırtını sıvazlayarak.

"Geri döndüğüne sevindim" dedim. Jack'i kollarıma aldım ve kısaca sarıldıktan sonra iniltiiler arasındaki Melaphia'ya bıraktım,

"Offf!" dedi Jack, Melaphia onu göğsüne bastırırken. Aslında onu öyle bir sıkıyordu ki neredeyse Jack'in sağlığı için yeniden endişelecektim.

Connie'nin yattığı yere yürüdüm ve hareketsizce yattığını gördüm. Jack kendini o zamana kadar Melaphia'dan kurtarmışa ve Connie'nin yanında bana katılmıştı. Umutla bana baktı ama başımı iki yana salladım. Werm>le birlikte Melaphia'nın yanında ayağa kalktık ve Jack'i biraz kendi hâline bıraktık.

"O neden benimle birlikte geri dönmedi?" Jack, cevap bulmak için yüzlerimize baktı. Kendi adıma bir cevabım yoktu ama Melaphia'ya bal cavken onun cevabının olduğunu biliyordum. Görünüşe bakılırsa Jack onun omuz silkişini kabullenmişti ama benim için bu hareket çok şey anlatıyordu.

Jack, Connie'yi kollarına aldı ve telaşla yanağına vurdu. "Connie, uyan!" diye yalvardı. "Benim, Jack. Artık geri dönme zamanı Connie cevap vermediğinde Jack boğuk bir sesle inledi ve yine çaresiz bakışlarım Melaphia'ya çevirdi.

"Yapabileceğim başka bir şey yok" dedi Melaphia.

"Olmalı!"

"Hayır" dedim. "Yok. Kapı kapandı."

"O hâlde onu yanımda geri getirmenin bir yolunu bulana kadar yeraltında kalacağım."

"Hayır, kalmayacaksın" dedim. "Bu, çok tehlikeli. Melaphianın seni geri getirebilmesi bile bir mucizeydi".

Jack, Melaphia'ya baktı. "Ama hazır değildim. O hazır değildi."

"Sen elinden geleni yaptın" dedim, nazikçe. "Ama bitti. Gitmesine izin vermelisin."

Jack'in mavi gözleri meydan okuyan bir tavırla baktı. "Loa Legba'ya yine dua edeceğim."

"Hayır, etmeyeceksin" diye tekrarladım. "Melapbia bir büyü yaptı. Amacın yine kapıyı açmaksa Legba'ya ulaşamayacaksın." Blöfyayı yapıyordum ama Jack'in yaralı bakışları bana inandığını gösteriyordu.

Gözleri yaşlarla dolarken Jack bir küfür savurdu. Melaphia'yla sessizce birbirimize baktık. Eğer geri dönerse Connie dünyadaki amacının bütün vampirleri yok etmek olduğunu zaman içinde anlayacak ve en yakınında biz olduğumuz için buna Jack ve benden başlayacaktı. Connie'yi kaybetmemiz trajikti; özellikle de Jack için. Ancak, kuşaklar boyunca aileme yönelen tehditlere, bir ölümlünün hatırı için karşı koymamıştım.

Ayrıca, özünde ilahi güce sahip olduğundan, Connie'nin ruhu hiç şüphesiz oğluyla birlikte sonsuza dek orada kalmak üzere cennetin yolunu bulurdu. Bundan daha iyi bir yazgı olabilir miydi? Eğer böyle bir sonuca imrenecek biri varsa o da bendim. Hem kanımdan gelen hem de manevi olarak benimsediğim iki oğlum da ruhlarım kaybetmişti ve bir gün kazığın yanlış tarafında olurlarsa sonsuza dek lanetleneceklerdi.

Connie şanslı oldu. Belki de acısını bir kez geride bıraktığında, bunu Jack de anladı. Ama onu hiç şimdi olduğu kadar berbat durumda görmemiştım.

"Onu biraz rahat bırakalım" dedim, nazikçe. Melaphia köpeklerle mırıldanarak konuştu ve birlikte merdivene yöneldiler. Worm başı öne eğik hâlde Jack'in yanından geçerek diğerlerine katıldı. Ben kafatası kemiğinden kutuyu dikkatle yerine yerleştirdim ve gizli çekmecenin mandalını kapadım.

Yanından geçerken Jack'in omzunu sıktım ve merdivende durup

bir an ona baktım. Hâla geri döndüğüne inanamıyordum. Connie'yi sıkıca göğsüne bastırmıştı ve benim Eleanor için ağladığım gibi ağlıyordu.

İç çektim. Jack'le aynı üzücü noktaya gelmiştik.

J a c k

Connie'yi göğsüme bastırdım ve yanağıma dayanmış yanağını ısıtmaya çalıştım. Ölü bir adam bu kadının bedenine nasıl can getirebilirdi ki? Bana kendimi bir kez daha canlı hissettiren hep oydu.

Romeo'nun mezara girdiğinde Juliet'in ccsediyle karşılaştığında neler hissetmiş olabileceğini artık çok iyi anlıyordum. Benim de yanımda zehir olsa hemen içerdim. Sanki bana bir zararı olmuş gibi.

William ve Melapfiia bana yapılabilecek bir şey olmadığını söylemişlerdi ve kesinlikle öyleydi. Ellerinden gelse yardım ederlerdi. Sanırım iyiliğin gücü Connie'yi elinde tutmaya karar vermişti. Şimdi» Güneş tutulmasına bakan biri gibi benim ancak kısık gözlerle bakabildiğim bir yerdeydi.

Neden, ah neden şimdi benden alınması gerekiyordu; tam birbirimizi gerçekten bulmuşken? Birlikte geçirdiğimiz geceyi düşünürken neredeyse acıdan çılgın atacaktım. Onu hafifçe kendimden uzaklaştırarak yüzüne baktım ve küçücük bir yaşam belirtisi aradım ama bulamadım.

Dudaklarını, göz kapaklarım, elmacık kemiklerini, çenesini inceledim ve henüz imkânım varken bütün çizgilerini, detaylarını ezberledim. Ne kadar acı verici olsa da bin yıl daha yaşasam bile, o mükemmel yüzün çizgilerini hatırlamak istiyordum.

Ama bin yıl daha yaşamak zorunda değildim. Yaşamak zorunda bile değildim.

Mahzenin hiç penceresi yoktu ama dışarıdaki gün ışığını hissedebiliyordum. Romeo gibi zehre ihtiyacım yoktu. Bu acıyı sona er-

dirmek için gereken tek şey, arka kapıdan dışarı çıkmak ve güneşin sıcaklığını yüzümde son kez hissetmekti.- O zaman her şey biterdi.

Connie'yi koilaıma alarak ayağa kalktım. "Artık gidiyoruz" dedim. "Seni seviyorum. Hoşça kal!" *Son bir öpücük*, diye düşündüm. *Son bir öpücük*.

Ayaklarını yere indirdim ve onu sıkıca göğsüme bastırdım. Dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde benimkiler kadar serin olduklarım hissettim ve vücudunu vücuduma bastırarak tutkuyla öptüm. Hâlâ leylak kokuyordu ve sanki yanımda, canlı, sağlıklı hâldeymiş gibi davranıyordum.

Başparmağımla boynunun yumuşak tenini ve uzun saçlarını okşadım. ipek gibi saçlarını yumruğumun arasına aldım ve yanağıma sürerek yumuşaklığını hissettim. Bütün kıvrımları ve dokusuyla, bir kadının olması gerektiği gibiydi. Gerçekten de bir Tanrıçaydı.

Wern ün kulübünde nasıl dans ettiğimizi hatırlayarak, onunla birlikte yavaşça salınmaya başladım ve dans ederken dinlediğimiz Elvis Presley şarkısını zihnimde tekrar tekrar çaldım. *Akıllı adamlar der ki sadece aptallar acele eder*. Bir ölümlüye âşık olmanın felaketle sonuçlanmayacağını ummakla, çok büyük bir aptallık yapmışım.

Sayamayacağım kaçlar çok insan kadınla ilişkim olmuştu ama bu kadın bana kendimi unutturmuş ve umursamaz davranmama neden olmuştu. Hiçbir kadını Connie'yi sevdiğim gibi sevmemiştim ve sevemezdim.

Onu orada tek başına bıraktım. Ben olmasaydım hâlâ hayatta olabilirdi. Ama bir iblis olarak doğama uygun şekilde sadece kendimi ve kendi isteklerimi düşünmüştüm. Ve Tanrım, onu kurtarabilirdim. Gözlerimden süzülen kızılımsı gözyaşlarımın Connie'nin bembeyaz elbisesine damlayarak lekelediğini görünce daha da çok ağlamaya başladım.

Hem kendim hem de Connie için ağlıyordum. Vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu. Zihnimdeki müzik sustu ve ona sarılmış hâlde hareketsizce ayakta durarak kendimi duygularıma bıraktım. Dans etmeyi bıraktığımı sanıyordum.

Ama Connie'nin başka düşünceleri vardı.

Göğsümde bir nefes hissettiğimi sandım ama duyduğum acı yüzünden hayal gördüğümü biliyordum. Ama aniden Connie'nin başının hareket ettiğini gördüm. Bir an sonra bana bakan gözleriyle karşılaştım.

"Jack" diye fısıldadı.

Yanaklarını ve gözlerini öpücüklere boğarken sadece yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerine bakacak kadar duraksadım; rüya görmediğime kendimi inandırmaya çalışıyordum. Sonra biraz daha öptüm; yanaklarını, gözlerini, burnunu, alnını... " Tanrı'ya şükür!" dedim. "Gerçekten hayatlasın."

"Uzun bir yolculuğa çıktığımı biliyorum ama neler olduğunu hatırlayamıyorum. Her neredeysem, beni sen geri getirdin, değil mi?" diye sordu.

"Evet; artık her şey yoluna girecek."

"Ama neler olduğunu hatırlayamıyorum. Sanırım yapmam gereken bir şey var. Önemli bir şey. Ben... yapmaya karar verdiğim şeyi yapabildim mi?"

"Evet" dedim. "Eler şey yolunda. Bütün acılarını geride bırakabilirsin." Ona sıkıca sarıldım. "Beni çimdikle de gerçekten geri döndüğümüze inanabileyim."

Gülerek uzanıp popomu çimdikledi ve ben de onunla birlikte güldüm. Sonra birbirimizin gözlerine baktık ve kahkahalarımız dudaklarımızda kaldı. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibiydim. Onun yüzünden yansıdığını hissettiğim şaşkınlığı ve hayranlığı duyuyordum. Kollarını boynuma doladı ve onu daha önce hiç kimseyi öpmemiş gibi tekrar öptüm. Ve hiç kimse tarafından öpülmediğim gibi.

Onu kanepeye taşıyıp oturttum ve önünde diz çöktüm. Yüzümü ellerinin arasına aldı, sonra ellerini omuzlarıma ve göğsüme kaydırdı. Aşağı kadar indirip gömleğimi kotumdan dışarı çekip başımın üzerine kaldırdı. Ben de ellerimi beyaz elbisesinin altına daldırıp tek bir hareketle başından çekerek çıkardım. Elbisenin altında görkemli ve mükemmel görünüyordu. Bir Tanrıça olduğunu kesin olarak

bilmeseydim bile, bunu iliklerime kadar hissedebilirdim. Arkasına yaslandı ve ona tapmaya başladım.

Kanepenin ucunda hâlâ diz çökmüş hâlde, bir ayağını kaldırıp arkasındaki hassas kavisi öptüm ve bütün vücudunun ürperdiğini hissettim. Ayak bileğinin etrafına öpücükler kondurduktan sonra biçimli baldırından yukarı çıktım ve bacağına omzuma aldım. Dizinin arkasındaki hassas teni yalarken ve kalçalarının iç tarafına doğru ilerlerken kendimi zor tutuyordum.

Dişlerim bir kelebeğin kanatlan gibi hafifçe tenine sürtünürken dudaklarımla yukarı doğru ilerledim. Ellerini uzatıp parmaklarım saçlarıma daldırdı ve başıma masaj yapmaya başladı. Sonra dudaklarımı siyah tüylerin arasındaki en dişil üçgenine çekti.

Gözlerimi kapayarak bana duyduğu arzusun kokusunu içime çektim ve burnumu gıcıklayan tüyleri hissettim. Sonra bacaklarım iyice açarak kadınlığını bana uzattı. Başımı ihtiyaçla şişerek kızarmış organına doğru eğdim. Kanı kadınlık organlarına dolarken ve zaman kadar eski o muhteşem dans için hazırlarken ağzımdaki nabız atışını hissettim. içimdeki vampir kana akışını görebiliyormuşum gibi tepki verdi ve dişlerim istem dışı bir şekilde uzadı. Zihinsel olarak, yaşam veren kırmızı sıvıya karşı istekliliğimi bastırdım ve Tanrıçama tapınmaya odaklandım.

Dilim ıslak yaprakların arasından yolunu bularak ortadaki küçük tomurcuğa ulaştı. Connie uzanıp omuzlarımdan yakalayana kadar dilimle, dudaklarımla ve çenemle tekrar tekrar okşadım.

Beni kendi üzerine çekti ve kotumu indirmeye koyuldu. "Seni hemen istiyorum" dedi sadece.

Aletim aniden dikilip elleriyle buluştu ve Connie beni içine almakta bir saniye gecikmedi. Onun içinde eriyerek onunla bütün olduğumu hissettim. içinde gidip gelirken ağırlığımı bir dirseğime vererek göğüslerine masaj yaptım ve başparmağımla göğüs uçlarıyla oynadım.

Asırlarla ölçülen ömrümde sayamayacağım çok kadınla sevişmiştim ve birçoğuna aşık olduğumu sanmıştım. Gerçek olduğunda arı-

layacağıımı sanıyordum. Ve her zaman olduğu gibi sonunda işler bozulduğunda her özel ilişkinin bitiminde üzüldüm. Bir gece yarattığı olmak, daima üzgün olduğunu söylemek zorunda kalmak anlamına geliyordu. Ve daima vedalaşmalar geliyordu.

Ama bu kadın hayatıma girene kadar, kendimi nefes alıp veren bir insanken olduğumdan daha canlı hissetmemiştim. Ne olduğumu bilen tek kadın oydu. Ve yine de varlığını saran lanetli detayların ötesine bakıp hâlâ içimde yaşayan adamı sevmeyi başarmıştı. En azından, olmaya çalıştığım adamı.

Sekse gelince; birbirimizle uyumumuz, birlikte ritim içinde hareket edişimiz, sanki birbirimiz için yaratıldığımızı hissettiriyordu. Sanki bu kadın, ölümünden kuşaklar sonra benim için özel olarak yaratılmış gibiydi. Bunu düşünürken gerçeği hatırladım. Gerçekten de özel olarak benim için yaratılmıştı.

Beni öldürmek için!

Ona dokunduğum ilk seferinde bu yüzden alev almıştım. Bu cinsel uyumsuzluğu çözen bir büyü öğrenmişti ama ardında yatan nedenden artık açıkça ortadaydı. Bu düşüncüyü kafamdan attım çünkü Connie'yle birlikte son birkaç saatte cehennemden geçmiştik, şimdi cennetleyleydik ve hiçbir şeyin ikimiz için de bunu bozmasına izin vermeyecektim. Birbirimizin gözlerinin içine bakarak ve titreyerek doruğa ulaştık.

"Consuelam... Tanrıçam" diye fısıldadım.

Werm'e ve köpeklere üst kata çıkıp Renee'yi kontrol etmelerini söyledim. Gittiği Özel okulda onu beklemiyorlardı; kaçırıldığında okulun müdiresini aramış ve ona, belirsiz bir süre boyunca Renee'nin evde eğitim almasına karar verdiğimizizi söylemiştim. Bazen sırlarımızı korumak için bu tür davranışlara yönelmek zorunda kalmamız çok utanç vericiydi.

"Connie'nin kutsal bir yerde gömülmesini sağlayacağım" dedi Melaphia.

"Evet, bunu yap" dedim, Melaphia'nın az önce yaşadığı şeyden sonra aşırı sakın davrandığını düşünürken, "Sen iyi olduğundan emin misin, hayatım?"

Çenesini kaldırdı ve yüzünde çeşitli duygu ifadelerinin birbirini izlediğini gördüm. O ifadeleri artık otuz yıldır tanıyordum. Büyümesine yardım ettiğim bu çocuk artık sıra dışı bir kadın olmuştu; muazzam güçlerini hiçbir zaman soylu ve adil olmayan bir amaç için kullanmayan bir kadın. Ama onu asla şimdi olduğu kadar çelişki içinde görmemiştim ve canının yandığının farkındaydım.

Sonunda kontrolü çöktü ve yüzünü ellerine gömdü. "O benim arkadaşımdı." Kelimeleri hıçkırıklarının arasında zor seçiliyordu. "Ve Jack'le birlikte onu da geri getirmek için hiçbir şey yapmadım. Orada kalmasını istedim."

Yine onu kollarıma alma isteği duydum ama bu davranışının onun kontrolünü toparlamasına yardımcı olmayacağını biliyordum. Bunun yerine onu yatıştırmak için konuştum. "Yeraltına gittiğinde Shari'nin daha iyi bir yere geçmesine nasıl yardım ettiğimizi hatırlıyor musun?"

^cEvet> hatırlıyorum."

"Sence Connie daha kötü bir yerde mi? Bunu düşün. Kapıdan yeraltına inerken umursamazca davranmasına rağmen hayatını kendi hatası yüzünden kaybetmedi ve dolayısıyla da günah işlemedi. ilahi kimliği, oğluyla birlikte huzurlu bir yere ulaşmasını sağlamayacak mı?"

"Evet, sanırım bu şekilde düşündüğünde gerçekten mantıklı görünüyor." Melaphia gözlerini sildi.

"Eğer Renee..." *Ölü* kelimesi bir türlü ağzımdan çıkmadı. "Bu dünyadan ayrılman anlamına gelse bile onun yanında olmak istemez miydin?"

"Elbette isterdim."

"O hâlde bunun üzerinde daha fazla düşünmeyeceğine dair bana söz ver. Olan oldu. Artık bizim yapabileceğimiz bir şey yok."

"Sen ve Jack de tehlikeden kurtuldunuz."

En azından Avet'dan, diyecektim ama dilimi tuttum. Daha sonra ona ve Jack'e Avrupa'da olanları anlatacaktım. Ben İngiltere'den ayrılırken yaşlı lordlar toplanan bir tehdit durumundaydı ama Jack için aynı zamanda belirsiz ve gölgeli bir tehditti. Onun gözünde çok uzak gördükleri için bize karşı oluşturdukları tehlikenin büyüklüğünü kavrayamadığının farkındaydım. Londra'da Öğrendiklerim durumu olduğu gibi değiştiriyordu.

Jack'in bize geri dönmesine çok sevinmiş olmamla birlikte, geri dönüş şekliyle ilgili bir şey beni hâlâ rahatsız ediyordu. "Aşağıda neler olduğunu sana sormak zorundayım. Neden Jack bedenine dönmeyen hemen önce öyle çılgılık attın?"

Melaphia boş gözlerle bana baktı. "Çılgılık mı attım? Bunu hiç hatırlamıyorum."

"Kapı açıldığında dışarı yuvarlanan ateş topu neydi peki?"

Aniden yüzü gerildi ve başını iki yana salladı. "Neyden söz ettiğini bilmiyorum."

"Hatırladığın son şey ne?"

"Senin ve Werm'ün ellerinizi tutarak ilahı okumaya başladığımı hatırlıyorum. Transa girmiş olmalıyım; çünkü çıktığımda başarısız olduğumdan ve Jack'in hâlâ yeraltında kaldığından emindim. Han... hangi ateş topundan söz ediyorsun sen?"

"Muhtemelen Jack'in geçişinin bir yan etkisi olmalı. Ben yeraltından döndüğümde benzer bir şey olup olmadığını hatırlıyor musun?"

"Hayır; ama aslında aynı şey değildi."

"Muhtemelen endişelenmeyi gerektirecek bir şey değildir."

1800'lerde başlayan spiritüalizm hareketi sırasında insanlar kendi - lerinden başka varlıkların yaşadığı bir gölgeler dünyasını keşfetmeye yaklaşmışlardı. Birkaç şarlatan yüzünden gerçek psişiklerin ünü karalanmıştı ve hareket zamanla sona ermişti. Seanslar sırasında ruhları çağırılmayı başaran medyumlar, olayın sonucunda oluşan ve adına ektoplasma dedikleri bir tortu bulmuşlardı. Bu, fiziğin doğasıydı. Belki ateş topu da öyle bir şeydi.

"Sence jack'le birlikte... kötü bir şey... gelmiş olabilir mi?" diye sordu Melaphia.

"Ah, sanırım bunu hemen anladık. iblisler çok fazla beklemez."

Melaphia belirgin bir şekilde rahatlamıştı ama genç yüzünde hâlâ temkin ifadesi vardı. Son birkaç saat boyunca duygusal açıdan bir hayli zorlanmıştı. Kızını ve belki beni kaybetmiş olmanın ardından jack'i kaybettiğini sanmıştı ve sonra hepimizin geri dönüşüyle mutlu olmuştu. Ama Connie'yi kaybetmemedeki rolüyle ilgili duyduğu suçluluk duygusu, bu mutluluğu gölgede bırakmıştı.

"Gerçekten geçti mi, baba?" diye sordu Melaphia, başını göğsüme dayarken.

Yıllar boyunca bana bu şekilde seslendiği ender durumlarda, bunu daima güven duymaya ihtiyacı olduğunda yapardı. Renee'yi kurtarmak için Avrupa'ya yaptığım yolculuk bana hiçbir şey öğretmediyse bile, hayatlarımızın daha da güvensiz hâle gelmek üzere olduğunu öğrenmiştim; ama şimdilik bunu Melaphia'ya söyleyemezdim. Küçüklüğünde yaptığım gibi ona sarıldım ve öyle kaldım.

"Evet, ufaklık" dedim, eskiden yaptığım gibi. "Geçti."

J a c k

Sonrasında Connie'yi kollarımda tutarken duyduğum mutluluğu ifade etmek için kelimeler yetmezdi. Rüya gördüğümünden korkuyordum. Eğer öyleyse hiç uyanmak istemiyordum.

Connie aniden etrafının farkına vardı. "Neredeyiz?" Odaya baktı. Tabutları gördüğünde irkildi ve tedirgin gözlerle bana baktı.

"William'm evinin mahzenindeyiz. Her şey yolunda; aslında yolunda olmaktan da öte. Ben..." Onu yine öptüm. Aniden geri çekilerek iri iri açılmış gözlerle bana baktı. Kısa bir süre için ikimiz de yeraltını geride bırakmıştık ama şimdi Connie'nin yüzünde beliren tedirginliği görebiliyordum. Cevap istiyordu.

"Biz yer altındayken neler oldu?"

"Hâlâ hatırlamıyor musun?" Son birkaç saatte yaşadıklarımızı düşünerek ona baktım; yoksa günler mi demeliydim? Yeraltındaki zamanla dünya zamanı arasındaki farkı kim bilebilirdi ki? Nereden başlayacaktım? Ona ne söyleyebilirdim? Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorsa neleri uydurmalı veya neleri atlamalıyım?

Beni kollarımdan yakaladı ve elinden geldiğince sert bir şekilde sarstı ama ondan yaklaşık elli kilo daha ağır ve otuz santim daha uzun olduğumdan, pek de sarstığı söylenemezdi. "Hatırlamıyorum. Neler oldu, bana hemen anlat!" diye emretti.

"Hatırladığın son şey ne?" diye sordum. Doğrulup oturdum ve beyaz elbisesini giymesine yardım ettim. Kotumu alıp kendim de giyinirken zihnim hızla çalışıyordu. Tanrım, sonuçta ben bile olanların ne kadarını hatırlıyordum ki? Ama meleklerin ona Avcı olduğunu söylediklerinden emindim.

Bana savunmacı bir tavırla baktı. "Be-ben... Melaphia'yla konuşmak için buraya geldim."

"Konuşmak mı? Yoksa beni geride bırakarak öbür tarafa geçmekte yardım almak için mi?" içinde bulunduğumuz şartlar ve az önce paylaştığımız baş döndürücü seks düşünülürse bu soru kendi kulaklarına bile çocukça geliyordu. Ama ne diyebilirdim ki? Sonuçta cehenneme gidip geri dönmüştüm. Bazı cevapları ben de hak ediyordum.

"Her şey seninle ilgili değil, jack" dedi Connie, bana haddimi bildirerek.

"Yeraltına inmenin güvenli olmadığını sana tekrar tekrar söyledim ama beni dinlemedin "

Connie'nin yüzü anlayışla aydınlandı ve dolambaçlı konuşmalarından hemen vazgeçti. "Ne yaptın?" diye sordu, gözleri parlayarak.

"Yapmam gerekeni yaptım. Seni geri getirdim."

Yumruklarını sıkarak göğsüme vurdu. Elimden geldiğince nazikçe ama darbelerini durdurmaya yetecek bir güçle bileklerini yakaladım. "Seni... seni lanet olasıca kan emici alçak! Oraya oğlumu görmek için gittim ve..."

"Ve gördün," Bana oğlundan daha önce hiç söz etmemişti. Aslında, kimi görmek istediğini bilmemem gerekiyordu. Biraz bile olsa sonunda bana açıldığını görmek rahatlatıcıydı.

Aniden mücadele etmeyi bıraktı ve gözlerini kırıştıtarak bana baktı. "Gördüm mü?"

"Harikaydı" dedim sadece.

"Anlat bana" dedi.

"Oğlun... oradaydı" diye başladım. Oğlunun nasıl öldüğünü bildiğimi açıklamak istemedim. Seth, cinayet ve intihar olayından sonra Connie'nin onun gözlerinde gördüğü acıyan bakışların ilişkilerinin sonunu getirdiği konusunda beni uyarmıştı. Aynı hatayı ben de yapmayacaktım. Connie gururlu bir Tanrıçaydı ve yeraltında yapmayı istediği şeyi bana sadece en genel hatlarıyla açıklamıştı. Ben de aynı şekilde devam edecektim.

Onu barın yanındaki kanepeye götürüp oturttum. Sonra oğluyla birlikteyken gördüğüm her şeyi anlattım. Olayları anlatışım belki yerterli değildi ama elimden geleni yapıyordum. Dinlerken Connie'nin yanaklarından yaşlar süzüldü ve sorularım elimden geldiğince cevapladım. Bir sürü sorusu vardı.

Soruları bittiğinde derin bir nefes aldı ve küçük bir kız gibi son gözyaşı damlarım elinin tersiyle sildi. "Peki, ya gitmemin diğer nedeni ile ilgili?" Bütün bu süreden sonra, eski kocasının ona yaptığı şeyi söze dökmemişti.

"Serserinin kıcını iyi tekmeledin" diye yalan söyledim. Tanrı'ya şükür, bana oğluyla ilgili olduğu gibi detayları sormadı. Bir şeyler uydurabilirdim ama yalan söylediğimi anlayabilirdi. Benim kadar iyi bir yalancı olsa bile, iyi bir polis, birinin kendisine yalan söyleyip söylemediğini neredeyse daima anlardı. "Ona yaptıklarını düşününce, umarım bunları gerçekten hak etmiştir."

"inan bana hak etti" dedi, büyük bir inançla. "Ama sen hatırlarken ben neden hatırlayamıyorum?"

"Hiçbir fikrim yok." itiraf etmeyecektim ama bu sorunun cevabını bilebilecek birini tanıyordum. Renee'yi kontrol ettikten sonra

ilk işim onunla konuşmak olacaktı. Rene e'n in Savannah'ya döndüğünden ve muhtemelen evin üst katında uyuduğundan emindim, yoksa William asla Amerikan topraklarına dönmezdi. Mclaphia'y^a kızını geri getireceğine dair yemin etmişti. Ama şimdi Connie ve Renee geri döndüğüne göre, artık dünyamda her şey yolundaydı. Şey, neredeyse her şey.

Connie sanki bir işaret algılamış gibi sordu: "Başka bir şey daha var, değil mi?"

"Bunu neden söyledin?"

"Görebiliyorum."

Bir an için kendimi zihnimde şunları söylerken gördüm: *Şey katlim, gerçek şu ki cennetin yetkilileri kalbime sivri bir kazık saplaman için sana güç ve yetki verdi.* Ama elbette ki bunu yapmayacaktım.

Yakalanmadan yalan söylemenin en iyi yolu, gerçekle ilgili bir şeyler söylemektir. "Aşağıda bazı sevimsiz şeyler oldu. iblislerle. Sana bir ara anlatırım ama şimdi zamanı değil. Önemli olan şu ki yapmaya karar verdiğin şeyi yaptın ve ikimiz de güvenli bir şekilde geri döndük."

"Haklısın. Daha önceki huysuzluğum için özür dilerim!"

Omuz silktim. "Bugün ikimiz de çok şey yaşadık."

"Demek istediğim de bu. Yeraltında her ne olmuş olursa olsun, beni geri getirmek için bütün varlığını riske attın, gerçek anlamda cehennemden geçtin ve bunun için sana minnettarım. Yaptığım şeyi... seni kandırmak olarak algıladıysan üzgünüm."

Daha önce haklıydı. Her şey benimle ilgili değildi ve yaptığı şeyi kişisel olarak algılanmamalıydım. Ama elimde değildi. Başka bir şey söyleyemeden yine sadece omuz silktim. ilişkimizdeki bütün sorunları çözmemize yetecek kadar zamanımız olmasını umuyordum.

Şu anda üzerinde düşünmek istemediğim şeyler listesine acizliğimi de ekleyecektim.

Avcı meselesinin hemen altına.

Melaphia ram üst kata çıkmak üzereyken Jack elinden tuttuğu, canlı haldeki Connie Jones'la birlikte mutfağa girdi. Şaşkınlığımız yüzümüzden okunmuş olmalı.

"Connie!" Melaphia, şaşkın bir hâlde Connie'ye yaklaşarak sarıldı. "Bu bir mucize."

Melaphia yeraltından dönen Connie'yi sevinçle karşılıyor gibi davranırken Jack sordu: "Renee nasıl?"

"Güvende ve sağlıklı."

"T'ann ya şükür!"

Melaphia o zamana kadar Memure Jones u bırakmıştı.

"Gerçekten de bir mucize" dedim. "Seni kaybettiğimizden emindik. Jack, bunu nasıl başardın?"

"Bilmiyorum. Sadece oluverdi." Jack, bakışlarını sevgilisinden ayıranı adan sırtıttı.

Melaphia ve ben son derece gizli bir şekilde bakıştık. Dünyamız on kat daha karmaşık hâle gelmişti.

"Gerçekten iyi olduğunuza emin misiniz, Memure jones?"

"Evet ve lütfen, bana Connie deyin."

"Olayların böyle inanılmaz şekilde değişmesi bir kutlamayı hak

ediyor." Elimden geldiğince mutlu görünmeye çalışıyordum. "Melaphia, şampanya patlatmalıyız."

"Çok nazıksın, William" dedi Connie, "ama bütün olanlardan sonra gerçekten çok bitkinim. Sanırım eve gitsem iyi olur."

"Eğer gerekiyorsa" dedim. "Ama önce söylemem gereken bir şey var. Yeraltına inme nedenlerin sadece seni ilgilendirir. Ancak, nedenler her ne olursa olsun riski çok büyük. Melaphia'nın kapının yeniden açılışı için sana veya bir başkasına yardım etmesini yasakladım. Anlaşıldı mı, Melaphia?"

Melaphia gerçekten mahcup bir tavırla bakışlarını yere indirdi ve sessizce başıyla onayladı.

"Onu suçlama, William. Onu ben zorladım" dedi Connie. "Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum."

"Güzel; çünkü sadece senin için değil, Melaphia için de risk söz konusu; tabii her seferinde seni geri getirmek için peşinden gelmekte asla tereddüt etmeyecek olan Jack'i belirtmeye gerek bile yok. Bu, bir daha tekrarlanmayacak."

"Anlıyorum."

"Bunun için söz istiyorum." Jack'in fazla patronluk tasladığını söyleyerek karşı çıkmasını bekliyordum ama bunun yerine başıyla onayladı. Kız arkadaşının bu girişimi tekrarlaması konusunda o da hiç istekli değildi.

"Sana söz veriyorum."

"Güzel" dedim, iç çekerek. "Ve güvenli yolculuğun için tebrikler!"

Jack, Connie'yi antreye kadar geçirirken evine güvenli bir şekilde döndüğünden emin olmak için kendisini tünellerden götürmeyi tekrar tekrar teklif etti. Sonunda kısık seslerle vedalaştılar.

Melaphia kolumu tuttu. "Ne yapacağız?"

"Sen yukarı çıkıp yatağa gireceksin ve Jack'le ben de dinleneceğiz."

"Ama..."

"Şu anda yapabileceğimiz bir şey yok. Yarın ilk iş olarak Jack'le

ciddi şekilde konuşacağım, ikimiz de bunun için güçlü olmalıyız."

jack'in Connie'nin arkasından kapıyı kapadığını duydum. Melaphia başıyla onayladı ve mutfakla antre arasındaki kapıdan geçerken Jack'e sarıldı. Melaphia'nın ayak seslerinin üst kattaki yatak odalarından birine doğru uzaklaştığını duydum.

jack kapının tokmağına bakarak endişeli gözlerle bana baktı. "Mel sana Connie'den söz etti." Bu, bir sorudan çok yargıydı.

"Elbette. Bu ciddi bir durum, Jack."

"Bak, Connie Avcı olduğunu bile bilmiyor."

"Öğrenecek."

"Nasıl? Ona kim söyleyecek?"

Jack'in meydan okuyan tavrı şimdiden sinirimi bozmaya başlamıştı. "ikimiz de yorgunuz. Bunu dinlendikten sonra konuşalım."

"Şimdi konuşacağız. Öğreneceğini kim iddia edebilir? Yani, ona kim söyleyecek ki sonuçta?"

"Bilmiyorum" diye itiraf ettim. "Melaphia biraz daha araştırma yapacak."

"O mu araştıracak? Sen avcılar hakkında neler biliyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse pek fazla şey bildiğimi söyleyemem. Ancak, Avrupa'dayken onlarla ilgili biraz bilgi edindim."

"Nasıl yani?"

"Avrupadaki vampirlere göre, kehanetlerde adı geçen bir avcı aramızda olabilir ya da yakında gelebilir. Çoktan gelmediyse."

Jack daha önce gergin olduğunda binlerce kez gördüğüm gibi bir eliyle saçlarını sıvazladı. "Vampirlere göre mi?"

"Yaşlılar... bazı olayları sezebilir, biliyorsun. Olivia, tıpkı Melaphia gibi, elinden geldiğince çok şey öğrenmeye çalışıyor. Daha fazlasını öğrenene kadar Connie'yi yakından izlemelisin."

Olivia, Avrupa'daki yardımcımdı. Yakın zamanda, kan emicilerin tarihine ışık tutacağını umduğu bir sürü belge bulmuştu.

"Neden? Neye bakacağım?"

Jack'ın inkâra yöneldiğinin farkındaydım ve hayatta kalmak istiyorsa bundan hemen kurtulmak zorundaydı. "Kız arkadaşının seni öldürmek istediğini gösterecek en küçük bir işarete bakacaksın."

Jack

"Bana sivri bir şeyle yaklaşırsa ilk sana söylerim" dedim.

"Bu ciddi, Jack."

William beni korkutmak amacıyla sert bakışlarından birini attı. Evet, korkmuştum. O anda, kendisinden sakladığım sırrı öğrenmemek için zihnimi ona karşı kapamak için daha da odaklandım. Connie'nin Avcı olduğunu öğrenmesinin, yeraltında yaşadığı olayları hatırlaması kadar kolay olduğunu bilseydi, William'in ne yapacağım kestirmek mümkün olamazdı.

"Evet, ciddi olduğunu ben de biliyorum" dedim ve aniden başka bir ciddi konuyu hatırladım. "Hey! Yeraltında FJeanor'u gördüm. Bana saldırdı ve senin onu öldürdüğünü söyletti. Neler oldu?" Eleanor'un adı anılınca William'in yüzünde beliren kederli ifade beni konuyu açtığıma pişman etti.

"Onu yok etmek zorunda kaldım. Bana Renee'nin kaçırılmasındaki rolüyle ilgili yalan söyledi."

Eleanor'un kendisi adında büyük bir hata. Bir üstat vampire yalan söylenmezdi; özellikle de seni dönüştüren kişi oysa. Daha önce sözünü ettiğim yalan kapatma becerisi -ya da yalan söylememe becerisi- ancak yıllar boyunca William'm zihnimi okuma becerisini engellemekle biletiğim bir yetenektir. Bir yavruyken Eleanor'un bunu yapmaya gücü yoktu ya da en azından uzun süre yapamazdı. "Diana ve Hugo'yu Renee'ye yönlendiren Eleanor muydu?"

"Çocuğun kanının saflığı ve mistik özellikleri için; evet. Böyle bir şeyden sonra Eleanor'un yaşamasına izin veremezdim."

"William, çok üzuldüm. Gerçekten. Eleanor u çok uzun bir süre için eşin olmak üzere dönüştürdüğünü biliyorum."

"Evet, öyleydi. Ama kimsenin ailemi tehdit etmesine izin vermezdim. Sevdiğim ve açlığını duyduğum kadının bile. Yarım asırdan bu yana hiçbir kadını onu sevdiğim gibi sevmemişim. Ama ailem -Melaphia, Renee ve sen- bu dünyada benim için en Önemli olan varlıklarsınız. Ve hepinizi korumak için gereken her şeyi yaparım." William bana anlamlı bir bakış attı. "Anlıyor musun, jack?"

William'in duygusal davranması alışıldık bir şey değildi. Ve Tanrı biliyor ya, durum farklı olsa bu küçük konuşması içimi ısıtırdı. Bana kiraladığı biriymişim gibi davrandığı için yıllar boyunca birçok kez karşı karşıya gelmiştik. Ancak yakın zamanda kendisi İçin ne kadar değerli olduğumu ifade etmişti; hem de neredeyse gerçek bir oğul kadar. Görünüş olarak insan yaşıyla neredeyse yaşıtmışız gibi görünsek bile William beni dönüştüren babamdı ve insan babamın olduğundan daha fazla baba gibi olmuştu.

Ama ima ettiği şey yasak bir konuydu. "Eğer düşündüğüm şeyi söylemeye çalışıyorsan..

"Ne demek istediğimi kesinlikle biliyorsun."

"Söylediğini duymak istiyorum" diye meydan okudum ama aslında istemiyordum. Gerçekten ama gerçekten istemiyordum. Belki de William'ın bunu söze dökmeyeceğini, geri çekileceğini düşünmüştüm. Belki biraz insanlık göstereceğini. Sonuçta, beni yavrusu, hortlak oğlu yapmaya yönlendiren şey, William'm insanlığa duyduğu sevgiydi. Bir defasında bana böyle söylemişti; beni bir iblise dönüştürdükten sonra bile kaybetmeyeceğimi düşündüğü bir insanlığım olduğunu gördüğü için. En güçlü kışkırtmalar olmadan bir insanın hayatını asla almamam gerektiğini bana öğreten de oydu. En çok sevdiğim insana zarar vermemi benden asla ama asla İstemeyeceğini düşündüm umutsuzca.

"Pekâlâ" dedi. "Belki de senin için hecelesem daha İyi olacak. Bu aileyi korumak için gereken her şeyi yapmanı istiyorum. Melaphia ve Renee'nin yanı sıra benim için de canını ortaya koyacağımdan şüphem yok..."

"Aynı şeyi Connie'ye yapamam" dedim, kalbimi kıracağı parçaya gel-

meşine izin vermeden. "Ailemiz için Connie'nin hayatına son veremem."

"Connie'nin senin hayatına son vermeyi seçeceği bir gün gelecek. İşte o zaman onu yok etmen gerek. Bunu kendin için yapamazsan, Melaphia ve Renee için yap. Bana bir şey olursa gelecek olan güçlerden onları kim koruyacak? Voodoo kanının son saf kaynakları onlar. Yaşlı lordlar bunun için onları öldürür ve ölümleri de öyle acısız ya da aniden olmaz."

Konuşurken sesim boğuk çıkıyordu. "Yapabileceğim bir şey olmalı" diye mırıldandım, kül gibi kuru bir ağızla. "Bunu aşmanın bir yolu olmalı."

William beni omuzlarımdan tuttu ve kedi gibi yeşil gözlerini gözlerime dikti. "Bu, seni veya beni aşıyor, Jack. Sen, Jack McShane, iki antik kültüre ait bir kehaneti tersine çevirebileceğini mi sanıyorsun? Aie bile bunu yapamazdı."

Zorlukla yutkundum ve kendimi William'm ellerinden kurtardım. "Benden Connie'yi öldürmemi isteyemezsin. Bunu yapamazsın." Kendimi tutamayıp ona vurursam diye aramıza mesafe koymak için sendeleyerek birkaç adım geriledim.

"Senden yapmanı istediğim şey tam olarak bu!" dedi sakince. "Bu ailenin, Melaphia, Renee ve tanıyıp sevdiğimiz bütün vampirlerin iyiliği için... Werm, Olivia, Tobey, Iban..."

"Yeter!" Bir çocuk gibi ellerimle kulaklarımı kapamamak için kendimi zor tuttum. "Onu seviyorum, William. Onu şimdiye dek sevdiğim herkesten daha çok seviyorum."

"Benim Eleanoru sevdiğim gibi" dedi William. "Ve Diana'yı sevdiğim gibi."

William'm yüzünü daha önce hiç böyle görmemiştim; bir acı maskesi gibi. Eleanor'un bir yılan kadına dönüştüğünü görmekten ve William'in onu öldürdüğünü duymaktan o kadar dehşete kapılmışım ki William'm eski karısı Diana'yı unutuvermişim. Renee'yi kaçıranlar, o ve sevgilisi Hugo'ydu. William Avrupa'ya gitmek için yola çıktığında o kadar öfkeliydi ki Dianayı elleriyle öldürebilirdi. "Diana'ya ne oldu?" diye sordum.

"Onu en son gördüğümde canlı canlı gömülmüştü." Zorlukla görebileceğim kadar hızlı bir hareketle yine yanıma geldi ve gözlerimin içine baktı. "Eğer ulaşabilseydim onu kendim öldürürdüm; Eleanor'a yaptığım gibi kanını kuruturdum. Eleanor'u cehennemde benim de gördüğümü söylemiş miydin?"

"Nasıl? Deniz kabukları mı?"

"Evet. Seni geri getirmek için deniz kabuklarım kullandım; sana ulaşıp ulaşamayacağımı görmek için."

"O hâlde..." Eleanor'un neye dönüştüğünü söylemeye dilim varmıyordu. Yılanlarla ilgili korkunç bir şey vardı. Sanırım yılanlar ve temsil ettiği şeylerden tiksirmek insan doğasında var. Cennetten düşüş hikâyesi hepimizin benliğinin bir parçası.

William'in yüzü tiksintiyle buruştu ve Eleanor'a yaptıklarının gerçekliği üzerine inerken sendeleyerek benden uzaklaştı. Dengesini korumasına yardımcı olmak için uzandım. Bana izin vermesi, durumunu gösteren bir işaretti.

"Yapmam gerekeni yaptım, jack.. Sevdiğim kadını, sonsuza dek birlikte olmayı planladığım kadını feda ettim. Ve çektiği işkenceyi gördükten sonra bile, yemin ederim ki aynı şeyi tekrar yapardım; çünkü ailem için bir tehlikeydi. Seni ve ailemi ondan önde tuttum. Senin yapacağın şey de bu. Zamanı geldiğinde Connie Jones'u öldürmeksin. Artık bir vampir gibi davranmanın zamanı geldi!"

Bakışlarımı kaçırmaya ve düşünmeye çalıştım. "Ama Avcı olduğunu bilmiyor" diye yalvardım yine. "Belki asla öğrenmez. Onu yakından izleyebileceğimi sen de söyledin." Geri çekildim ve bu kez William bana yaklaşmadı.

İç çekti ve düşünceli bir tavırla alnım ovaladı. Bu gece ikimiz de duygusal ve fiziksel açıdan çok yorulmuştuk ve bitkinliği açıkça görülüyordu. "Pekâlâ. Melaphia ve Olivia bu kehanetle ilgili daha fazla bilgi edinene kadar onu dikkatle izle. Bu arada, eğer seni öldürmeye kalkışırsa..

"Biliyorum" dedim, bir elimi kaldırarak. Tekrar duymaya dayanamazdım.

William uzunca bir an bana baktı ve onun kadar sağlam olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ama benim düşüncelerimi ondan gizlemekte ustalaştığım kadar, o da kendi düşüncelerini benden gizlemekte ustalaşmıştı. Onun zihnini şimdi okuyamamam muhtemelen benim yararımıydı. Muhtemelen göreceğim şeylerden hoşlanmazdım.

"Hazırla kendini" dedi. "Melaphia ve Olivia'nın keşfedecekleri bir hayli sevimsiz olabilir. Öyle bir durumda, hemen harekete geçmeni bekliyorum. Benim yaptığım gibi."

Olduğu yerde döndü ve beni mutfağın ortasında, sevdiğim kadını öldürmüş olmanın bilinciyle, sonsuza dek yaşama düşüncesinin dehşetiyle baş başa bırakıp gitti. Tıpkı William'ın yaptığı gibi.

William.

Her zamankinden daha geç uyandım. Vampirler bile uçak yolculuğu sonrasında sersemlik yaşayabilir; yorgunluktan söz etmeye bile gerek yok. Ben uyandığımda, Jack ve üç numaralı siyah tabutu çoktan gitmişti. Artık Avrupa'dan döndüğüm için Jack'in kendi düzeyine geri döneceğini biliyordum; ağır korumalı minik bir depodaki sığınağına.

Benim ricamla, yokluğumda Melaphia'yla ilgilenmek için evimde kalmıştı, Bu artık gereldi değildi ama ani gidişinin Consuela jones yüzünden aramızda oluşan gerginlikten kaynaklandığını da biliyordum.

Jack'le her zaman anlaşılamamıştık. Yüz kırk yıl kadar önce onu dönüştürdüğümünden beri, babası olarak otoriteme direnmişti. Bu direniş büyük ölçüde pasifti ama bazen yumruk yumruğa geldiğimiz bile olmuştu; bu, bir baba kan emiciyle yavrusu arasında ender görülen bir şey değildi ama yine de sıkıntı vericiydi. Yine de hem ailemizi korumak -Lalee'nin soyundan gelenleri- hem de bölgemizi ve Savannah'nın insan nüfusunu insan dışı tehditlerden korumak için birbirimize ihtiyacımız vardı.

Yıllar boyunca jack giderek olgunlaşırken ve yargı becerisi giderek gelişirken ona daha fazla özgürlük tanıdım. Kendi babam Reed-

rek Savannah'ya gelene kadar Jack'ın bunu tam olarak takdir ettiğini sanmıyorum. Reedrek'in temsil ettiği tehdit yüzünden, Jack'le tûrümüzle ilgili daha karanlık bilgileri paylaşmak zorunda kalmıştım. Bu bilgiye aç olduğunu biliyordum arna yine de onu bu bilgilerden korumak istemiştim; çünkü bu yeni farkındalıkla birlikte ağır bir sorumluluk da geliyordu.

Duş alıp üzerimi değiştirirken bunları düşündüm. Bu gece yapmam gereken çok şey vardı ve Ay ışığı pırıl pırıldı. İlk işim Melaphia'yla konuşmak ve şimdi aramızda bir vampir avcısı varken yaşantımıza nasıl devam edeceğimiz konusunda kararlar vermektir.

Kafamdaki ağır konulara rağmen mutfağa girdiğimde gülümsemek zorundaydım. Karşılaştığım aile ortamı, kalbimden geri kalanları mutlu etti. Melaphia ocakta bir yahniyi karıştırırken Reyha da baharat dolabında malzemeleri arıyordu. Deylaud mutfak masasında Renee'yle birlikte oturuyordu ve önlerinde, epik bir şiiri düz yazı olarak değerlendiren bir kitap vardı. Bunun dokuz yaşında bir çocuk için çok sılacı bir konu olduğunu düşünürseniz, Renee'yi tanımadığınız anlaşılır. Deylaud, bir Harry Potter romanının detaylarını paylaşıyor olsa Renee ancak bu kadar ilgili olabilirdi. Aslında belki öyle bir şey sönük kalabilirdi; sonuçta yaşadığın evin reisi bir vampirce büyücüler ve büyülerle ilgili masal kitapları pek ilgi çekici gelmeyebilir.

Gülümseyen yüzlerini görünce kendimi daha iyi hissettim. Renee bana koşarak cılız kollarıyla belime sarıldı. "Deylaud edebiyat dersime yardım ediyor" dedi, elimden tutup masanın üzerindeki büyük, cildi kitaba doğru götürmeden önce yanağımdan öperken.

"Evangeline" diye okudum. Trajik aşk hikâyesi, önceki gece yaşanan sevimsiz olayları yine zihnimde vurgulamıştı. Melaphia'ya baktığımda, yüzündeki ifade benimle aynı şeyleri düşündüğünü gösterdi.

"Yahni hazır" dedi. "Reyha, mısır ekmeğini fırından çıkar ve hepimiz oturup yemeklerinizi yiyin."

"Ama anne, sen de bizimle yemeyecek misin?" Renee hemen anne-

sinin yanma geldi ve Melaphia'nın ince vücuduna hiç beklenmedik şekilde yapıştı. Yakın zamanda yaşadıkları zoraki ayrılık ve karşılaşmaları tehlikeden sonra ikisinin de kendilerini toparlaması zaman alacaktı.

"William'la benim konuşmamız gerekiyor" dedi Melaphia, kızının saçlarını okşayarak. "Birazdan ben de gelirim. Soğumadan benim için mısır ekmeğine yağ sürer misin?"

Renee ve ikizler yemeğe otururken Melaphia'yla birlikte salona çekildik. "Gerçekten eve döndüğüne hâlâ inanamıyorum" dedi Melaphia, kollarını vücuduna dolayarak. "Teşekkür ederim, baba!"

Kendimi tutamayarak gülümsedim. Annesi ve ondan önce annesiyle olduğu gibi, Melaphia'nın *baba* dediğini duymaktan daha çok hoşlandığımı başka bir şey yoktu.

"Teşekküre gerek yok. Ben sadece yaşadığın zorluktan dolayı üzgünüm. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Artık iyiyim." Şöminenin karşısındaki kanepeye oturdu. Gerçekten de omuzlarındaki bütün ağırlık kalkmış gibi görünüyordu. Renee'nin kaçırılmasından kaynaklanan stres onu belirgin şekilde yaşlandırmıştı. Şimdi kot pantolonu, spor ayakkabıları ve mavi bluzuyla yine otuz yaşındaki genç kadın gibi görünüyordu. Buklelerini geri çekmiş ve bluzuyla aynı renkte bir bantla bağlamıştı.

"Yani, senin düşüncen..." diye başladım, akli dengesinin yetine geldiğine gerçekten inanıp inanmadığını nasıl en uygun şekilde sorabileceğimi düşünürken.

Gülümsedi. "Zihnim kesinlikle çok net. Üzerinde konuşmamız, plan yapmamız gereken çok şey olduğunu biliyorum. İnanı bana, başa çıkabilirim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü sana ve becerilerine daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacım var hayatım. Öncelikle, Eleanor'un bir kan emiciye dönüştüğünde yeraltına indiğim zamana geri dönmeni istiyorum."

"Tamam." Melaphia'nın yüzü bulutlandı. Tehlikeli bir dönemdi. Neredeyse geri dönemiyordum.

"Bedenime geri döndüğümde, benimle birlikte gelen bir şey oldu mu:

"Jack'le birlikte geri döndüğünde gördüğün ateş topu gibi mi? Hayır, Öyle bir şey olmadı. Neden? Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Belki de hiçbir şey. Sence metinlerin bu tür bir fenomene ışık tutabilir mi?"

"Yardımcı olabilecek her türlü bilgiyi araştıracağım... diğer konuyu araştırırken."

"Evet" dedim, demir maşayla şöminedeki ateşi karıştırırken. Şöminenin bacasına doğru yükselen kıvılcımlar, bana Jack'in bedenine geri döndüğü zaman beliren ateş topunu hatırlattı. "Diğer konu doğru. Connie'nin bir Maya Tanrıçası olması dışında yazgısıyla ilgili başka bilgisi olduğuna inanmak için herhangi bir nedenimiz var mı?"

"Hayır ve nasıl öğrenebileceği konusunda da aklıma bir şey gelmiyor. Internet'teki kaynaklar en fazla bu kadarını söylüyor ve en iyi kütüphanelerde bile işe yarar bir şey bulabileceğini sanmıyorum. En iyi voodoo uzmanlarıyla konuşmak için New Orleans'a gitmeyi düşünebilir ama..." Melaphia omuz silkti ama düşüncesine devam etmeyecek kadar alçak gönüllüydü. Bu kıtadaki diğer hiçbir *mambonun* onun becerileriyle boy ölçüşemeyeceğini söyleyebilirdi. Ve hiçbir, Maman ale'nin kendisinden kalarak kuşaktan kuşağa aktarılan kutsal kitaplara ulaşamazdı.

"Güzel!" dedim. "Avcı'yla ilgili bulabileceğin diğer her şey için metinleri karıştırmaya devam et."

"Ve onu nasıl öldüreceğimiz konusunda." Bu bir sorudan çok yarıydı.

"Belki de Jack haklıdır ve buna gerek kalmaz" dedim.

"Ona bunu söylediğinde nasıl tepki verdiğini sadece hayal edebiliyorum" dedi. "Ona söyledin, değil mi?"

"Bir gün onu ikimizin de iyiliği için öldürmesi gerekebileceğini

mi? Evet. Şu anda inkâr ediyor ve ben de daha fazlasını öğrenene kadar konuyu zorlamamaya karar verdim."

"O hâlde benim yapmam gerekenler ortada" dedi Melaphia ve gitmek için ayağa kalktı.

"Bir şey daha. Dün gece Seth Walker'la biraz konuştum.

"Şehre geri döndüğünü duymuştum. Kurtadam işiyle mi ilgili?"

"Evet. Ve tuhafbir şey söyledi. Ciddi olayların yaklaştığı konusunda güçlü sezgileri varmış."

"Ne tür ciddi olaylar?" Melaphia kaşlarını çatı.

"Detayları bilmediğini söyledi. Ama senin de bildiğin gibi, konu doğal dünyadaki olaylara geldiğinde onun kurtadam sezgileri bizimkilerden çok daha güçlüdür; dolayısıyla ne kadar belirsiz gibi görünse de onun sezgilerini dinlemeye değer."

"Beikî de bu konuda onunla daha fazla konuşmalıyım." Melaphia konunun ciddiyetine rağmen bana sinsice sırtıttı. O da diğer tüm kadınlar gibi Seth'e hayrandı ve onunla konuşmak için hiçbir bahaneyi kaçırmaya niyeti yoktu.

Melaphia akşam yemeğinde diğerlerine katılırken ben de alt kata inip bilgisayarımı açtım. Bilgisayar açılırken telefonum çaldı ve Batı Sahili'nden Tobey'nin aradığını gördüm.

"William!" dedi, cevap verdiğimde. "Sesini duymak çok güzle. Ben de Melaphia'nın senden ve Renee'den herhangi bir haber alıp almadığımı sormak için aramıştım."

Tobey'ye teşekkür ettim ve İngiltere'de olanları kısaca aktardım ama Jack'in yer altı dünyasına yaptığı küçük yolculuktan söz etmedim. Renee'nin iyi olduğunu duyunca çok sevindi ve Eleanor'uu kaybına gerçekten üzüldü.

Dinlerken onu Avcı konusunda uyarmam gerektiğini anladım. Konuyu kendime saklamak, diğer üstat vampirlere haksızlık olurdu.

"Eleanor'la ilgili kendine çok yüklenme, William. Görünüşe bakılırsa yapman gerekeni yapmışsın. Konu aşk olduğunda hepimiz

zaman zaman hatalar yaparız. Ben kendi adıma haddinden fazlasını yaptığımı söyleyebilirim."

"Anlayışın için teşekkür ederim, dostum. Ancak, şimdilik bu koldan artık söz etmeyelim. Iban ve Travis'le birlikte yine doğruya gelmeniz gerekiyor. Telefonda anlatamayacağım bazı bilgileri sizlerle paylaşmak zorundayım."

Bir duraksama oldu. "Acil gibi görünüyor" dedi Tobey.

"Çok."

"Klanımla konuşup bir şeyleri yeniden planlamam gerekecek. Ibanla birlikte bir jet ayarlayıp Güneş batır batmaz yola çıkacağız. Yarın gece orada oluruz. Travis'i bulmaya çalışacağını ama ne kadar göçebe olduğunu sen de bilirsin."

Antik Maya Kızılderililerinin soyundan gelen Travis Rubio, Güneybatı, Orta ve Güney Amerika'da dolaşıp dururdu. Dünyanın o kısmındaki insan dışı faaliyetleri gözlemlemek konusunda değerine paha biçilemezdi. "Teşekkür ederim. Telefonu kapamadan önce, bir bilgiye ihtiyacım var. Freddy Blackstone adında bir vampir tanıyor musun?"

"Freddy mi? Evet. Neden?"

"Şu anda kendisi burada, Savannah'da. Görünüşe bakılırsa bizim Lamar'la arkadaş olmuş."

"Lamar mı?"

"Werm yani" diye düzelttim. Werm'ün yeni işini açıkladım. "Bu Bay Blackstone'un görünüşü nasıl?"

"Orta boylu, kumral, kahverengi gözlü. Çok özgün özellikleri yok."

"Neden buraya gelmiş olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

"Sanırım biraz dolaşmak istemiş olabilir. Benden kısa süre sonra burada, batıda dönüştürüldü ve o zamandan beri de klandan klanla dolaşıp durdu. Sanırım dünyanın görebileceği kadar büyük bölümünü görmek istiyor, dolayısıyla Savannah'ta çok uzun kalacağını sanmam. Gerçekten oldukça zararsızdır ve doğrusunu istersen, biraz salaktır. Bir krizde pek işe yaramaz ama onunla herhangi bir sorun da yaşamazsın. Yaramazlık yapmamayı bilir."

Vampir dünyasında yaramazlık yapmamak, ciddi şekilde tehdit edilmedikçe insan öldürmemek anlamına gelir. "Pekala. Onunla karşılaştığımda ve karşılaşırsam selamlarını iletirim."

"Lütfen ilet!" dedi Tobey. "Olivia'nın Alger'dan aldığı o muazzam bilgi hazinesiyle ilgili daha fazlasını ne zaman öğrenebilirim?"

"Olivia yarın gece bize rapor verebilir. Henüz Alger'm metinlerinin büyük bölümünü tercüme ettirmeye fırsat bulamadı ama önemli bir şeyler bulmuş olabilir" dedim. "O zamana kadar Melaphia da kendi araştırmasından bir şeyler öğrenmiş olabilir."

Ve benim de diğer üstat vampirlere Avcı'yla ilgili neler anlatacağıma karar vermek için zamanım, olacaktı.

Tobey'le vedalaştık ve hemen ilgimi gerektiren şeyleri görmek için birikmiş e-posta mesajlarımı taradım. Bekleyemeyecek bir şey görmediğimden, Olivia'ya bir e-posta mesajı yazdım: *Renee'yle birlikte güvenli bir şekilde Savannah'ya ulaştık. Ortaya çıkardığın yeni bilgilerle ilgili Amerikalılara yarın gece için bir brifing hazırlamanı rica ediyorum.. Avcıyla. İlgili herhangi bir bilgi bulursan hemen benimle bağlantı kur. Sevgiler; WCT.*

Bir an düşündükten sonra bir dipnot ekledim: *Artık benden sır saklama. Ancak, Jack e Avcı hakkında hiçbir şey söylememelisin. O kısmı bana bırak. Zamanı gelince açıklarım.*

Yarın geceki toplantıya hazırlanmalar! için Gerard ve Lucius'a da mesaj attım. Programlarının yoğunluğu ve yolculuğun yapısından kaynaklanan zorluklar yüzünden bu kadar kısa sürede yola çıkmanın zorluklarından söz etlikleri cevaplarını çok geçmeden aldım.

Bir kan emici için yolculuk yapmak en iyi haliyle yorucu ve zor, en kötü haliyle de açıkça tehlikeliydi. Kişinin evinin uzağına gitmesi konusu hafife alınmamalıydı. Zaman lüksüm olduğunda deniz yolculuklarını ve olmadığında özel jetimle hava yolculuklarını tercih etmemin nedeni buydu. Yarın geceki toplantının amaçları nedeniyle, konuyu zorlamamaya karar verdim ve Gerard'la Lucius'un güvenli telefon bağlantısıyla katılmasını kabul ettim.

Iban ve Tobey'nin de toplantıya uzaktan katılmasını kabul edebi-

lirdim ama jack'i hepimizin iyiliği için yapması gereken şeye ikna ederken onların desteğine ihtiyacım olacağını hissediyordum. Benim tek başıma olmam dansa karşısında arkadaşlarını birleşmiş hâlde bulmak onu daha çok etkileyecekti.

Bilgisayarımı kapadım ve mahzendeki gardıroptan İtalyan yapımı deri bir spor ceket seçtim. Gençlerin dediği gibi, şimdi kulüp zamanıydı.

Jack

Tabutunuza bir alarm saati koymak arada bir yararlı olabilir. Bu gece yanıma bir tane aldığım için özellikle memnundum. İstedğim son şey, William'la Connie hakkında tekrar tartışmak zorunda kalmaktı; en azından ben daha fazla bilgi edinene kadar. Ama katillerle ilgili cinayet ihbarı için kime başvurulurdu ki?

Farklı şartlar altında en açık seçenek Melaphia olurdu ama Mel'in William's. bağılılığı, Connie'nin ölmesini babamdan bile daha çok istediği anlamına geliyordu. Yeraltına inmesine yardım ederek Connie'den kurtulmayı başaramadığından, kendisini yetiştiren iki adamın kız arkadaşım tarafından öldürülmemesini garantilemek için elinden geleni yapacaktı. Aslında Melaphiayı suçlayamazdım. Nasıl suçlayabilirdim ki? Ama aynı zamanda başarıya ulaşmasına da izin veremezdim.

Savannah da bana tavsiye verebileceğini düşündüğüm tek bir kişi vardı ve o da aslında artık kişi filan değildi. En azından, yaşayan biri değildi. Sullivan'la konuşmak zorundaydım. Ölmeden önce Connie'yle arkadaş olmuştu. Belki yeraltına indiğinde onu görmüş ya da öldüğünden beri geçen zamanda değerli bir şey öğrenmiş olabilirdi.

Güneş batarken tabutumu sırtıma atıp depoya getirmiştım. Siyah kutuyu alıp mini depoma götürmesi için Rennie'yi aradıktan sonra, Corvette'irne atlayarak William'ın tesisine doğru yöneldim; Sullivan orada gömülüydü.

Küçük aile mezarlığına yanaştım ve demir kapıdan geçtim. Bataklık sularının üzerinden serin bir esinti geliyor, başımın üzerindeki meşelerin dallarındaki İspanyol yosunlarını yalıyordu. Orada burada mezarlarından çıkan ölülerin mırıltılarını duydum; selamlaşmalar, güzel sözler, sıcak dilekler. Hayaletlerin hiçbirinin benimle iletişim kurmasına izin vermedim; hatta baştan çıkarıcı kadın sesleriyle konuşanların bile. Bunun yerine doğruca Sullivan ın gömülü olduğu noktaya yürüdüm.

İnsanların mezarlarını ziyaret etmek her zaman için biraz alçak gönüllülük aşılır. Sullivan gibi karizmatik insanlar hayatta güçlü bir etki bırakırlar. Ama Öldükten sonra onların gömüldüğü mezarlardaki toprak da diğerlerinininkinden fazla değildir. İç çektim. "Sullivan. Orada mısın?"

"Hayır. Hawai'de tatil yapıyorum" diye cevap verdi.

Ona ulaşabileceğimden yüzde yüz emin olmadığımından rahat bir nefes aldım.

"Hey, bana çiçek getirdin mi?"

"Bu biraz *yumuşakça* geliyor, dostum."

"Dalga geçiyordum."

"Seninle konuşabileceğimden emin değildim" dedim, dalgın bir tavırla. Hâlâ ruhların varlıklarını nerede sürdürdüğü konusundaki o asırlık soruyla uğraşıyordum. William öfkeye kapılarak mezarlarım talan ettiğinde Koloni Mezarlığındaki ruhların nasıl rahatsız olduğunu hatırladım. Ama en kötüsü de bu değildi. Babam sırf öfke krizi yüzünden tünellerde bir çift masum insanı da öldürmüştü. Bütün varlığım boyunca böyle bir şeyi yaptığını daha önce hiç görmemiştim. Doğrusunu isterseniz beni ciddi şekilde sarsmıştı.

"Ben hep buradayım. Ve daima yeraltında. Bu, bir kişilik bölünmesi gibi. Ruhun küçük bir parçası daima fiziksel bedeninin yanında kalıyor; iletişim kurma amacıyla sanırım."

"Bu mantıklı" dedim. "Bir defasında limanı korumak için bir grup hayaleti getirebilmişim. Doğrusunu söylemek gerekirse gerçekten muhteşem bir manzaraydı."

"Duymuştum" dedi Sullivan. "Ne kadar büyük bir olay olduğunu bildiğinden emin değilim. Ölülerini tekrar ayağa kaldırmak kolay değildir. Bir hayalet mezarından çıkıp toprağın üzerinde yürürse yeraltında havada asılı gibi görünür. Doğruca yeraltından getirildiğinde ne olduğunu bilmiyorum. Daha önce başka birinin böyle bir şey yapıp yapmadığını da bilmiyorum."

Sesinde dünya dışı bir ton vardı. Açıkçası bu biraz ürkütücüydü. "Anlaşılan bütün cehennem zincirini koparmış."

"Çok komik" dedi. "Ama onu daha önce duymuştum."

Aslında şaka yapmaya filan çalışmıyordum. Ölülerini uyandı tabiime gücüm beni bile ürkütüyordu. Yararlı bir beceri olduğu söylenebilirdi ama kimsenin benden bunu bir daha yapmamı istememesini umuyordum. İşler çabucak geri tepebilirdi; iyi bir adam ama aynı zamanda da leş kokulu bir zombi olan arkadaşım Huey, bunun canlı-şey- yalpalayan kanıtıydı. Kontrol etmesi zor bir güce sahip olduğunuzda istenmeyen sonuçlar gerçekten ilginç olabilir.

"Dinle, Sully, sana bir şey sormam gerek. Bu gerçekten önemli."

"Sor" dedi. "Zamandan bol neyim var ki?"

Ona Connie⁵yle olanları açıkladım ve meleklerin Avcı töreniyle ilgili hatırlayabildiğim bütün detayları anlattım.

"Dostum, kız arkadaşının yazgısı seni öldürmek mi? Bu iğrenç bir durum."

"Bir de bana sor."

"Ne yapacaksın?"

"Henüz emin değilim. Bir şeyler düşünmem gerek. Örneğin, sence buraya ve bedenine döndüğünde olanları neden unutmuş olabilir?" diye sordum.

"Bir düşünsene, Jack. Yeraltına inmek ve canlıların dünyasına dönmek kimse için mümkün olmamalıdır. Tanrı'nın ve evrenin temel kurallarına ters bu. Dolayısıyla, bunun yapıldığı ender durumlarda, söz konusu insanların hafızaları siliniyor olabilir."

"Ama Connie'nin geri dönmesi gerekiyordu zaten; sonuçta o Avcı"

eledim. "Sanki yemin ettiğini hatırlaması gerekiyor gibi. Ayrıca, *neler* olduğunu ben hatırlayabiliyorum." "

"Belki de daha sonra hatırlayacaktır" dedi. "Ya da yaşadığı bütün olayın şoku, geçici hafıza kaybına neden olmuş olabilir. Orada olanları senin neden hatırlayabildiğin konusunda önerebileceğim tek açıklamaysa artık bir insan olmaman."

"Bu mantıklı sanırım" dedim. "Artık öldüğün için her şeyi bilebiliyor musun? Hayatın anlamı gibi şeyler mesela?"

"Hayır, elbette bilmiyorum. O kadar çok bilgi var ki. Ne tür bilgiye ihtiyacın var?"

"Vampir avcılarıyla ilgili her şeyi öğrenmem gerek."

"Sanırım bunda haklısın. Korkarım bu, el kitabında yazmayan şeylerden biri."

"Bir el kitabı mı var?"

"Dalga geçiyorum" dedi Sullivan. "Ama şimdi düşününce, bir el kitabı olması iyi olurdu sanırım." Nazik kâhkahası ayaklarının dibindeki yaprakları hışırdatarak tuzlu esintiyle uçmalarına neden oldu.

"Sen yazarsın. Bunu halledebilirsin" dedim. "Muhteşem bir film olabilir."

"Bence de. Hiç fena bir fikir değil" dedi. "Diğer konuya gelince... sana yardımcı olamayacağım için üzgünüm, Jack."

"Ah, neyse! Belki de Avcı olduğunu hiç hatırlamaz ve Melaphia bir şeyler bulana kadar her şey yoluna girer."

"Yerinde olsam buna güvenmezdim."

"Neden?"

"Kader güçlü bir şeydir, dostum. Burada öğrendiğim şeylerden biri de bu. Connie'nin yazgısı Avcı ol maksa bundan kaçamaz. Bir şekilde öğrenecektir."

"Ah, lanet olsun!"

"Sen sordun."

"Gitmem gerek" diye mırıldandım.

"Görüşürüz" dedi Sullivan.

Mizah duygusu olan bir ceset... en sevdiğim şey!

Garajdaki durumu kontrol etmek için dönerken Connie'yle ilgili ikileme bir çözüm bulabilmek için kafa patlattım. Olivia bir şeyler bilebilirdi ama ona ilk William ulaşırdı. Ayrıca, Olivia da Connie'nin ölmesini diğer tüm kan emiciler kadar çok isterdi. Evren tarihinin herhangi bir noktasında benimle aynı sorunu yaşamış olan başka biri olup olmadığını merak ediyordum. Para zorlukları veya kayın aile meseleleri gibi günlük şeylerle uğraşmak için uelcr vermezdim. Bu krizle Dr. Phil'e gitsem, saçlarından geri kalanı da ayağa dikilir ve çılgık çılgığa stüdyodan kaçardı.

Hayır, bu konuda tek başımaydım. Connie'yi şimdi benim türüm-den doğan tehlikeden korumak zorundaydım; lanet olsun,, hem de kendi ailemden! Ona karşı karşıya olduğu tehdidi veya beni öldürmeyi deneyebileceğini bile söyleyemezdim. Keşke avcılar hakkında daha çok şey bilseydim; o zaman bir plan yapabilirdim.

Çok ama çok dikkatli davranırsam başvurabileceğim son bir kişi daha vardı; bir süre önce tanıştığım antik Maya vampir Travis Rubio. Yüzlerce yıl önce birlikte yaşadığı Maya kan emicileri katleden avcıların ona dokunmadığını anlatmıştı. William Öğrenmeden ona ulaşmanın bir yolunu bulup bulamayacağımı merak ediyordum.

Garaja gittiğimde dışarıda bir dakika duraksadım. Sadece birkaç gecedir uğramamıştım ama bir ömür gibi gelmişti. Burayı tekrar görmek güzeldi ve beni biraz rahatlatmıştı. İçeri girmek üzereyken arka taraftan gelen sesler duydum. Homurtuyu andıran sesi takip ettim ve bir zombi homurtusu olduğunu anladım.

"Selam, Huey!" Elinde kürek tutan küçük adamı selamladım. "Burada ne yapıyorsun, dostum?"

"Ah, hey, selam, Jack! Sadece Corsica'mı çıkarmaya çalışıyorum." Huey durup bana baktı ve sırtıttı. En azından, bana baktığını sam-

yordum. O göz yuvalarında dönen gözlerle nereye baktığını kestirmek zordu. Öldürüldüğü zamanla, onu kazayla mezarından çıkardığım zaman arasında geçen haftalarda olduğundan daha fazla çürümemesi için Melaphia ona büyü yapmıştı. Ama hâlâ insan olduğu sanılabiliirdi ki böylece müşteriler onu görür görmez çığlık çığlığa garajdan kaçmıyordu. En azından, genellikle.

"Devam et" dedim ve arka kapıdan içeri girdim. Reedrek onu öldürdükten sonra, eline bir kutu bira tutuşturarak sevgili Chevy Corsica'sının içinde gömmüştük. O arabayı seviyordu. Dedikleri gibi, zevkler ve renkler tartışılmaz. Özellikle de bir zombiyseniz.

Sürekli müşteriler -yani çoğu gece garajda takılan uyumsuzlar- her zamanki gibi kâğıt oynuyordu. İş ortağım ve mekândaki tek insan olan Rennie de oradaydı. Kurtadam jerry ve başka türde bir biçim değiştiren olduğundan neredeyse emin olduğum Rufus da öyle. Ama onun ne olduğunu henüz keşfedememiştim.

Eksik olan tek kişi Otis'ti ve onun da insan olduğunu sanmıyordum. İnsan dışı tipler birbirlerini tanıyabilir ama bazen hatlar belirsizleşebilir. Neyin belirsizleştirdiğini sorabilirsiniz. Şey, belki genetik yapı, belki doğa, belki Tanrı'nın eli veya yazgının parmağı. Onu tanıdığımdan beri Otis'in bir şekilde parmaklandığından şüpheleniyordum.

Çocuklar beni selamlarken kendime bir kupa kahve doldurdum. "Gördüğüm kadarıyla Huey, Corsicayı kurtarmaya çalışıyor" dedim.

"Evet" dedi Rennie, ortaya konan paraya bir çeyreklik eklerken. "Ona kepçeyi kullanmasını önerdim ama bu işi kürekle yapmasının onu meşgul edeceğine ve bir süre başını derde sokmasını engelleyeceğine karar verdim. Belki egzersiz de ona iyi gelebilir, kim bilir?"

Genellikle Otis'İN oturduğu sandalyeyi ters çevirip yerleştirdim. "Sanırım herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır ama evde beslediğin evcil bir zombinin kas gücünün artmasını isteyeceğinden emin değilim. Yine de bir kavgada yararlı olduğunu itiraf etmeliyim."

Huey geçenlerde yerel bir kurtadam sürüsüne karşı yapıları bölge savaşında Seth, jerry ve bana yardım etmişti. Hareketlerini koordine etmekte zorlansa bile güçlüydü. Dövüş bataklık kıyısındaydı

ve Huey bataklığa düşmüştü. Dışarı çıktığında her yeri öylesine çamurla kaplıydı ki üzerlerine yürüdüğünü gördüklerinde kurtadamlar Kara Lagün'ün Canavarı'yla karşılaştıklarını sanmıştı.

"Bir de bana sor" dedi Jerry, sırtarak. "Kavgaya tam zamanında katılmıştı." Jerry'nin yüzünde hâlâ pençe izleri vardı. Ama kurtadamlar da neredeyse vampirler kadar hızlı iyileşirdi; bir-iki güne kadar hiçbir şeyi kalmazdı.

"Huey'i izlerim" diye söz verdi Rennie. Kâğıtlarını masaya attığında, Rufus kazandıklarını topluyordu. "Belki de egzersiz onu stresinden de kurtarır."

"Stres mi? Hıney stresli mi?" diye sordum, şaşırarak. "Uyuyacak güzel bir yeri var. Boş saatlerinde yaptığı şeylerle geçirmek için de. Yiyebileceği bir sürü çiğ hamburgeri, kazançlı bir işi var. Bir zombinin isteyebileceği her şeye sahip. Stresli olmasının nedeni ne ki?"

"Bilmiyorum ama bir şeyler görüyor" dedi Rufus.

"Ne tür şeyler?"

"Küçük yeşil adamlar" dedi Rennie.

"Ne dedin sen?"

"Küçük mavi adamlar" diye düzeltti Jerry.

"Sadece saçları mavi" dedi Rufus. "Yani, Hıney e göre." İşaret parmağını başına doğru uzatarak bir daire çizdi.

"Saçları mavi olan kim ki?"

"Huey ona Steve diyor" dedi Rennie. "Sanırım hayalî bir oyun arkadaşı filan olmalı."

"Başka ne beklenir ki?" diye sordum. "Huey'in kalan beyin gücü, ayakbılarını bağlamasına ancak yeter. Halüsinasyonlar, ölmüş bir beynin yan ürünü olabilir."

"Karbon gazlarının içten patlamalı motorların yan ürünü olduğu gibi mi?" dedi Rennie. "Belki de Huey'in beyni için bir katalitik konvörtöre ihtiyacı vardır." Rennie her şeyi otomotiv terimleriyle anlatır ya da algılardı.

"Şey" dedim, "Huey'in hayali bir arkadaşına ihtiyacı varsa öyle olsun. Ama arkadaşlardan söz etmişken... Rufus, Otis nerede?" Rufus ve Otis genellikle yapışık kardeşler gibiydiler. Onları nadiren birbirlerinden ayrı görürdünüz.

Rufus omuz silkti ve kâğıtları karıştırdı. "Werm'ün gece kulübünde sanırım. Açıldığından beri her gece olduğu gibi."

Rennie, Rufus'un dağıttığı kâğıtları alırken bana yandan sırtarak baktı. Rufus'un sesindeki saflığı o da duymuştu.

"Otis neden Werm'ün gece kulübüne takılıyor?" diye sordu Jerry. "Şimdiye dek ilgilendiği tek gece hayatı, burada bizimle kâğıt oynamaktı."

"Orada şarkı söyleyen zenneye flört etmeye filan başlamadı, değil mi?" diye sordum.

"Otis öyle biri değildir" dedi Rufus, bana tiksintiyle bakarak. "Ama onda başka bir şeyler var. Son günlerde... ilginç davranıyor."

Otis'in sık sık ilginç davrandığını söylemek üzereydim. Örneğin, yamalarının üzerinde başka insanların isimlerinin yazılı olduğu iş gömleği gibi. Ve bilinen bir geçim kaynağının olmaması gibi. Nerede oturduğunu veya bir işi olup olmadığını bile bilmiyordum. Bir de, ne olduğunu tam olarak bilmemem gerçeği vardı. Rufus'a bilip bilmediğini soracaktım ama garaj kesinlikle bir "sorma-söyleme" alanıydı, insanlar bir vampir olduğum gerçeğini asla dile getirmezdiler ve ben de buna karşılık onlara asla ne olduklarını sormazdım.

"Nasıl İlginç davranıyor, Rufus?" Biçim değiştirenlerin sezgileri güçlü olurdu.

"Tanımlaması zor" dedi. "Biraz gergin."

"Bunu ben de hissettim" dedi Jerry. "Stresli gibi,"

Rufus başka bir şey söyleyecekti ama sonra kendini toparlayıp sustu. "Biz... yani, benim ve Jerry gibi olanlar... bir şeylerin olacağını hissediyoruz" diye başladı Rufus.

"Ne gibi şeyler?"

Jerry başının arkasını kaşıdı. "Açıklaması zor. Sadece önemli bir şeyin geldiğini biliyoruz vc..."

"Ve iyi değil" diye tamamladı Rufus.

Bir Jerry'ye, bir Rufus'a baktım. "Hepsi bu mu? Başka bir şey yok mu?"

"Üzgünüm. Pek fazla olmadığını biliyorum" dedi Jerry.

Biçim değiştirenlerin hayvani sezgileri küçümsenecek bir şey değildi. Gözümü dört açmaya karar verdim. Bunu aklımda tutarak, Werm'ün yerinde neler olduğunu görmek için oraya gitmeli ve tüylü dostlarımı sürekli rahatsız eden şeyle ilgili herhangi bir söylenti duyup duymadığını öğrenmeliydim. Açılış gecesindeki müşterilerine bakılırsa kulüp öbür dünyayla ilgili bir-iki şey bilebilecek tuhaf tipleri bir araya getirecek bir yerdi. Tanrı Savannah'ın yardımcısı olsun.

Dışarı çıkarken Huey'e tekrar göz attım. Pek ilerleme kaydetmemişti. Hatta tamamen durmuştu ve garajın yanındaki meşenin dalına konmuş bir kargayla konuşuyordu. Anlayabildiğim kadarıyla karga karşılık vermiyordu ama istiyor gibiydi.

"Karganın nesi var?" diye sordum Huey e.

"Sen içeri girdikten sonra geldi."

"Şimdiye kadar kuluçkaya yatması gerekmez miydi?"

"Ben de ona bunu soruyordum" dedi Huey ciddi bir tavırla.

Küçük mavi adamlar görüp kargalarla konuşmak. Zavallı Huey. "Ne dedi?" diye sordum, nazikçe. Karga başını yana yatırdı ve boncuk gibi siyah gözleriyle bana baktı.

Huey omuz silkti ve küreğine yaslandı. "Henüz bir şey söylemedi. Sanırım senden hoşlandı, Jack."

Dışarı çıktığımdan beri kuş bakışlarını benden ayırmamıştı. Bu gerçekten ürkütücüydü. "İlginç bir şey söyler ya da yaparsa bana haber ver" dedim. "Kazma işinde de iyi şanslar!"

"Teşekkürler!" dedi Huey.

Gitmek için döndüm ama merak beni durdurdu ve yine Huey'e döndüm. "Şu Stevie yle ilgili duyduklarım nedir?" diye sordum.

Huey pislik içindeki ellerinden birini havaya doğru salladı. "Ah, bizim Otis!"

"Ha?"

"Otis ve Stevie aynı kişi. Stevie, Otis'in içinde; şu küçük karganın bir zamanlar yumurtasının içinde olduğu gibi."

Çocuklar haklıydı; Huey nin durumu gerçekten tatsızdı. Zaten ona her hafta kendi ağırlığınca biftek alıyordum. Şimdi bir de zombi terapisine mi göndermem gerekecekti?

"Otis'in içinde birini mi görmeye başladın?"

"Geri döndüğümünden beri" dedi.

"Ah-ha!" dedim. "Otis bu konuda ne diyor peki?"

"Henüz onunla konuşmadım. Sadece Stevie'den diğer çocuklara bahsettim ve benimle dalga geçtiler. Bu yüzden sustum. Onlara Otis'le Stevie'nin aynı kişi olduğunu söylemedim ama."

"Hı-hım! Yerde olsaydım bundan başka kimseye söz etmezdim." Huey in halüsinasyonlarının kendiliğinden geçmesini umuyordum. Evcil zombimi kelebek ağıyla yakalayıp akıl hastanesine götürecek beyaz önlüklü adamlar olmadan da yeterince sorunum vardı zaten. Böyle bir durumda, yeme alışkanlıklarıyla ilgili çok şeyi açıklamam gerekirdi.

Binadan uzaklaşırken dikiz aynamdan arkaya baktım. Karga hâlâ beni izliyordu.

Werm'ün gece kulübüne girdiğimde bugünkü gençlerin adına müzik dediği korkunç gürültü kulaklarıma akın ederken ellerimle kulaklarımı kapamamak için kendimi zor tuttum.

Barla ilgilenen Setli bana yaklaşmamı işaret etti ve bir bar sandalyesine oturdum. "Bu sabah Jack ve Connie'yi kontrol etmek için aradım. Melaphia iyi olduklarını söyledi. Onları geri getirdiğiniz için tebrikler!" İçki tercihlerimi bildiğinden, bana duble bir sek İs-koç viskisi doldurdu ve bir tane de kendisi için koydu.

Kadeh tokuşturduk. "Güvenli bir şekilde geri dönüşlerine" dedim. Viski boğazımı güzel bir şekilde ısıttı ve bir an sonra vücudumun geri kalanının da ısındığını hissettim.

Bir çift ince kol belime dolandı ve beni çok yakın bir şekilde okşadı. Dokunuşun tanıdıklığı bütün vücudumu ürpertti. *Eleanor*... ayağa kalktım ve hemen kadına döndüm; oysa kollarını daha sıkı doladı. Eleanor'un lanetten kurtulduğundan ve yanıma döndüğünden bir an için o kadar emindim ki karşımda onun yerine Gİnger'ı görünce şaşırdım.

Kendimi toparlamaya çalışırken bana karşı böylesine yakınlık sergilemesinin nedeninin ne olabileceğini merak ettim. Kulübe ilk geldiğimde davranışları hiç de sıra dışı görünmemişti.

"William, seni tekrar gördüğüme çok sevindim. Aradan geçen süre sonsuzluk gibi geldi."

"Teşekkür ederim!" dedim. "Ama daha dün gece buradaydım, unuttun mu?"

"Ah, evet, ne aptalım!" Sırtını gerdi ve kasıklarının kasıklarına basarak beni hemen tahrik etti; tam istediği gibi. "Benim için bir soruyu cevaplayıp cevaplayamayacağını merak ediyorum."

"Neymiş o?"

Kızıl saçlarını bir tarafa atarak başını yana yatırdı ve boynunu ortaya çıkardı. "Eleanor'un geri dönmeyeceği yönünde bir söylenti duydum. Bu, doğru mu?"

Yüz ifademi doğal tutmaya çalıştım. "Oh? Bunu sana kim söyledi?"

"Küçük bir kuş" dedi Ginger. Bir avucunu göğsüne yasladı ve uzun kirpikli mavi gözleriyle bana baktı. "Eh, hikaye nedir? Gerçekten bilmem gerek." Parfümü tanıdıktı.

"Doğru duymuşsun. Geri dönmüyor. Belirsiz bir süre için Avrupa'da kalmaya karar verdi."

"Ooh, onsuz ne yapacağız biz?" dedi Ginger, keyifle. Eli çoktan sertleşmiş olan aletimi sıvazladıktan sonra kalçamda durdu. "Kendimi yalnız hissetmekten hoşlanmam, William."

Kırmızı dudakları bana kam o kadar hatırlattı ki diğer organımla birlikte dişlerimin de uzamaya başladığını hissettim. Solgun tenli boynundaki mavi damarlar ilkel bir ritimle atıyordu. Vücudundan yayılan insan sıcaklığının tadını çıkararak kendimi ona bıraktım.

Ama sonra sol taraftan yaklaşan iki kan emicinin farkına vardım. Werm yanında genç bir vampirle görünmüştü.

Ginger dikkatimin başka yere kaydığını hissetmiş olmalıydı. "Daha sonra mı?" diye sordu.

"Belki" dedim.

Dudaklarını büzerek benden uzaklaştı.

"William" dedi Werm. "Bu Freddy Blackstone, sana sözünü ettiğim arkadaş."

insan yaşıyla Werm'ün yaşıtı gibi görünen vampir gülümseyerek elini uzattı. Orta boylu ve sıradan görünüşlüydü; dağınık siyah saçları ve dağınık sakalları vardı. Yırtık pırtık kotu ve solmuş tişörtünün üzerine giydiği eski görünüşlü gömleği, herhangi bir ikinci el mağazasından alınmış olabilirdi.

Elini sıktım. "Anladığım kadarıyla Tobeyin bir arkadaşımıydın."

"Evet. Tobey ve ben çok yakın izdir" dedi.

Kendi yorumunu sunan Werm'e döndüm. "Arkadaşlar" dedi sadece.

"Şehrimizi nasıl buldun?" diye sordum.

"Aslında oldukça kolay buldum, ahbap."

"Yani burayı sevip sevmediğini soruyor" diye açıkladı Werm, Freddy ye.

"Ah, güzel bir yer, dostum!"

"Bunu duyduğuma sevindim" dedim. Freddy'nin zekâ seviyesinin pek yüksek olmadığını görmek beni şaşırtmıştı ve bunu fark edince, kıtanın bir ucundan diğerine tek parça halinde nasıl geçebildiğin! merak ettim. "Buraya nasıl geldin?"

"Geccnin bir yarısında Florida sahillerine inmesi gereken bir jetin kargo bölümüne saldırdım, ahbap. Meğer aslında kargo bölümü değilmiş ve uçuş yüksekliğine çıktığımızda kırım buz kesti. Bir kapağı açtılar ve dışarı atıldım."

"Dışarı mı atıldın? Nasıl yani, yere mi?"

"Hu."

"Sen 'dışarı atıldığında' seninle birlikte donmuş yeşil bir maddenin çıkmış olma olasılığı da var mı?"

"Evet, ahbap. Nereden bildin?"

"Şanslı bir tahmin sadece." Gözleri hayretle açılan Werm'le göz göze geldim. O da benimle aynı sonuca varmıştı. Uçağın septik

sistemi Freddy'yi kimyasal olarak değiştirilmiş atıkla birlikte dışarı fırlatmıştı. "Ne güzel bir hikâye" diye devam ettim. "Peki, nereye... indin?"

"Bir bataklığa. Düşüşümü yavaşlattı ama yine de bir süre baygın kaldım. Çamura gömüldüğüm için Güneş'ten korundum."

"Tanrım, çok şanslıymışsın" dedim. "Devam et. Sonra neler oldu?"

"Kendime geldiğimde temizlendim ve yiyccek kokularını takip ettim,"

Kokudan söz etmişken atılda birlikte üzerine silon çekildikten ve bataklıkta çamur banyosu yaptıktan sonra Freddy'nin biraz kokulu olması gerektiğini düşündüm.

"Yiyccek konusunda..," diye başladım.

Wenn araya girdi. "Endişelenme, William, ona senin ev kurallarını açıkladım."

Freddy izci yemini edecekmiş gibi sağ elinin iki parmağını kaldırdı. "İnsan öldürmeyeceğim, söz veriyorum. Buna ben de inanmıyorum, dostum. Ben 'yaşa ve yaşat' tarzında bir adamım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Kesinlikle" dedim. "Tobias senin dostu olduğunu söylüyorsa uygar biri olduğundan eminim. Ve bu şekilde devam edersen burada istediğin kadar kalabilirsin."

"Teşekkürler, ahbap!" Freddy gülümsedi ve olgunlaşmış sivri dişlerini gözler önüne serdi. Bu kan emici genç görünebilirdi ama yavru filan değildi. Geçmişini merak ettim. Barışçıl Avrupalı vampirleri gizlice kaçırma operasyonumun bir parçası olarak buraya onu ben getirmedüğimden, Tobey gibi Batılı vampirlerden biri olduğunu düşünüyordum. Belki de şehirde yeterince uzun kalırsa bir gün bunu ona kendim sorardım.

"Haydi, Freddy, sana bir bira verelim" dedi Werm ve yeni arkadaşı onun peşine takıldı.

Onlar gittikten sonra Jack'in arkadaşı Otis'i onların tam karşısın-

daki bar taburesinde otururken gördüm. Elindeki elektronik bir aleti telaşla kurcalıyordu ve onu selamladığımda neredeyse oturduğu yerden düşüyordu.

"Hey selam, William!" dedi, aleti iş gömleğinin göğüs cebine tırkarken; her nedense gömleğin üzerindeki bir yamaya iplikle *Kenny* adı işlenmişti. Eğer Otis aleti gizlemeye çalışıyorsa bu konuda hiç de başarılı değildi. Cebinden hâlâ bir kulaklık sarkıyordu. "Gitmeliyim" dedi aniden ve birasını fondipledi. Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra kalabalığa daldı.

İçkimi tazeleyen Setli e döndüm. "Şu Otis ne tuhaf adam" dedi.

Viskimi yudumladım. "Jack'in tuhaf dostları olmasaydı, hiç dostu olmazdı."

Jack

Yüz bin kere lanet olsun! Babam bu gece görmek İstedığım en son kişiydi ve işte burada, barda oturuyordu. Yerimi hissetmesini engellemek İçin kullandığım zihinsel kalkanı kaldırdım ve dans pistindeki gençlerin arkasındaki gölgelere saklandım. Normalde gölgelerde gizlenen biri değildim ama onunla bu kadar kısa sürede tekrar karşılaşmak İstemiyordum. Bir süre oyalanacaktım ve eğer çabucak eve dönmezse ben hemen garajıma dönecektim.

Barın etrafında hareket eden kalabalık çekildiğinde, William'm Werm ve daha önce hiç görmediğim bir vampirle sohbet ettiğini gördüm ama daha da garip olanı, Otis onların konuşmasını banda kaydediyordu. Genellikle şehre yabancı bir vampir geldiğinde bütün duyularım gerilirdi ama William'ın beden dili onun bir tehdit olmadığını söylediğinde rahatladım.

Yeni kan emici babamdan onay damgası aldığından, geri kalan tek soru, Otis'in o küçük ses kayıt cihazıyla ne yaptığını sandığıydı. Aletin ne olduğunu biliyordum çünkü İban da film çekimleriyle ilgili yönetmenlik fikirlerini kaydetmek için onlardan birini kullanıyordu.

Werm ve arkadaşı uzaklaşırken biraz daha yaklaştım. William, iç-kisini bitirip gitmeye hazırlanan Otis'e bir şeyler söyledi. Otis arka kapıya doğru yürürken peşinden gittim ve tam kapıya ulaşmak üzereyken ona yetiştim. Onu kolundan yakalayıp ara sokağa çıkardım.

"Ses kayıt cihazıyla ne halt ediyorsun, Otis?" diye sordum, doğru-dan konuya girerek.

"Ha? Ne ses kayıt cihazı?"

Aleti kulaklığından çekerek gömleğinin göğüs cebinden çıkardım. *"Bu ses kayıt cihazı."*

"O... şey, o..."

Tanıdığım hiç kimse Otis'in hızlı düşündüğünü iddia edemezdi. "Dilini kedi kaptığına göre, en iyisi sıradaki soruya geçelim. Bunu William'ı. dinlemek için kullanıyordun. Nedenini hemen Öğrenmek istiyorum."

Sonra hiç beklenmedik bir şey oldu. Otis gözlerimin önünde hiç de Otis'e benzemeyen bir şeye dönüştü. Kıvılcımlar saçan bir ışık patlaması arasında, boyunun üçte birini ve bütün Otis'liğini kaybetti. Aslında, tanıdığım arkadaşımın yerinde karşımda duran kişi... Stevie Sparkle mı?

Saçları mavi tonda bir Noel ağacı süsüne benziyordu -ama daha İncesi- ve teni de kusursuz bir inci gibi parlayan doğaüstü bir krem tonu almıştı. Bu, Huey'in yağlar içindeki Otis'in içinde gördüğünü iddia ettiği mavi saçlı Stevie'ydi! Otis görüntüsü sadece yetmişlerdeki televizyon programlarında gördüğüm zamankinden bir gün bile daha yaşlı görünmeyen parıltılı Rock yıldızını gizlemek için bir paravandı.

Onu baştan aşağı süzerken, gözlerime hâlâ inanamıyordum. Stevie'nin giydiği daracık kıyafetler Werm'ün bile dudağını uçuklatırdı. Elektrik mavisi payetli giysi ona özgü bir şeydi. O dönemde çıktığım bir piliç, Stevie'nin bu kıyafeti gözlerinin rengini vurgulamak için giydiğini söylemişti ki o gözler de tıpkı saçları gibi doğaüstü bir mavi tondaydı. Çıktığım kız ona âşikti.

O kadına içici ısmarladığıma inanamıyordum.

Otis/Stevie görünüşüne en az benim kadar şaşırmış gibi kendine baktı ve tam bunu yaptığı anda, tekrar "tanıdığım Otis'e dönüştü. Onu o kadar korkutmuştum ki kazayla büyüsunü kaçırmıştı.

"Hey, ahbap" dedim, suçlayan bir tavrıla. "Sen bir *perisini*"

Cılız bir Gotik genç sokağın aşağısındaki erkekler tuvaletinden çıkıp yanımızdan geçerek kulübe girerken Otis durduğu yerde sızdı. "Yavaş konuş" dedi Otis. "Biri seni duyarsa benim... anlarsın."

Neredeyse gülecektim. "Birinin senin ibne olduğunu düşünmesinden mi korkuyorsun? Bu sorunlarının en küçüğü, dostum. Sizlerle ilgili her şeyi duydum; siz perilerle yani. Gerçek periler."

William bana uzun zaman önce perilerden söz etmişti ama daha önce hiç onlarla karşılaşmamıştım ve şimdiye kadar varlıklarına pek de inanmıyordum. William sorun çıkaran yaratıklar olduklarını söylemişti; asla güvenilmemesi gereken, doğaüstü güzelliğe sahip hırsız ve hilekârlar.

"Bizimle ilgili anlatılan hikâyelerin çoğu asılsız kocakarı masalları" dedi Otis. "Örneğin, hayatımda hiç bebek çalmadım."

Bebek çalmak mı? Ona düz düz baktım. Bunu daha önce hiç duymamıştım. "Tanrı aşkına!" O kadar çok sorum -ve sızdılamam vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. "'Sen Stevie Sparkle mısın?"

Otis iç çekti. "O benim doğal görünüşüm. Bir süre önce, yetmişlerde, kendimi olduğum gibi gösterme fırsatını buldum."

"Yani aslında Stevie'ydin. Herkesin Önünde saklanıyordun" dedim.

"Evet. Senin yaptığın gibi."

İşte bu konuda haklıydı. Biz vampirler insanların normal yaşam olarak düşündükleri şeye bürünerek ortamımıza uyum sağlamayı öğreniriz. Gün ışığında dışarı çıkmamak dışında, benimki gibi hepimiz günlük -yani bizim durumumuzda *gecelik*- işlerimize devam ederiz. Doğal ışıktaki görülmemek, tenimizin solgunluğunu da gizlememizi sağlar. Ayrıca, çoğu mağazada olan türden ışıktandırma-

lardan da uzak durmaya çalışırım. Ama sonuçta hepimiz arada bir herkes gibi, yirmi dört saat açık olan bir Wal-Mart'a da gideriz.

"Yani" diye fikir yürüttüm, "o zamanlar görünüşünün insanları ürkütmesinden korkmadan ve dolayısıyla gerçek görünüşünü gizlemeye gerek duymadan ortalıkta dolaşabiliyordun,"

"Evet. Parıltılı Rock müzik popülerken doğal görünüşüm mükemmeldi; kesinlikle uyum sağlıyordum. Aslında kimse benden daha gösterişli değildi. Ondan önce büyümü indirebildiğini tek zaman Cadılar Bayramı'yclı. Ve bilirsin, bir de partiler."

Ne tür partilerden söz ettiğini bilmek bile istemiyordum. "Yani insanlar parlak saçlarının, gözlerinin ve teninin, gösterinin bir parçası olduğunu sanıyordu. Muhteşem bir makyajcın olduğunu düşünmüş olmalılar."

"Bunun bir tür özel efekt olduğunu düşünüyorlardı; *Star Wars*'taki gibi." Otis huzursuzca güldü.

"Peki, burada ne işin var?"

Otis omuz silkti ve bakışlarını yere indirdi. "Ah, bilirsin... burası eğlenceli bir yer."

"*Kulüpten* söz etmiyorum, lanet olasıca." Bir peri olarak berbat bir yalancıydı. "Tekrar dene. Kimliğini gizleyen bir perinin bir vampir grubuyla ne işi var? Ve neden William'ı gizlice dinliyordun?"

"Alı!" diye mırıldandı Otis.

İşte bu üzücüydü. Perilerin zeki ve hızlı olması gerekirdi; aptal ve hantal değil. Dudaklarımı geri çekerek dişlerimi gösterdim. "Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme."

Kötülük gösterimden etkilenen Otis donup kaldı. Millet -insan olsun ya da olmasın- vampir yüzümü gösterdiğimde daima... etkilendirirdi. Bunu isteksiz insanları konuşturmak, susturmak, yaptıkları şeyden alıkoymak veya tam olarak istediğimi yaptırmak için kullanırdım; o anda neye ihtiyacım varsa.

"Ben, ah, sanırım vampirleri seviyorum, hepsi bu!" dedi. "Hep sevmişimdir."

"*Kimse vampirleri sevmez*" dedim, gözlerimdeki özel pırıltıları görmesi için ona doğru eğilerek. Bu,-çoğu vampirin insanların kendilerinden çılgık çılgılığa kaçmasını önlemek için maskelemeyi öğrendikleri bir özelliktir. Göz bebeklerim tamamen büyüdüğünde, mavi irislerim siyahlığın etrafında kaybolur ve kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla şeyi anlatır: Sakın yanılma, insan. Yürümesine, konuşmasına ve başka şeyler yapmasına rağmen bu yaratık ölü. Ve ölümcül.

"Ah, pekâlâ, garajdaki kahveyi sevdiğimi söylesem... inanır mısın?"

Garajdaki kahve limanlarda teknelerin su geçirmesini önlemek için kullandıkları zift gibiydi ve muhtemelen tadı daha da kötüydü. Otis'i gömleğinin sırtından yakaladım ve havaya kaldırdım. "Bu kadar oyun yeter, Tinker Bell". Büyük köpekle konuşma zamanı geldi."

Otis'i William'in önüne attığımda ve babamın kulağına ciddi bir konuşma yapmamız gerektiğini fısıldadığımda, Werm'e hemen barı kapamasını söyledi. Müşterilerin çoğu itaat etti ama Ginger biraz huysuzluk etmiş gibiydi. William'a yalcın kalmaya çalışıyordu ve bu da tuhaftı; ama William onu nazikçe uzaklaştırdı. Sonra sadece ben, William, Werm, Otis ve Setli kaldık. Otis'in kendi adına söyleyecek nesi varsa muhtemelen Werm'ün de bilmesi gerekirdi ve daima bir müttefikimiz olduğundan, Seth'İ de dışarıda bırakmaya gerek yoktu.

William bakışlarını benden Otis'e çevirdi. "Bütün bunlar nedir, baylar?"

"Otis'i daha Önce burada yanında olan vampirle konuşmanı banda alırken yakaladım" dedim.

"Öyle yapmıyordum, inanın" diye itiraz etti Otis, kendini topar-

Ses kayıt cihazını cebinden çekip aldım. "Bunu William'a çalmanı ister misin?"

Otis gözle görülür şekilde sindi ve başını eğdi. Neredeyse ona acıya-
çaktım; özellikle de babamdan daima nasıl korktuğunu düşününce.

"Ona sorduğumda korktu ve büyüsünü indirdi. Aslında bir pe-
riymiş ve garaja takıldığı bütün geceler boyunca bunu bizden giz-
lemiş."

Barın arkasından gelip Verm'iin yanında duran Seth'in hafifçe
hırladığını duydum. Verm de şaşırmış gibiydi. "Hey, Jack" dedi
Werm. "Senin ne kadar maço olduğunu bilirim ama homofobin ol-
duğunu bilmiyordum." Ona *sesini kes, yoksa seni ısıtırım* diyen göz-
lerle baktım. Seth onun kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. "Oh!"
dedi Werm.

William, tehditkâr bir tavırla Otis'e doğru bir adım attı. "Sen pe-
rilerden biri misin?" diye sordu. Otis'e yaklaşarak kokladı ve dişleri
uzadı. "Evet, öylesin. Daha önce neden sende hiç Sidhe kokusu al-
madım?"

"Çünkü yeterince yaklaşmana hiç izin vermedi" dedim. William⁵!
her gördüğünde Otis'in neden uzak durduğunu şimdi anlıyordum.
Bense hep bunun sadece korku olduğunu sanmıştım. Sonuçta Wil-
liam latadaki en güçlü kan emiciydi. Ama o korkunun bir kısmı,
aslında ne olduğunun anlaşılmasından kaynaklanıyordu. Asıl soru,
neden gizleniyordu?

"Onda pek ele insanca olmayan bir şeyler olduğunu hep hissetmiş-
tim ama bu geceye kadar ne olduğunu bilmiyordum" dedim.

William gözlerini kısıtı ve işaret parmağını Otis'in göğsüne bastırdı.
"Jack'in kan emiciler arasında görece bir çocuk olduğunu biliyordun
ve periler bu kıtada neredeyse hiç duyulmadıklarından, daha önce
sizden birini hiç görmediğinden -ya da koklamadığından- emindin:
Yıllardır onun iş yerinin demirbaşlarından biri haline gelelin. Gö-
rünüşe bakılırsa aslında ikimizi de izliyormuşsun. Bana nedenini
hemen söyleyeceksin."

Otis, William'm jilet gibi dişlerinin görüntüsünden büyülenmiş
hâlde, sadece olduğu yerde duruyordu.

William daha da yaklaştı. "Gençliğimde perilerin tadına birçok

kez baktım. Çok sevdiğimi de belirtmeliyim. Sorularıma cevap vermezsen seni iki yavruma sunacağım; böylece onlar da senin türünün tadını öğrenebilirler."

Werm'in Seth'e fısıldadığını duydum. "Peri eti neye benziyor ki?"

"Tavuğa" dedi Seth, fısıltıyla. "Öyle diyorlar."

Otis yere çökmeye başladı ve ayakta durmasını sağlamak için gömleğinin arkasını daha sıkı tutmak zorunda kaldım. "Nasıl olacak, dostum?" diye sordum, William'a göz kırparak. Bir şüpheliyle iyi polis-kötü polis oyununu ilk kez oynamıyorduk. "Seni yemek istemediğimizi biliyorsun. Ama neler olduğunu anlatmazsan bize başka seçenek bırakmayacaksın."

"İlamam. Tamam. Ama önce içecek bir şeyler alabilir miyim? Sert bir şey olsun."

William, Werm'e başıyla işaret etti. Werm barın arkasına koşup Otis için bir kadeh viski doldurdu. Kaçak periyi bir bar taburesine oturttum ve hepimiz etrafına toplandık.

içkisini yudumladıktan sonra derin bir nefes aldı. "Periler arasında gizli bir grubun üyesiyim" diye başladı. "Sizin... gözcüler diyebileceğiniz bir grup."

Poker yüzünü takınmış olan William'a bir bakış attım. "Bu gizli grubun izlemeye adandığı şey nedir?" diye sordu. "Ya da kim mi demeliyim?"

"Eee, şey... siz" diye mırıldandı Otis.

"Ne dedin sen?" diye sordum.

"Yani... vampirler" diye açıkladı Otis.

"Ya biçim değiştirenler?" diye sordu Seth.

"Pek fazla değil" dedi Otis.

Seth biraz incinmiş gibiydi. Barın arkasındaki yerine geri döndü.

"Ama insan olmayanların sıra dışı tüm faaliyetlerini rapor ediyoruz" diye devam etti Otis. "Yine de vampirlerle ilgili her şeyi belgeli-

yoruz. Kimin kim tarafından dönüştürüldüğü. Kimin nasıl Öldüğü. Kimlerle takıldığınız." özür dileyen bir tavırla omuz silkti.

"Bu yüzden garajda olduğu gibi bara da takılmaya başladın" dedim. "Ne zaman başladığını bilmediğim bir süreden beri garajın demirbaşlarından biri oldun. İşimin, Avrupa'daki barışçıl vampirlerin buraya nakledilmesi ve buradakilerin hizada tutulması için William'a yardım etmek olduğunu biliyorsun. Ve Worm barı açtığında, insan olsun ya da olmasın, Savannah'da yaşayan tuhaf karakterleri çekeceğini biliyordun; bu yüzden buraya da zaman ayırmaya başladın."

Ofis inkâr etmeye gerek duymadan omuz silkti. İnsan dışı toplumda tuhaf şeyler olduğunda bana ilk haberi getirenin hep Otis olduğunu fark ettim. Sonuçta, *Kaymak taşı* nın mürettebatı ve kargosu öldürülmüş hâlde bulunduğunu William'a ve bana bildiren de oydu.

Yakın zamanda, jerry'nin de kurtadam kuzenleri -sürüden ayrılmaya cüret ettiği için onu yemek isteyenler- benden korktuğu için garajıma takıldığını öğrenmiştim. Şimdi de Otis'in casusluk yapmak için yakınımda olduğunu öğreniyordum. Ben de onların tekrar gelmesinin nedeninin sıcaklığım ve kişiliğim olduğunu sanıyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bütün bunlar duygularımı biraz olsun incitmeye yeterliydi.

"Bir şey olursa, diyelim ki İnsan olmayanlar arasında bir kavga patlak verirse ne yapmanız gerekiyor?" diye sordum. Jerry, Huey ve ben Seth'e yardım ederken Otis'in neden çatışmanın dışında kaldığını merak ediyordum. Rennie'nin uzak kalmak için haklı bir nedeni vardı; bir insan olduğundan, öyle bir çatışmada paramparça olurdu. Ve Rufus da ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmediğimiz için mazeretli sayılabilirdi. Ama bir Sidhe olarak Otis'in sadece aldatma güçleri bile işe yarayabilirdi; Worm'ünkiler gibi.

"Ben tarafsız kalmak zorundayım" diye açıkladı Otis. "isviçre gibi.

"Bu iyi mi, kötü mü?" dedi Worm. Gerçekten gururlanmış gibiydi. "William, vampirleri izleyen bir grup olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum" diye itirafetti William, bakışlarını Otis ten ayırmadan. "Bu izlemenin asıl amacı nedir?"

Otis boğazını temizledi ve oturduğu yerde doğruldu. Görünüşe bakılırsa viski sinirlerini gevşetmişti. "Soylular biz piyonlara bu konuda çok fazla şey anlatmıyor. Sadece sizin geliş gidişlerinizi, gelen yeni vampirleri izlememi ve onlara rapor vermemi istiyorlar."

"Bir fikrin olmalı" dedim. Viski şişesini Werm'ün elinden aldım ve Otis¹ in içkisini tazeledim.

"Bildığım tek şey, birkaç yıl önce harika zaman geçiriyordum" diye başladı Otis yine. "Bedava içki, kadınlar, Frampton'la takılmak. Yetin işlerdeki kadar iyi olmadığını belirtmeliyim ama yine de hâlâ güzeldi."

Werm'ün kaşları kalktı ve araya girmek istedi ama uyarıcı bir bakışla onu susturdum. "Devam et, büyük O" dedim.

"Ve eski ülkeye çağrıldım. Oradaki bir grup Sidhe bir şeye... tanık olmuştu." Bir an Otis iirpermiş gibi göründü ama sonra kendini topladı.

"Neydi o?" diye sordum. "Ne gördüler?" Bu adamdan bütün hikâyeyi dinleyemeden Werm'ün içkisinin bitmesinden korkuyordum.

"Vahşi Av'm dönüşü" dedi.

Yabancıların yanında tedirginliğini veya endişelerini nadiren belli eden William'm gözleri iri iri açıldı ve zorlukla yutkundu.

"Nedir o?" diye sordum.

William açıkladı: "Vahşi Av, gökyüzünde fırtınalara binerek dolaştığı düşünülen hayalet savaşçı ve avcılardır; av köpekleri ve atlarıyla birlikte. Kayıtlı tarihte bahsedilmez. En yaşlı kan emiciler bile bunun bir efsane olduğunu düşünür. Ben de öyle olduğunu düşündüğümü itiraf etmeliyim. Şimdiye kadar."

"Efsane filan değil" diye üsteledi Otis. "Tanık olanlardan sadece beşi geri dönüp hikâyeyi anlatabildi. Diğerleri çarpıldı."

"Çarpılmak mı?" diye sordu Wenn.

Her an bayılacakmış gibi görünmesine rağmen Werm'e aldırmadım. Sonuçta yeni bir şey değildi bu. "Yani birkaç peri bir bahar bayramı direğinin etrafında dönüyordu ve kafalarına yıldırım düştü. Bunun gökyüzündeki hayalet süvarilerle ne ilgisi var?"

"Vahşi avcılarının felaket habercisi olduğu düşünülür" dedi William. "Onları görmek bir felaketin habercisidir; savaş, salgın, kıtlık."

"Çağırdıkları zaman sana ne anlattılar? Bu arada nereye çağırdılar?" diye sordum.

"İrlanda" dedi Otis. "Sidhe'nin benim kolumdaki liderleri bağlantısız erkeklerden bir grup organize etti ve her birimize izleyecek bir bölge tayin etti. Hepimiz bölgemizdeki ölümsüzlerin faaliyetlerini izi emelde görevliyiz."

"Neden?" diye sordum. "Vahşi Av'la vampirler arasındaki bağlantı nedir?"

"İşte bu kısımdan pek emin değilim" diye itirafetti Otis. "Sanırım bunun antik Kelt kehanetlerindeki vampir figürleriyle bir ilgisi var."

Otis artık iyice sarhoş oluyordu ve depresif görünmeye başlıyordu. William da bu açıdan pek iyi görünmüyordu. Doğal solgunluğu tam anlamıyla hayaletimsi olmuştu. Konuşmaların gidişatından hoşlanmadığını açıkça görebiliyordum. Bir parça bile.

"Antik Kek kehanetleri... tam olarak neyle ilgili?" diye sordum, ona doğru eğilerek.

"Lanet olasıca dünyanın sonuyla ilgili" dedi Otis ve başı yüzüstü barın üzerine düştü.

Jack, Seth'ten ıslak bir bar bezi aldı ve sarhoş peri arkadaşını uyardırabilme umuduyla yüzünü silmeye başladı. Bayıldığında Otis'in büyüğü de düşmüştü. Şimdi ufak tefek bir sirk aktörüne benziyordu. Bu değişim Jack, Werm ve Seth arasında şaşkınlığa yol açmıştı. Anlaşılan Otis gerçek görüntüsünde eğlence dünyasında tanınan biriydi. Özellikle Werm çok etkilenmişti.

Otis'in açıklamalarının ve dönüşümünün yarattığı kargaşa bana düşüncelerimi toparlayabilmem için zaman kazandırdı. Dünya çapında bir felaketin yaklaştığıyla ilgili ciddi kanıtlar olduğunu artık gerçekten anlıyordum.

Önce Olivja'nın vampirlerinin Algerin Kelt parşömenleri ve tabletleri arasında bulduğu belirsiz ama uğursuz uyarılar vardı. Arkasından bir Maya avcı kehaneti, Connie Jones olarak karşımıza çıkmıştı. Bunun üzerine, Seth'in huzursuzluğu gelmişti ve aynı şeyi biçim değiştirenlerin hepsinin sezdiğinden emindim. Son olarak ve en te-dirgin edici olanı, binlerce yıldan sonra Vahşi Av'ın tekrar ortaya çıkışıydı. Görünüşe bakılırsa bu olay Sıdhe'yi korkutmuştu; ama aslında kolay korkmazlardı.

Jack arkadaşını bir kez daha dik tutmayı başarabildiğinde, Werm'e sert bir kahve hazırlamasını söyledi. Werm'ün kahveyi Jack'in ga-

rajda kullandığından daha içilebilir hazırlamasını diledim. Periler zorlu bir türdü ve bu perinin bizimle paylaşabileceği önemli bilgileri vardı; zehirlendiğini görmek istemezdim.

Jack nazikçe ama kararlı bir tavırla Otis'in yüzüne vurdu ve sonunda gözlerini açtırmayı başardı. Peri bulunduğu ortamı tanır tanımaz hemen büyüsunü kaldırdı ve yine tanıdığımız Otis'e dönüştü.

"Vay canına!" dedi Werm, gerçekten etkilenerek.

Jack arkadaşının eline bir fincan sert kahve tutuşturdu ve onu içmeye zorladı. "Vampirlerin dünyanın sonuyla ne ilgisi var?"

"Ha?" diye mırıldandı Otis.

"Odaklan!" diye emretti Jack. "Dünyanın sonunu vampirlerle bağdaştıran antik bir Kelt kehanetinden söz ediyordun. Bağlantı nedir?"

"Biliyorsam ne olayım" dedi Otis.

"Düşün, Otis. Ya da Stevie. Adın her neyse" dedi Jack.

"Size bildiğim her şeyi anlattım. İnanın."

"Jack, Otis'i gara ya veya uyuduğu yer her neresiyse oraya götürsene" dedim. "Doğruyu söylediğini hissediyorum. Aklımıza ona soracak başka bir şey gelirse başka bir zaman da sorgulayabiliriz."

"Ne... ne yapacağız?" diye sordu Werm, doğal bir şekilde korkarak.

"Sen endişelenme" dedim, ona güven vermeye çalışarak. "Melaphia bu konuyla ilgili araştırma yapıyor zaten. Yakında daha fazlasını öğreneceğimizden eminim. O zamana kadar endişelenmemeve çalış." "

Seth erkekçe bir destek tavrıyla küçük vampirin omzunu sıktı. "William bu konunun kaynağına inecektir, dostum. Bence sen aşağı inip kutuna gir ve güzel bir uyku çek."

Werm ürperdi. "iliç fena fikir değil." Mahzenin kapısına doğru birkaç adını attı ama sonra geri dönerek barın üzerindeki yarı boşalmış viski şişesini de alıp gitti.

Jack, Otis'in kolunu omzuna atarak sürüklemeye başladı ve kapı-
da duraksadı. "Sen ne yapacaksın?"

"Bu konuda bir şeyler bilip bilmediğini öğrenmek için gidip bü-
yük babanla konuşmayı düşünüyorum."

"İyi şanslar! Reedrek'le konuştuğum son birkaç seferinde, granit
temel taşı içinde gömülü durmaktan dolayı kafayı iyice sıyırmış gibi
görünüyordu. Saçmalayıp duruyordu."

Bana tünelin girişini gösteren Seth'e iyi geceler diledim. Wenn
binayı restore ederken akıllıca bir fikirle mahzenden tünellere açı-
lan çelik bir kapı yerleştirmişti. Terk edilmiş tüneller, fırtınalardan
korunması için şehir yükseltilmeden önce kullanılan sokaklardı.
Reedrek'in altında gömülü olduğu binaya arabayla da gidebilirdim
ama Otis'ten öğrendiklerimden sonra biraz düşünme fırsatı bulabil-
mek için tünellerde yürümek de iyi bir seçenekti.

Yüzlerce yıl ondan kaçtıktan sonra Reedrek'in peşime düşmek için
neden geçen sonbaharı seçtiğini hep merak etmiştim. Babam olarak
gücünü artırmam için insanları büyük kitleler hâlinde öldürüp dö-
nüştürmemi İstiyordu. Bu, her zamankinden daha fazla güce ihtiya-
cı olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

Reedrek'in arkasında yattığı granit bloğuna geldiğimde, psişik ye-
teneklerimi odakladım ve babamı tuhafbir sesle kendi kendine şarkı
mırıldanırken buldum. Saçma sapan sözleri dinlemek için duraksa-
dım. Bir fayton ve bir kuzu kalıntılarıyla ilgili bir şeydi. Jack hak-
lıydı. Duyusal yoksunluk onu gerçekten çıldırtmıştı, ama bu artık
tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu.

Yaşlı iblis bir hain olduğu kadar aksiydi de. Ona Avcı'yla veya yak-
laşan felaketle ilgili doğrudan sorular sorarsam, bunu beni yanlış
yola yönlendirmek için İyi bir fırsat olarak görebilirdi. Oyunu ken-
dim oluşturmaları ve kontrol etmeliydim.

Varlığını hissetmesine izin verdim ve benimle sanki aramızda gra-
nit ve beton katmanları yokmuş gibi konuştu.

"Demek geri döndün, oğlum. Ah, seni görmek ne güzel! Umarım
yolculuğun güzel geçmiştir."

Jack ona Avrupa'da olduğumu söylemiş miydi? Söylemiş olamazdı. Ona bize karşı kullanabileceği hiçbir şey söylememeyi kararlaştırmıştık. Jack'in zihin oyunları dediği şey Reedrek'in uzmanlık alanıydı. Sadece hareketsiz olması, Reedrek'in çaresiz olduğu anlamına gelmezdi; psikik güçleri ve onları üzerinde kullanabileceği yavruları olduğu sürece, Reedrek hâlâ aynı ölçüde tehlikeliydi. Daha başından beni savunma durumuna girmeye mecbur ettiği için ona içimden lanet okudum. Gittiğimi nereden bildiğini sormamak için kendimi zor tuttum.

"Gerçekten de keyifli bir ziyaretti" dedim, babamın yanında olduğum günlerdeki gibi resmî bir şekilde konuşarak. "Çok şey başardım."

"öyle mi?" diye sordu Reedrek, zararsız bir tavırla. "Anlatsana. Maceralarını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Seni sıkmayacağım. Eminim kendi kaynakların vardır." Bana kim olduklarını söylemesini umuyordum ama buna güvenmiyordum da.

"Var" dedi. Yüzündeki alaycılığı görmesem de hissedebiliyordum. "Son zamanlarda onlardan çok şey öğrendim."

"Ben de çok şey öğrendim; gelecekle ilgili olduğu kadar, geçmişle ilgili de. Yaklaşan doğum sancıları bana şu ünlü Çin lanetini hatırlattı..."

"İlginç günler yaşayasın" diye tamamladı Reedrek ve kendi kendine güldü. "Zekice bir ifade şekli."

Tuzağım işe yaramıyordu. Cevaplarının kısalığına bakarak, delirmiş olsa bile Reedrek'in ona yem attığımın farkında olduğunu söyleyebilirdim. İlam gitmek için dönüyordum ki yine konuştu. "İyi haber yıldırım kadar hızlı yol alır."

Yıldırımdan söz etmesi, Vahşi Av'la ilgili bir ima mıydı? Folklor uzmanları bu fenomeni antik Keklerin elektrik fırtınalarını açıklamak için oluşturdukları bir efsane şeklinde tanımlardı.

İnsanlar, hatta eğitilmiş akademisyenler, kırılğan zihinlerini, kabul ettikleri takdirde kendilerini deliliğe sürükleyebilecek gerçeklerden

korumak konusunda zekice bir yeteneğe sahipti. Beyinlerinin ilkel kısımlarının güdüsela olarak bildiği birtakım şeyler için mantıklı açıklamalar oluşturmakta üstlerine yoktu. Ama gözlerini sürünge beyinlerine kapamayla tercih ediyorlardı. Bu eğilimin bir hayatta kalma becerisi mi, yoksa tür olarak düşüşlerini hızlandıran bir şey mi olduğunu ancak zaman gösterecekti.

"Neymiş o haber?" diye sordum, anlam çıkarabileceğim bir tepki vermesini umarak. Muhtemelen doğrudan bir sorudan kaçardı ama oyunlar artık sabrımı taşırmaya başlıyordu.

"Hareket günü neredeyse geldi!"

"Hareket günü mü? Kim hareket ediyormuş?"

"Kim olacak, ben, oğlum. Önce herkesle birlikte kuzeye, güneye, doğuya ve batıya hareket edeceğim. Sonra dünyada yükseleceğim. İddia ettiğin gibi gelecekle ilgili bilgi aldıysan bunu da biliyorsundur" diye alay etti.

"Sanırım biraz ortam değışikliği sana iyi gelebilir. Dinlenme yerini daha güvenli hâle getirsem iyi olur diye düşünüyorum." Hangi gücün onu granit, beton ve çelikten kurtarabileceğini düşündüğünü bana açıklamasını sağlamayı umuyordum ama bu yemi yutmayacak kadar kurnazdı.

"Yaşlı lordlar Özgürlük zamanımın geldiğine karar verdiğinde elindeki hiçbir güç beni burada tutmaya devam edemez."

Demek yaşlı lordların onu serbest bırakacağını düşünüyordu. "Bu komik. Herhangi birini ortalıkta gördüğümü hatırlamıyorum."

"Ajanları var" diye tısladı Reedrek.

"Onlardan birini de görmedim."

Reedrek yine güldü ve sesindeki isterik ton sinirlerimi altüst etti. "Beni kandırıp kimliklerini ve planlarımı öğrenmek istiyorsun. Ama dediğim gibi, henüz zamanı gelmedi. Zamanı geldiğinde Öğreneceksin. Diğer herkes de öyle."

Betonu, taşı ve çeliğı delip babamı yumruklayabilmeyi diledim ama yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Onu tehdit edemezdim çün-

kü Jack'le birlikte ona hayal edebileceğimiz en ağır cezayı vermiştik; sıçanlar ve solucanlarla birlikte ıslak karanlığın içinde sonsuza dek hareketsiz bırakmak. Onu öldüremezdik; çünkü kişinin babasını veya büyük babasını yok etmesi, öldüren vampirin de ölümü anlamına gelirdi. Değerli bir şeyler biliyorsa bile Reedrek'i konuşturmak için ne havucum ne de sopam vardı.

"Bir delinin blöflerini ve saçmalıklarını dinlemekten daha önemli işlerim var."

"Defol git o zaman. Yakında buradan çıkacağım. Faytonum geliyor. Tekerleklerin gümbürtüsünü neredeyse duyabiliyorum!"

Tiksinti içinde gitmek için döndüm ama sonra karşılık verebileceği başka bir numara aklıma geldi. Bu noktada başka bir doğrudan sorunun ne zararı olurdu? Belki de şansım dönerdi, "Avcı hakkında neler biliyorsun?" diye sordum.

"Neden bana soruyorsun?" diye karşılık verdi. "Kadının kendisine sorsana." Sohbetimiz boyunca ilk kez gerçekten mantıklı görünüyordu. Bu, beni saçmalıklarından daha fazla sarstı.

Babamın yanından ayrıldıktan sonra arabama döndüm ve Eleanor'un genelevinin inşaat sahasına gittim. Eleanor'un mükemmel ve egzotik tarzını yansıtacak harika bir yer olacaktı. Yarısı tamamlanmış binaya bakarken onu ateşe vermeyi düşündüm. Bana Eleanor'un ihanetini, ölümünü ve acımı hatırlatıyordu.

Üstelik bu, zihnimdeki ağırlığın sadece bir parçasıydı. Hem Maya hem de voodoo kehanetleri tarafından anlatılmış ve biçim değiştirilenlerle periler tarafından doğrulanmış dünya çapında bir felaket yaklaşıyordu. Felaketten nasıl kurtulabileceğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu; tabii Melaphia ya da Olivia araştırdıkları antik parşömenlerde ve tabletlerde önemli bilgilere rastlamadıkları sürece. Buna bir de aramızdaki efsanevi vampir avcısı eklenirse, sözde hayatım tam oluyordu.

Uzun hortlak varlığım boyunca kendimi bu kadar yalnız ve çaresiz hissettiğimi hatırlamıyordum; Reedrek'in avucunda olduğum

dönemde bile. Felaket yaklaşıyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Jack, kendisi harekete" geçmeden Connie Jones'u öldürmeyi reddediyordu ve konuyu kendi elime alırsam oğlum beni öldürebilirdi.

Çok katlı binanın iskeleti neredeyse tamamlanmıştı ve ay ışığında bembeyaz bir canavar iskeleti gibi görünüyordu. Eleanor'un voodoo sunaklarını diktiği noktaya uzanan bodrum basamaklarından aşağı indim. Başım öne eğik hâlde sevgilimin yeraltı dünyasındaki korkunç acısını düşünürken eski Ölüm dileğimin yeniden canlandığını hissettim. Şu anda sonsuza dek iğrenç bir cezaya katlanmam gerekse bile Eleanor'un yanında cehennemde olmayı hak ettiğimi düşünüyordum. Onu rahat bıraksaydım ya da en azından kan emiciye dönüştürmem konusundaki yalvarışlarına kulaklarımı tıkasaydım, şimdi hayatta ve bu evin hanı mı olacaktı.

Bir İşçinin bir köşeye yığıldığı kereste ve talaş çöplerine baktım ve beşe on santim genişliğinde, bir metrelik bir kazık aldım. Dizimin üzerinde kırarken ve etrafa tahta parçalan saçılırken güçlü çatırtısını duydum. Parçalardan birinin ucu sivriydi ve güzel bir tahta kokusu yayıyordu. Bir elimden diğerine aktararak ağırlığını sınarken üzerimdeki yeni kattan gelen ayak seslerini duydum.

"Orada ne İşin var?" diye seslendi Ginger, on santimlik topuklarının üzerinde basamakları inerken. Bu, gün ışığında bile kolay bir İş değildi ama yakınlardaki tek sokak lambasının ışığında gayet zarif bir şekilde yürümeyi başarıyordu. Bacaklarının ne kadar güze! olduğunu bir kez daha fark ettim ve belime sarıldıklarını hayal etmekten kendimi alamadım.

"Sadece... düşünüyordum" dedim. "*Sen* burada ne arıyorsun?"

"Bu gece seni gördükten sonra uyuyamadım. Uzaktayken seni çok özlemiştim."

Ginger'ın bu akşam bana karşı davranışları kesinlikle alışılmadıktı ama değişim şaşırtıcı değildi. Bu kadın aptal değildi ve Eleanor'un geri dönmeyeceğini duyduğunda, Savannah'nın en zengin adamına yaklaşmak için zaman kaybetmemişti. Fırsatçı da değilse bir fahişe nedir ki?

"Çok nazıksın" dedim, tahtayı tekrar yığına atarken. Şimdi parfümünün yanı sıra insanlığının tatlı kokusunu alabileceğim kadar yakında duruyordu. "Bir yürüyüşe çıkmaya mı karar verdin?"

"Evet ve bunu yaptığıma seviniyorum; çünkü şimdi seni tekrar görebildim. Tek başına." Bana yaklaştı ve avucunu göğsüme dayadı. Kalp atışlarım olmadığını fark edip etmediğini düşündüm. Kendi kalp atışları bir siren şarkısı gibi bana sesleniyordu. "Çok yaramazım ama Eleanor'un geri dönmeyeceğine sevindim" dedi.

Ellerini tutup hafifçe sıktım, dudaklarıma götürdüm ve tek tek öptüm. "Öyle mi? Neden?"

"Çünkü seni baştan çıkarabilirim" diye fısıldadı. Ellerini bıraktığımda kollarını boynuma dolayıp vücudunu benimkine yasladı. Göğsüme sürünen yuvarlak ve sert göğüslerini hissettiğimde hemen tahrik oldum. İşte burada uğrunda yaşanacak bir şey vardı; en azından kısa bir süre daha.

Yapılacak centilmence şey, ilk karşılaşmamızda bu hanımı uygun bir yere götürmek olurdu; belki yalanlardaki Hyatt veya en azından kendi evime. Ama bu gece kendimi hiç de centilmen hissetmiyordum. "O hâlde işimize bakalım" dedim.

Ellerim vücudunda dolaşırken hafifçe duraksayarak göğüslerini sıktı, sonra kalçalarına indi ve oradan siyah deri mini eteğinin altına kaydı. Avucumu bacaklarının birleşim noktasına dayadım. Parmaklarım ince ipek engelie karşılaştı ve etrafından dolaşarak hedefine ulaştı. Ginger zevkle inledi, Dudaklarımı onun rujlu dudaklarına bastırdım, tutkuyla öptüm ve vücudunu kendime daha da bastırdım. Bacaklarının arasındaki kumaş şeridini parmaklarımla bir kenara iterken öpücüklerimi boynundan aşağı sıraladım.

İhtiyaçla ıslanmıştı ve bir parmağımı içine soktuğumda titredi. Başparmağımla şişmiş klitorisine dokunduğumda vücudu daha da şiddetle sarsıldı. Onu iki testere tezgahının arasına konmuş kalaslardan yapılmış masanın üzerine götürdüm. Bir tarafa döner testere konmuştu.

Külotunu yırtıp çıkardım ve çıplak poposunu masanın üzerine

yerleştirdim. "Beni sihirbazlar gibi testereyle ikiye blmeyeceksin, değil mi?" diye sordu, testereye bakarak.

Kaba bir sesle güldüm. "Ben o türde bir sihirbaz değilim" dedim. "Ayrıca, seni tek parça hâlinde istiyorum."

Onu bırakıp pantolonumun nn açarak aletimi çıkardım. Bu arada o da bluzunu çıkartarak dantelli sutyenini gözlerimin önüne serdi ve kış soğuğunda ürperdi. Beni daha iyi görebilmek için gözlerini kısıarak karanlığa baktığını gördüm ama ışığını engelliyordum. Bana uzanıp iki elini birden erkekliğimin etrafına sardı.

"Ah, Tanrım!" dedi nefes nefese; sanırım biraz da korkuyla. Deneyimli bir fahişe için bile bu ender karşılaştığım bir tepki değildi. Beni okşamaya başladı ve parmaklarımı sutyeninin altına sokup yırttığımda hafifçe inledi.

"Sana başka bir tane alırım" dedim, göğüs uçlarına hayranlıkla bakarken. Göğüslerini avularken başparmaklarımla uçlarını okşadım. Teni fildişi rengineydi ve o kadar solgundu ki neredeyse benim trme yakındı.

Ellerimi poposunun altına soktum ve üzerine doğru eğilip önce hafifçe içine girdim. Kadınsı nefesinin tadını çıkardım ve kaygan sıcaklığını hissettim. Sonra tek, uzun ve sert bir hareketle kkledim. Bu ani girişim önce kasılmasına neden oldu; ama içinde gidip gelmeye başladığımda boğulan bir kadın gibi bana sımsıkı sarıldı ve hareketlerimin ritmine uyum sağladı. Hareketlerinde bana Eleanor'u hatırlatan bir şey vardı. Belki de patronu olarak ona bir şeyler öğretmişti.

Başımı göğüslerine eğdim ve sertleşmiş meme uçlarını ağzıma alıp emmeye, yalamaya, sivri dişlerimle çok hafifçe ısırmaya başladım.

Isırma dürtüsü öylesine güçlüydü ki içten içe titriyordum. Belki kanını çok az akıtırsam bunun kişisel tuhaflıklarımdan biri olduğunu düşünebilirdi. Alışkanlıkları bundan çok daha tuhaf olan müşterileri olduğundan emindim. Diğer yandan, onu korkutmak da istemiyordum. Tatmin edici bir sürekli oyuncak olabilirdi. Daha sonra onu kuğu yaşamına sokabilirdim; tabii buna uygunsa. Büyük bir gayretle dişlerimi yerine soktum.

Ritmimizi değiştirip hareketlerimi hızlandırırken açıkça inlemeye başladı. Boşalıırken bir çığlık atarak sırtını gerdi ve kalçalarını kasıklarımına bastırđı; aynı anda ben de patladım. Tatminin her kasılması-
nın tadını çıkararak ve birbirimize sınımsıkı sarılarak birlikte kıvrana-
maya devam ettik.

Ondan ayrılıp giyindikten sonra iç çamaşırlarının parçalarını topladım. Bu arada o da bluzunu üzerine çekti. Onu masadan indirip yere bıraktım. Biraz başı dñnerek dengesini kaybettiğinde onu destekledim ve sonra elinden tutup bodrum basamaklarına yñndim.

"Eh!" dedi, ùrkek bir tavırla. "Bu... bu inanılmazdı. Seni baştan çıkarmanın böylesine eğlenceli olacağını bilseydim uzun zaman önce yapardım."

"Kesinlikle" dedim. "Yakında yine yapmalıyız. Çok yakında." Elini öperek onu evine bırakmak için arabama götürdüm.

Bir gece. Kendimi kazıklamamak için bir neden daha. şimdilik.

Jack

Connie'nin oturduğu binanın önünde durdum ve penceresine baktım. Kendimi Juliet'in balkonuna bakan Romeo gibi hissediyordum; aynı derecede de lanetli. Onlara talihsiz aşıklar diyorlardı ve ikisi de sonunda ölüyordu. Mutlu sonlar buraya kadardı.

En azından Romeo, Juliet'i öldürmek zorunda kalmamış, kendisini öldürmüştü. Keşke benim seğeneklerimden biri de bu olsaydı.

Connie'yi öldüremezsem bunu William yapacaktı. William'ın ölüm dileğini anlamaya başlıyordum. Elinden geldiğince uzun bir süre, beni vampir olmanın en kötü yönlerinden korumaya çalışmıştı. Yetişkinliğe ulaşmak hoş değildi.

Connie'yi ikimizden de kurtarmalıydım; hepimizden. Ama nasıl? Melaphia bir şeyler bulmaya çalışırken gözümü onun üzerinden ayırmayacağıma söz vererek William'la biraz zaman kazanmıştım. Ama ya Mel'in araştırması tatsız şeyleri ortaya çıkarırsa? O zaman

birinci kareye geri dönecektik. Connie'yi benimle birlikte kaçırmaya ikna edebilsem bile, nereye kaçacaktık kr?

Son çare olarak sanırım ona gerçelderi anlatabilirdim. O zaman ne olurdu? Öyle bir sohbetin nasıl devam edeceğini merak ediyordum: *Dinle, bebeğim, çok berbat bir gerçeği öğrendim. Benim nasıl kötü, kan emici bir vampir olduğumu filan biliyorsun ya? Tamam, jey, işte gülünç tarafı: Sen de bir vampir avcısısın. Ve dünyaya beni ve türümü öldürmek için gönderildim Şimdi, bu ironi mi, değil mi?*

Cep telefonum çaldı ve kemerimden çıkardığımda şarjının neredeyse tükenmiş olduğunu gördüm. Yeni bir pil almam gerekiyordu.

Arayan William'dı. Benimle psikişik olarak konuşma gücüne sahipti ama sürekli olarak onun zihnime girmesini engelliyordum. Uzun zaman önce bu konuda söylenmekten vazgeçmişti. Kişi mahremiyet haklarını savunmalıydı. Şimdiyse Connie'yle ilgili düşüncelerimi ve duygularımı gizleyebilmek için onu sürekli engelliyordum.

"Evet" dedim.

"Sana daha önce söylemeyi unuttum, Jack. Yarın gün batınımda Werm'le birlikte burada olun. Edindiğimiz bilgileri paylaşabilmek için klan liderleriyle bir toplantı düzenledim."

"Herkes geliyor mu?"

"Batılılar burada olacak. Gerard ve Lucius telefon konferansıyla katılacak. Werm'le birlikte zamanında gelin."

"Geliriz. Hava kararır kararın az orada olacağız." Hattın kesildiğini duyduktan sonra telefonu kemerime astığımda biraz umutlanmıştım. Travis'i yalnız yakalayabilirsem ve avcılarla ilgili biraz daha sorular sorabilirsem Connie'yi kurtarmanın bir yolunu bulabilirdim belki. Travis, vampir avcılarıyla karşılaşmış olan ve yaşamaya devam eden tek vampirdi. Bana yararlı bir şeyler söyleyebileceğini umuyordum.

Başımı kaldırdığımda yatak odası perdesinin arkasında hareket eden bir silüet gördüm. O silüeti tanıyordum. O silüeti seviyordum. Connie perdeyi aralayıp dışarı baktı.

Ama şurada aralanan pencereden süzülen yumuşak ışık da nedir?

Hey güneyli bir maço olmam, edebiyata ve güzel sanatlara yalan olmadığı anlamına gelmez. Eski kız arkadaşlarımdan biri bana Rönesans hanzosu derdi. Shakespear'e'i severim.

Kışın ortası olmasına rağmen Connie penceresini kaldırıp dışarı sarktı. Arkasındaki ışık yüzünden beni hâlâ görmemişti.

Eski üstatlar tarafından resmedilmiş ve arkasından ışık süzülen süslü bir pencere pervazıyla çerçevelenmiş bir bakireye benziyordu. Güzelliği bana trajedideki diğer bir repliği hatırlattı: *Şurası doğu ve Juliet de güneş.*

Güneş. Benim için kesin ölüm anlamına gelen bir şey

Connie'nin sonum olacağını benliğimin derinliklerinde hep hissetmemiş miydim? Ona ilk dokunduğumda alev almam bu yönde açık bir kanıt değil miydi?

Umutsuzluğum yine artarken iç çektim ama olduğum yere mihlanmıştım. Orada durup sonsuza dek onu izleyebileceğimi düşünürken beni fark etti ve efsanelerde denizcileri ölümcül kayalıklara çeken o deniz kızlarından biri gibi beni çağırdı.

Şimdi yukarı çıkmak zorundaydım çünkü bunu yapmazsam bir terslik olduğunu anlardı. Ayrıca, William'a söz verdiğim gibi gözümü ondan ayırmayacaksam yanında olmam gerekmez miydi? Evet, işte anahtar buydu.

Beni üzerinde tavşanlı pijamalarıyla kapıda karşıladı. Ona sıkıca sarılırken hangi sarılmamızın sonuncusu olacağını muhtemelen bilemeyeceğimi düşünüyordum. Demek bundan sonra her seferinde ona sıkıca sarılacaktım.

"Gelmeni umuyordum" dedi Connie. Beni elimden tutup kanepeye götürdü. Bacaklarını altında toplayarak oturdu ve başını omzuma dayadı. Kolumu omzuna atıp onu kendime çektim ve kirli sakallı yanağıma sürünen saten yumuşaklığımdaki saçlarını kokladım.

"Sadece nasıl olduğunu görmek için geldim" dedim. "Dün çok şey yaşadın."

"Evet" dedi. "Olanları kafamdan atmak çok zor."

"Hafızan döndü mü?" dedim, tedirginliği mi gizlemeye çalışarak.

"Hayır. Ama bana söylediklerini düşünüyordum ve bu bana çok huzur verdi. Bir şeylerin kapandığını hissettim. Kendimi güçlenmiş hissettim. Sanki olanlarla daha önce yapamadığım şekilde yüzleşebilirmişim gibi."

"Güzel" dedim. "Bunu duyduğuma sevindim." Bir an için ondan bir kapanışa neden ihtiyaç duyduğunu bana açıklamasını istemeyi düşündüm ama Seth cinayet-intihar olayını bilmesinin ilişkilerini sona erdirdiği konusunda beni uyarmıştı.

"William hâlâ bana kızgın mı?"

"Elayır" dedim. "Her şey yolunda."

"Bana yardım ettiği için Melaphianın başı derde girmede, değil mi?"

Melaphia'nın davranışları hiç de içimi ısıtmıyordu ama bu konuda ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. William onu çoktan azarlamış olduğundan, sanırım onunla yüzleşmemeliydim. "Hayır" dedim. "Kimse kimseye kızgın değil ve kimsenin başı derde girmede."

"Güzel; çünkü bu gece olumsuz şeyler düşünmek istemiyorum."

"Neden?"

"Senin için planlarım var. Burada bekle. Uzun sürmez." Yatak odasına yöneldi ve köşeden donene kadar yürüyüşünü izledim. Başımı geri çevirdiğimde, bakışlarım karşı duvardaki küçük sunağa odaklandı. Dinî biblolar her zaman beni ürpertirdi ama Connie'nin haçı bir defasında saçlarımı ateşe vermişti ve bütün bunlar bana yoksun olduğum şeyi hatırlatıyordu: Bir ruh! Bakire Meryem heykeli benim gibilere bakmaya tahammül edemiyormuş gibi görünüyordu.

Connie üzerinde bana dinle ilgili her şeyi unutturan dantelli bir iç çamaşırı takımıyla geri döndü. Peşinden banyoya yürümemi işaret etti ve içeri girdiğimde derin, dar bir küvetin etrafına bir sürü mum dizmiş olduğunu gördüm.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Bir Japon küveti."

Su son derece davetkâr görünüyordu ve havaya süzülen gül yağı kokusuyla muhteşemdi. Yüzeyinde bir avuç pembe gül yaprağı süzülüyordu. Sudan yükselen buhar, aynayı tamamen kapatmıştı.

Beni yavaşça soyarak oramı buramı sıvazlayıp ovaladı. Bu kız bir erkeğin bedenine nasıl yaklaşması gerektiğini iyi biliyordu, ikimiz de çıplak kalır kalmaz küvete girdik ve birbirimize dönük hâlde oturarak boynumuza kadar suya gömüldük.

Gül yapraklarından birini elime alıp parmaklarımın arasında bir deniz kabuğu gibi büktüm ve Connie'nin burnunun üzerine yerleştirdim. "Seviyor" dedim.

Güldü ve üfleyerek yaprağı düşürdü. Bir yaprak daha yerleştirdim. "Sevmiyor" dedim.

Gül yaprağı düştü ve Connie bacaklarımı okşayarak bana yaklaştı. Saçları suyun yüzeyinde bir denizkızımınki gibi dalgalanıyordu ve kirpiklerinde minik damlalar oluşmuştu. "Seviyor" dedi.

Küvetin ortasında onu karşıladım ve birbirimizi yağlı ellerimizle okşayarak öylece kaldık. Göğüslerini avuçlayarak dudaklarından öperken sırtını gerdi ve güzel boynunu bana sundu. Gözlerimi kapayarak boynundaki nabız atışlarını görmüyor ve hissetmiyormuş gibi davrandım. Nereye bastıracağını iyi bilen parmaklarla beni okşadı ve ben de onu boynundan kuyruk sokumuna kadar omurgasından aşağı okşadım.

Daha fazla dayanamayacağımı hissederek onu kaldırıp küvetin yan tarafına oturttum ve sırtını karo duvara dayadım. Dizlerini kaldırıp bacaklarını belime doladı. Banyo yağına bulanmış hâlde içine girdim ve omuzlarımı tutup hafifçe inleyerek beni daha da derine itti. Hareketlerimiz küvetin yan tarafında hafif dalgalar yaratırken içinde gidip gelmeye başladım. Mum ışığında vücudu parlıyordu ve kaygan yağ yüzünden dengemizi kaybetmememiz için sutyenine sıkıca tutundum.

İniltileri ritmimizle birlikte arttı ve kendimi daha fazla tutamayacağımı anladım. İkimiz birlikte boşalırken gözlerimin önünde beyaz

bir ışık parlaması oldu ve içsel dalgalarımız yatışana kadar onu kendimle birlikte tekrar suya çektim.

Birbirimize sarıldık ve su soğuyana kadar hiç konuşmadan öylece durduk. Sonra küvetten çıktık ve Connie lavabonun üzerindeki dolaptan ikimiz için birer havlu çıkardı. Birbirimizi sırayla özenle kuruladık. Biraz fazla ileri gittiğimde havlusunu burup bana vurdu. "Her yerini silmem gerek" dedim. "Bir yerinin yağh kalmasını istemiyorum, O güze! üniforman yağ lekeleriyle nasıl görünür?" Bacağıma vurmaya çalıştı ve darbeden kaçtım.

"Ben artık detektifim, unuttun mu? Sade giysiler giyiyorum."

"Hayatım, hiçbir giysi senin üzerindeyken sade olamaz."

"Senin kotun da üzerinde hiç fena görünmüyor" dedi, popoma bakarak.

"Çok nazıksın."

Yaramazca bir şey söyleyecekken başını çevirip aynaya baktı ve gülümsemesi yüzünde donup kaldı. Aynanın üzerindeki buhar uçmuştu. Yansıması olmayan ölü bir adamla baş başa olduğunu anladığında Connie'nin aynadaki yüzünde şaşkın bir ifade belirip kayboldu. Sonra hemen kendini toparlamadan önce, bir an yüzündeki dehşeti gördüm.

Bir şarkıyı kafanızdan atamadığınızda sizi nasıl çıldırtır, bilirsiniz. Benim için bu Shakespeare'di. *Romeo ve Juliet*'en replikler beynimin duvarlarından sekip duruyordu ve Keşiş Laurence'ın sesini duyuyordum:

Leydim., geri dönün

O ölüm., salgın ve doğaüstü uyku yuvasından

*Kötücül ölüden uzakların, hanımefendi, diyordu sanki. Sizin ölü-
münüz olacak. Hiç fena bir tavsiye olmadığını İtiraf etmeliydim.*

Connie havluları alıp kirli sepetine attı ve kendi yaptığı bir espriye zoraki güldü. O banyo kapısına astığı pijamalarını üzerine geçirirken ben de giysilerimi giydim.

"Geç oldu. Gitmem gerek" dedim.

"Hı-hım!" diye onayladı.

Yatak odasından geçerken pencereyi kapamayı unutmuş olduğunu fark ettim. Perdeler soğuk esintiyle dalgalanıyordu. "Bunu senin yeri ne kaparım" dedim, pencereyi kaparken. Bunu yaparken, daha önce Werm'iin kulübünde karşılaştığım vampiri bir sokak lambasının altında dururken gördüm. Beni görmüş veya hissetmiş gibi değildi; sadece lambanın direğine yaslanmış hâlde tembel tembel sigarasını içiyordu.

"Orada bir vampir daha var, değil mi?" diye sordu Connie.

Şaşkınlıkla ona döndüm. Banyo kapısının pervazına dayanmıştı ve ıslak saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Durduğu yerden pencerenin dışını görmesi mümkün değildi.

"Nereden anladın?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Daha önce pencereyi kaldırdığımda daha seni görmeden orada olduğunu biliyordum. Tuhaf, değil mi?"

"Tuhaf." Ve dehşet verici. "Yakınlarda bir vampirin varlığını hissedebildiğini... ilk kez bu gece mi fark ettin?"

"Evet. Kim bilir, belki yakınlarda başka insanlar olduğunda da hissedebiliyordumdur. Belki de yeraltındayken duyu ötesi yetenekler edinmişimdir."

"Doğru. Olabilir."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Daha önce de gördüm. William onu tanıyor. Gidip kontrol edeceğim ve yaramazlık yapmaması gerektiğini bildiğinden emin olacağım. Endişelenecek bir şey yok." Onunla işim bittiğinde, endişelenecek bir şey olmayacaktı. "Sonra da eve gideceğim."

Özlemle bana baktı. "Sence bana nerede oturduğunu söylemekte zorlanmayacağın bir zaman gelecek mi, Jack?"

Gülümsemeye çalıştım. "Bir ara söylerim." Gündüz dinlendiğim yeri bir vampir avcısına söylemenin ne kadar akıllıca olacağını düşündüm. Böyle bir şeyi kesinlikle yapmazdım. Ama bu düşünce kalbimin olması gerektiği yeri acıtmıştı.

Ona yine sıkıca sarıldıktan sonra evden çıktım. Sunağın önünden geçerken Kutsal Meryem'e baktım. "Lütfen bana yardım et!" diye dua ettim sessizce, buna hakkım olmadığı bilmeme rağmen. Beyaz cüppesinin içinden bana bakmaya devam ediyordu.

Sokağa çıktığımda binanın köşesinden döndüm ve orada bekleyen vampire sessizce yaklaştım. Eline vurarak sigarasını düşürdükten sonra onu arkasındaki lamba direğine o kadar sert savurdum ki başı demir gövde boyunca yankılanan bir tangırtı kopardı.

"Alı!" dedi vampir. "Bu da ne be?"

"Bir hanımı gizlice izlemenin kabalık olduğunu bilmiyor musun?" dedim.

"Haydi, dostum, ben sadece burada sigara içiyordum."

"Benim kız arkadaşımın penceresinin altında mı?"

"Neyden söz ettiğini bilmiyorum."

"Tabii, tabii. Kimsin sen?"

Kan emici başının arkasını ovaladı. "Adım Freddy Blackstone. Tobey'nin bir arkadaşıyım. Sadece şehirden geçiyordum. Bu gece William'la tanıştım. Bana şahitlik edebilir. Hey, sen de jack olmalısın."

Vampir elini uzattı ve bir an tereddüt ettikten sonra onunla tokalaştım. Adam yeterince zararsız görünüyordu. Ellilerde sıkça görülebileceğiniz o hippilere benziyordu; pejmürde bir kıyafet, dağınık saçlar, sakallar ve yırtık pırtık giysiler.

"Dinle, dostum, kızımı rahat bırak" dedim, "Anlaşıldı mı?"

"Tabii, sorun değil. Eley, ben de insan piliçlerle sık sık çıkarım. Ama onlara daima dikkat etmek gerekir, değil mi? Hemen yoluma gidiyorum, dostum. Herhangi bir sorun yok, tamam mı?"

"Evet. Tamam."

Sokakta uzaklaşıp karanlıkta gözden kayboluşunu izledim. Vampir avcısı teşhis edildikten hemen sonra şehirde yabancı bir kan emicinin belirmesi gerçekten tesadüf olabilirdi. Ama Savannah'nm o kadar ıssız yerleri arasında o avcının penceresinin altında dolaşması?

Bu, pek de tesadüfe benzemiyordu. Bir gözüm Freddy nin üzerinde olacaktı. Onun da dediği gibi, dikkatli olmak gerekirdi.

Ama içimde başka bir korku belirdi. Beynimin sınırlarında dolaşan bir şeydi ve henüz noktalan birleştirememiştim. Freddy'nin Connie'den haberi varsa, bu nasıl olabilirdi? Tobey den mi öğrenmişti? William, Tobey ve diğerlerine söylemiş miydi? Söyler miydi?

Midem bulandı. Elbette ki söylerdi. Hem de hepsine. Ve bunu yarın gece yapacaktı. Varlıklarına ve klanlarına yönelen tehlikeyi bilmeye hakları vardı. Ve bu da Connie'ye karşı av sezonu anlamına geliyordu. O bizi öldürmeye başlamadan önce, onlar onun peşine düşecekti. Onu korumak zorunda olduğum tek kişinin Willi; ırn olduğunu nasıl düşünebilmiştim ki?

Connie'nin şimdi karanlık olan penceresine baktım. Onu yedi gün yirmi dört saat izleyemezdim ama Güneş doğana ve beni kavurup kül yığınının çevirene kadar orada beklemek de hiç fena bir fikir gibi görünmüyordu.

Söz verdikleri gibi, Iban ve Tobey gün. batınımdan kısa süre sonra evimdeydiler. Kendisinden beklenmeyecek derecede asık yüzlü görünen Jack, yanında Werm'le birlikte kısa süre sonra geldi.

Suç filmleri yönetmeni olan Iban Cruz, kendisine yakışır şekilde bir İspanyol aristokratının nezaketine sahipti. Antrede konuklarımızı karşılariken yerlere kadar eğildi ve Melaphia'nin elini öptü. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim!" dedi, güzel aksanıyla.

Melaphia reverans yaptı ve gönderdiği şekerlemeler, giysiler, çiçekler, mücevherler ve parfümler için teşekkür etti. "Gerekli değillerdi ama çok teşekkür ederim!" dedi.

Kısa süre önce, Iban kendisini çürüten bir salgın hastalığa yakalanmıştı ve ancak Melaphianın damarlarındaki safvoodoo kanı onu kurtarabilmişti. Süreç hoş değildi ve Melaphia açısından kahramanca bir çabaydı ki Iban'ın bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacağı belliydi.

"Hediyeler çok önemsiz" dedi Iban. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa, Güneş ve hava yolculuğunun izin verdiği en kısa sürede burada olacağımı bil lütfen! Sonsuza dek hizmetkârım."

"Bu şekilde iyileşmesine inanamıyorum" dedi Tobey.

Gerçekten de çürümüş etleri kemiklerinin üzerinden sarkarken

nasıl görüldüğü düşünülürse aradan geçen kısa sürede inanılmaz bir ilerleme kaydetmişti. Şimdi tamamen normal görünüyordu. Tabii çarpıcı esmer görüntüsüne normal denebilirse. Melapliia bana bir defasında Iban'ın görünüşünün kendisine Antonio Banderas adında bir aktörü hatırlattığını söylemişti.

"Değişime ben de inanamıyorum" dedi Jack. "Yanlış arılama dostum ama yüzü ateş almış da biri baltayla söndürmeye çalışmış gibi görünüyordun."

Iban güldü. "Bu çok canlı bir tasvir oldu, jack. Ama teşekkür ederim!"

"İbbey 1 ravis'le bağlantı kurabildin mi?" diye sordum.

"Üzgünüm ama bayır. Batı klanlarındaki kilit kişilere onu görürlerse ya da bir şekilde konuşturlarsa hemen seninle bağlantı kurması gerektiğini söylemelerini tembihledim. Belki yakında haber alırız."

Travis'in danışmanlığını alamayacak, olmamız beni hayal kırıklığına uğratmıştı ama Amerikan Yerlisi dostumuzun bize katılmayacağını öğrendiğinde ciddi şekilde rahatsız olan jack'inki kadar büyük bir hayal kırıklığı değildi sanırım.

"Gerard ve Lucius geliyor mu?" diye sordu Iban.

"Onlarla telefon konferansı yapacağız; Olivia da katılacak tabii ki."

Iban ve Tobey, Batı ve Pasifik Kuzeybatı vampir klanlarını temsil ediyordu. Gerard Bouchard ovaları ve Orta Batı'yı. Manhattan merkezli bir sanat eserleri simsarı olan Lucius Dru, kuzeydoğu ve orta Atlantik bölgelerini temsil ediyordu. Jack ve ben de Güneydeki ve Teksas'a kadar uzak batıdaki birkaç kan emiciyi temsil ediyorduk. Travis güneybatıyla Orta ve Güney Amerika'yı almıştı.

Amerikalı vampirler, antik yerli kan emicilerin torunlarıyla benim eski dünyadan gemiyle getirdiklerimin bir karışımıydı. Jack bu sonunculara, eski moda Avrupalı tavırları ve tarzları nedeniyle "Drakulalar" veya "Kont Oraklar" diyordu.

Bütün bu vampirlerin paylaştığı ortak bir şeyse barışçıl bir felsefe-

leri olmasıydı. Yıllar boyunca ortadan kaldırdığımız birkaç haydut dışında, Yeni Dünyadaki vampirler insan nüfusuna karşı bir şiddetsizlik yasası benimsemişti. Kalıcı hasar verilmediği sürece insanlardan beslenmeye izin vardı ve söz konusu ölümlü ya gönüllü bir kuğu ya da olayı kesinlikle unutmaması sağlanacak şekilde kısa süreli hafızası değiştirilmiş biri oluyordu. Ancak, şiddetsizlik politikamız, gerektiğinde kanun dışı adalet uygulamamıza engel değildi.

Yakın zamana kadar, Yeni Dünyadaki vampirler arasında gevşek bir ittifak vardı ve Avrupadaki barışçıl kan emicilerin lideri olan Olivia onlara "Bonaventurelar" diyordu. Ama Reedrek'in yakın zamanda yaşlı lordların yeniden ortaya çıkışının bir işareti olarak Savannah'ya gelişini gördüğümüzden beri, hepimiz daha sık iletişim kuruyorduk ve ortak savunmamız için planlar yapıyorduk. Yaşlı lordlar dünya hâkimiyeti hedefini taşıyan bir konsey kurmuştu. Amaçları zamanla bütün insanları demir yumrukla yönetecekleri kan emicilere dönüştürmek için bizi kullanmaktı.

Şimdiye kadar sıra dışı sessizliğini korumuş olan Jack, Tobeye yarış işiyle ilgili sorular sordu ve Tobey Batı Sahili'ndeki gece yarışlarındaki en son maceralarını anlattı.

Tobey nin kariyerinden söz edildiği her seferinde Jack hâlâ biraz acı çekiyor gibi görünüyordu ama genellikle konuyu açan da kendisiydi. Jack'in en büyük hayali bir otomobil yarışçısı olmaktı ve Tobey nin amaçlarına ulaşmasına yardımcı olduğumu öğrendiğinde çok kıskanmıştı. Sanırım Jack bunun için bir Ölçüde bana kırgındı.

Hepimiz, Deylaud'un şöminede güzelce çıtırdayan bir ateş yaktığı resmî salonda toplandık. Rence kısa bir süre için konuklarımızı karşılamak amacıyla aşağı indi. Yakın zamanda kendisine yağdırdığı bir sürü hediye yüzünden, Iban özellikle sıcak bir şekilde karşılandı. "Seni seviyorum, Iban amca" dedi Renee, onu yanağından öperek. Şeffaflığı hepimizi güldürdü.

"Çok geçmeden sana elmas ve inciler aldıracak" dedim, Iban a.

"Benim için hiç sorun değil" dedi Iban.

"Benim için de!" dedi Renee, yine hepimizi kahkahalara boğarak.

"Sen Deylaud'la git de edebiyat ödevin için sana yardım etsin. Derslerinle ilgili arayı kapatman gerek."

Rence hepimize sarılıp vedalaştıktan sonra Deylaud ve Reyha'yla birlikte üst kattaki kütüphaneme çıktı. Şimdilerde orayı neredeyse bir okul sınıfına dönüştürmüştü.

"Onu sağ salim geri getirdiğini duyduğumda çok rahatladım" dedi Tobey.

"Ben de öyle" dedi Ihan. "William, Tobey bana Eleanor'la ilgili konuyu da anlattı. Lütfen, taziyelerimi kabul et. Onu... ortadan kaldırmak zorunda kalmana çok üzuldüm."

"İleşekkür ederim!" dedim sakince. "Çok naziksiniz." Göz ucumla, Jack'in huzursuzca kıpırdandığını gördüm. Werm kendi adına oldukça şaşkın görünüyordu ama havadaki gerilimi hissettiği belli bir şekilde, bir şey söylemedi. Ona Eleanor'un öldüğünü söylemiştim ama o ana kadar onu benim öldürdüğümü bilmiyordu. Bu, bana toplantının nedenini hatırlattı.

Olivia, Gérard ve Lucius'la telefon bağlantılarını kontrol etmeyi bitirdikten sonra Melaphia başıyla onayladı.

"Bu toplantıyı ben istedim" diye başladım, "hepimizin bilmesi gereken bazı bilgiler gün ışığına çıktığı için. Hepimiz bir şeylerin farkındayız ve bazı şeyleri parça parça biliyoruz ama artık hepimizin bütün gerçekleri öğrenme zamanımız geldi. Sonuçta, bilgi güçtür."

Londra'da olanları herkese anlatarak başladım. Gérard ve Lucius, Eleanor'la ilgili şaşkınlıklarını ve üzüntülerini ifade ettiler. Hepsi bana sorular yağdırdılar; özellikle de yaşlı lordların vampir konseyi hakkında.

"Olivia" dedim, hoparlöre seslenerek, "Alger'ın parşömenleri ve tabletleri, Konsey ve peşinde oldukları şeyler hakkında başka bilgiler sundu mu?"

"Hayır. Klan evimiz yandığında bu, bizim için muazzam bir gerileme oldu. Bütün malzemeleri yeniden düzenlemek ve çıkardığımız envanterle karşılaştırarak kontrol etmek zorunda kaldık."

"Ne kadar kaybımız var?" diye sordum.

"Neredeyse hepsini kurtarabildik ama parşömenler dumana ve suya maruz kaldı; onarılmaları zaman alacak."

"Vampirlerinden birçoğunun belgeleri kurtarmak için hayatlarını tehlikeye attığını biliyorum, dolayısıyla değerli bilgiler içerdiklerini düşünüyor olmalısınız" dedim.

"Evet, tercümeleri tamamlandığında. Bu yüzden, metinlerden rapor edecek yeni bir şeyim yok şimdilik ama casuslarımızdan aldığım bazı haberler var" dedi Olivia. Sesinin normalden daha kısık çıktığını düşündüm. Olivia güçlü bir kadındı ve düşündüklerini söylemekten asla çekinmezdi. Çekingen konuşma tarzını, uluslar arası aramaya dayandırdım.

"Güzel" dedim. "Birazdan raporlarını dinleyeceğiz." Otis'ten öğrendiklerimizi ve Seth'in hayvani güdülerıyla sezdiği şeyleri anlattım.

"Bu konuda yeterince somut kanıtın olduğundan emin misin?" dedi Gerard, her zamanki bilimci tarzıyla.

"New York'taki biçim değiştirenler de gergin" dedi Lucius ve sesindeki kontrollü tedirginliği duydum. "Ve nedenini bilmiyorlar."

lack, kötü haberi önceden düşünmek başını ağrıtıyormuş gibi başının arkasını ovaladı. "Jerry ve Rufus da hissediyor" dedi.

Birkaç dakika tartıştıktan sonra ben araya girdim. "Raporunu dinlemek için Olivia'ya söz hakkı vermeden önce, karşımızdaki en önemli konulardan birine değinmek istiyorum. Bu, İngiltere'deyken Ulrich ve Diana'dan öğrendiğim bir şey."

Bakışlarım Jack'e döndü. Neyİ açıklamak üzere olduğumu ve hiçbir seçeneğim olmadığını biliyordu. Karşı çıkmasını beklemiştim ama gözlerinde sadece acı vardı, Kasvetli anlatımım daha da kasvetli bir hâl aldı.

"Birçok kültürün folklorunda ve efsanelerinde kehanet edilen vampir avcısı aramızda. Ama Avcıyla ilgili konuyu, Jack'le benirn kesinlikle kontrol altımızdan emin olabilirsiniz."

Bu kötü haber sindirilirken salondakilerden ve telefon hoparlörlerinden mırıltılar yükseldi.

"Oğlun Will'i kontrol altına aldığın gibi mi?" diye sordu Iban, duyguları sadece koyu renk gözlerindeki ateşten belli olarak.

Dostluğumuza rağmen insan oğlum Will'in en iyi dostu Sullivan'ı öldürmesi yüzünden hâlâ bana kırgın olduğunu biliyordum. Hugo adında kötü bir vampir oğlum Will ve karım Diana'yı benim habirim olmadan kan emicilere dönüştürmüştü ve Will'i asırlar boyunca avucunda tutmuştu. Will, Hugo'nun himayesindeyken yarı vahşi bir şekilde büyümüş, ancak yakın zamanda Renee'yi kurtarmama yardım ederek kendini temize çıkarmıştı. Onu Londra'da bırakmıştım. Olivia ona göz kulak oluyordu ve biraz uygarlık öğrettiğini umuyordum. Kendi adına Iban, Will'i öldürmeye yemin etmişti ve bunu bir gün deneyeceğinden hiç şüphem yoktu.

"Will konusunu daha sonra konuşacağız" dedim, Iban'a.

"Avcı konusunda neler biliyoruz?" diye sordu To bey. "Vampir avcısının sadece bir kehanet olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle" dedi Iban.

"Çocukken Çingenelerin vampir avcılarından diye söz ettiğini hatırlıyorum ama birini görmüş olan herhangi bir kan emiciyle karşılaşmadım."

"Bu efsaneyi ben de hatırlıyorum" dedi Lucius. "Dampirin yarı vampir, yarı insan olduğu ve kan emicilerin can düşmanı olduğu söyleniyordu."

"Bir dakika" dedi Jack. "Yarı vampir, yarı insan bir varlık nasıl mümkün olabilir? Dişi vampirler hamile kalamaz ve erkekler ele insan dişileri hamile bırakamaz."

"Görünüşe bakılırsa arada bir bu açıdan yetenekli bir kan emici erkek ortaya çıkıyor" dedim.

"Avcıyla ilgili bu kehanetler başka ne diyor?" diye sordu Lucius.

"Söylendiğine göre bu kadın..." dedi Melaphia.

"Kadın mı?" dedi Lucius, şüpheli bir tavırla.

"Dünyadaki bütün vampirleri yok etmeye yeminli olacak" diye devam etti Melaphia, "ve bunu yapmak için özel güçleri olacak ama o güçlerin neler olduğunu bilmiyoruz. Antik metinleri araştırmaya devam ediyorum." Melaphia doğum işaretini, Maya lanırcası bağlantısını ve Avcı yi tanımlamasına yardımcı olan diğer işaretleri anlatmaya devam etti. Kimse onun sözlerine karşı çıkmaya kalkışmadı.

"Konuyu daha da karmaşık ve üzücü bir hâle getiren şu ki" dedim, Jack'e bir bakış atarak, "Avcı çoğumuzun tanıdığı biri." Bunun Jack'e vereceği acıdan nefret ettiğim için duraksadın ama başka seçeneğim olmadığını anladığından emindim. Taş gibi bir yüzle oturuyor, yumruklarını açıp kapıyordu.

"Bizi sabırsızlandırma artık, " elledi Geraıd. "Kim bu Avcı?"

"Avcı, Connie Jones."

Jack

ilk tepkim patlamak olacaktı. Kaslarımın gerildiğini, ayağa fırlamam için hazırlandığını hissettim ama o anda Iban'm soğuk eli koluma dokundu.

"Jack, çok üzgünüm" dedi. "Çok şaşırdım. Connie'ye tapıyorum. Suüivan da tapıyordu."

Diğerleri, Connie şimdiden Ölmüş gibi tazyelerini bildirdiler.

"Kan kaybından ölmek, en kötü ölüm şekli değil" dedi Lucius, yardımcı olmaya çalışarak.

"Lucius, lütfen!" dedi Iban. "Biraz daha hassas davranmamız gerek."

Onlara aldırmadım. "Kendisi Avcı olduğunu henüz bilmiyor. Belki de hiç öğrenmeyecek" dedim, kendi sesimdeki umutsuzluğu fark ederek.

"Öğrenecek" dedi derin bir ses, kapının yanından. Connie'yle ilgili tartışmaya daldığımızdan, Travis Rubio'nun kapıyı açtığını fark etmemiştik. Bellki de bunun nedeni, Amerikan Yerlilerinin efsanevi

sessiz ve zarif hareketleriydi. Onu gördüğüme hem sevinmiş hem de korkmuştum. Sevinmişim çünkü aramızda geçmişte avcılarla deneyimi olan bir tek oydu ve bize Connie'nin hayatını kurtarabilecek bir alternatif önerebilirdi. Korkmuştum çünkü hiçbir durumun daha kötüye gidemeyecek kadar kötü olmadığı yönündeki o eski deyişi hatırlamıştım. Açılış sözü düşünülürse kendimi şanslı da hissedemezdim.

"Bu sadece zaman meselesi" dedi Travis. Kemikli burnu, kara gözleri ve antik bronz rengi teniyle Travis, Lakota şefinin o ünlü resmindeki haliyle Oturan Boğayı hatırlatıyordu. "Avcı'nın yazgısı değiştirilemez. Görevini keşfedecektir."

Sullivan'ın söylediği de buydu. Gidişat hiç iyi değildi. Hem de hiç.

Diğer vampirler Travis'i mırıltılarla selamladılar çünkü hepsi konunun ciddiyeti altında eziliyordu. Ben bir sonra ne diyeceğime veya ne yapacağıma karar vermeye çalışırken William onun elini sıkı. Gelirse Travis'le yalnız konuşma planım suya düşmüştü. Bir an önce alternatif bir plan geliştirim iyi olacaktı.

Travis, William'a doğru başıyla onayladı. 'Toplantı haberini, Tobey'nin mesaj bıraktığı ortak bir arkadaşımızdan aldım. Geciktiğim için özür dilerim!"

"William, Travis'ten Avcı'yla ilgili bildiklerini bize anlatmasını istedi. Böylece, kan emicilerin şimdi Belize olarak bilinen bölgede nasıl ortaya çıktığıyla ilgili antik Maya hikâyesini dinleyebilirdik.

"İsa'nın doğumundan yaklaşık beş yüz yıl sonra, dedelerim gibi ben de çoktanrılı Maya dininin bir rahibiydim. Maya soyluları halüsinasyon gösteren mantarlara ve koka yapraklarına kendilerini kaptırmıştı. O dönemde hepsi yasaldı.

"Ayinleri kan dökmek açısından yaşlı lordlarıinkiyle boy ölçüşebilirdi. Görevlerimden biri kurbanların atan kalplerini çıkarmak ve onların kanıyla kralı ve kraliçeyi kutsamaktı. Kurban edilen bir insanın kanının yeraltı dünyasının kapısını açtığına inanılıyordu."

Ürperdim. Yeraltı dünyasının kapısını açmakla ilgili ben de bir şeyler biliyordum.

"Mayalar hakkında bir şeyler okumuştum" dedi Tobey. "Sanki bütün insanlar vampir olma heveslisi gibi görünüyordu. Dişlerini bile sivriltilmişlerdi."

"Bazı tarihçilerin ve antropologların, Mayaların dişlerini sivriltiltiklerini düşündüğü doğru" dedi Travis.

"Hikâyenin geri kalanını dinleyin" dedim.

Travis devam etti. "İnsan kurbanlar, genellikle savaş esirlerinden alınıyordu. Bir esirin pozisyonu ne kadar yüksekse kanı da o kadar değerli oluyordu. Tahmin edilebileceği gibi, en ender ve en değerli kan, bir kraldan gelebilirdi. Bir gün savaşçılarımız başka bir şehrin kralım gerçekten yakaladı. Aylarca hayatta tutarak kanını idareli akıttılar; sonunda kral zayıflayıp aklını kaçırdı.

"Kralımız nihayet düşman hükümdarının, obsidyen tören bıçağını kullanarak kalbini çıkaracağım büyük bir festival ayininde kurban edilmesine karar verdi. Ama bu olmadan önce tutsak, kralımıza lanet okudu. Ölüme mahkûm olan kral, cennetlerin efendisi Itzamnaya seslenerek liderimizin bir daha güneşi görememesi ve kanı bu kadar sevdiğinden, hayatta kalmasını sağlayacak tek yiyeceğin kan olması için lanetledi.

"Kralımız bu lanete güldü ve düşmanının kanını emdi ama hemen ardından hastalandı ve yere devrilerek acıyla kıvranmaya başladı. Ertesi gün öğleden sonra gün batınıma kadar onun yanında oturdum. Sonunda uyandı ve çok bitkin olduğum için yatağına uzanıp dinlenmemi emretti.

"Ben yatağa uzandıktan kısa süre sonra, kral bana saldırdı ve insanüstü gücüyle beni hareketsiz laldı. Ağzı açıldı ve bir hayvaninkileri andıran sivri, korkunç dişleri ortaya çıktı. Boğazımı ısırıp kanımı içerken karşı koyamadım ve sonunda kalp atışlarımın kesildiğini duydum. Sonra kendi bileğini ısırarak açtı ve bana kendi kanını içirerek beni de vampire dönüştürdü."

"Tanrım, gerçekten vampirlermiş" dedi Melaph'ia.

"Diğer soyluları da teker teker kan emicilere dönüştürmeye koyuldu ve hepsi birlikte sıradan halka saldırdılar" diye devam etti Travis.

"Sonunda halk ormanda yaşamak için şehirden kaçtı. Ama aristokratların kana susamışlığı zirve noktasına ulaştığında avcılar geldi. Benim dışımda bütün kan emicileri öldürdüler. Ben kaçıp onlar gidene kadar bir mağarada saklanmayı başardım. Böylece tarihteki en büyük uygarlıklardan biri sona erdi."

"Seni neden bıraktıkları konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu Melaphia.

"Ben de yüzlerce yıldır kendime bu soruyu soruyorum ama henüz bir cevap bulamadım" dedi Travis. "Ama özel güçleri olduğunu söylerken haklıydın. Birer Valkyrie" gibi gökyüzünden süzülüler ve kılıçlarıyla kan emicileri biçtiler. Antik Mayalar vahşi insanlardı ama avcılar geldiğinde dökülen kan gibisine hiç tanık olmamıştım. Piramitlerden sokaklara kan nehirleri akıyordu." Yaşlı Maya, anıları zihninden atmak istermişçesine gözlerini kapadı.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu William.

"Birçoğunuzun onu dost olarak gördüğünüzü biliyorum, bu yüzden bunu hafifçe söyleyemem. Ama tavsiyem, Avcı yı elinizden gelen en çabuk şekilde öldürmenizdir."

Ayağa kalktım ve yardım istemek için hayattaki en iyi dostlarımdan- William, Melaphia, Tobey ve İban -yüzlerine baktım; cesaret verici bir söz veya beni sıkıştığım zor durumdan kurtaracak ani bir fikir için. Bunun yerine, dostlarımdan bana baktığını gördüm... ne için? Korunma? Liderlik? Sanki ortamıza bir el bombası atılmıştı ve en yakında ben olduğumdan, üzerine atılıp havaya uçuşması beklenen ben mışım gibiydi.

Connic'nin ölümü anlamına gelmese bunu hiç düşünmeden yaptım da. Onlar için kendimi hiç düşünmeden yok edebilirdim. Onların benim için yapacağı gibi. Beynimin üretebildiği bütün bahaneler dudaklarımda donup kaldı.

William bir bakışıyla beni olduğum yere mıhladı, "jack ne yapılması gerektiğini anlıyorsun" dedi. "Ve bunu yapacak."

* Valkyrie: İskandinav mitolojisinde, savaşta ölen savaşçıların ruhlarını Odin'in cenneti Valhalla'ya taşıyan melekler. Ç.N.

Bizi dinleyen vampirlerin ona inandığı şüphesizdi. Tobey, Iban ve özellikle Travis'in o kadar emin olmadığıysa görebiliyordum. Ne düşündüklerini yüz ifadelerinden söyleyebilirdim: Benim cesaretim olmadığı için bombanın üzerine kendilerinden birini atlaması gerekecekti.

"Durun" diye yalvardım. "Peki, ya Connie'ye gidip bütün bunları anlatırsam? Bizi tanıyor. İnsanlara zarar vermediğimizi biliyor. Aynı tarafta olduğumuzu anladığında, yaşlı lordlara karşı savaşmamıza yardım edebilir."

"Keşke o kadar basit olsaydı, dostum" dedi Travis, "ama neyle karşı karşıya olduğun konusunda hiçbir fikrin yok. Ben avcılar kendi gözlerimle gördüm. Onların kana susamışlığının yanında bizimki hiç kalır. Ava başladıklarında..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "İnsan olmayan bir şeye dönüşüyorlar. Bir daha görme talihsizliğini yaşamak istemediğim bir şeye. Avcıların özünü oluşturan, insan olmayan tarafları... bir kez uyandırıldığında bir daha asla uyutulamaz."

"Ama onların saldırısını gördüğünü ve hayatta kaldığını biliyorum" dedim. "Ama şu şeyden... aktivasyon diyelim, bundan nasıl haberin var?"

"İspanyol istilacıların gelişiyle büyük şehirlerimizi terk etmek zorunda kaldığımızda, Hristiyan rahipler buldukları her şeyi kâfirlik diye yaktılar. Matematik ve astronomi konusundaki paha biçilmez metinler, beyaz adamın dinî çılgınlığına kurban gitti. Avcılardan kurtulmak için şehirden kaçtıktan sonra geri döndüm. O tabletlerden birçoğunu çalıp en kararlı arkeologların bile bulamayacağı yerlere dağıtarak gizledim. Kurtarabildiğim metinleri okudum.

"Kan emicilerin katliamı başlamadan önce de bu metinlerin birçoğunu biliyordum. Antik olanların bazıları avcıların gelişini kehanet ediyordu. Aynı zamanda, çok sonraları tek bir avcının, en büyüklerinin yükseleceği de kehanet ediliyordu. Şu anda gerçekleşen de bu."

"Bu yazılar Avcı hakkında başka neler anlatıyor?" diye sordu William.

"Avcı, bir kan emiciyle bir insanın lanetli birleşmesinin ürünü" dedi Travis.

"Bu Avrupa kaynaklı dampir efsanesine benziyor" dedi William. "Dahası var mı?"

"Öldürülmesinin kolay olmadığı ve kaderinin değiştirilemeyeceği de belirtiliyor. Bu yarattığın kan emicileri öldürme gücüne neden ve nasıl sahip olduğunu sadece Tanrılar biliyor. Buna şimdiye kadar neden başlamadığını bilmiyorum ama başlayacaktır. Bu konuda şüphe yok" dedi Travis. "Aktivasyona neyin yol açtığını ve kana susamışlığa nasıl dönüştüğünü bilmiyorum ama bunun kesin bir süreç olduğu izlenimini edindim."

"Onu öldürmek için ne gerekecek?" diye sordu Melaphia, benimle göz göze gelmekten kaçınırken.

"Bilmiyorum. Yazılar bu noktada sona eriyor" dedi Travis. "Avcı'yla ilgili di ger belgeler artık toz yığını.

"Jack, Connie'nin geçmişini biliyor musun?" diye sordu William.

Duymak istemediğim bu kadar çok bilgi yüzünden başım döndüğü için düşünmekte zorlandım. "Bana bir defasında Mexico Cityde doğduğunu ve Atlantali bir çift tarafından evlat edinildiğini söylemişti. Birkaç günlükken terk edilmiş ve bir pagan Tanrıçasının tapınağına bırakılmış."

Travis'in şahininkileri andıran gözleri kısıldı. "Kaç yaşında?" diye sordu.

"Yirmilerinin sonlarında sanırım" dedim. "Neden?"

Travis başını iki yana salladı ve boşluğa bakarken yüz ifadesi taş gibi oldu; bu haliyle, eski günlerde puro dükkanlarının önüne konan Kızılderili heykellerini andırıyordu.

"Bir şey daha var" diye itirafettim. "Dün gece onunla konuştuğumda, evine yaklaştığımı hissettiğini söyledi. Daha beni görmeden önce."

"Süreç başladı" dedi Travis. "Üzgünüm, Jack. Çok fazla zaman yok. Aktivasyon kana susamışlığa dönüşene kadar beklersen çok geç kalabilirsin. Ölümsüzleşir ve onu nasıl durduracağımızı bilmiyoruz."

Werm'ün yanına kanepeye çökerken kendimi yenik hissediyordum. William bana ilk kez Connie'den kurtulmam gerektiğini söylediğinde kabul etmemiştim. Başka bir yol olmadığına inanmayı reddetmiştim. Travis'in bana onu kurtarmak için bir yol önerebileceğini ummuştum ama bunun yerine, bütün umutlarımı yıkan o olmuştu. Şimdi soğuk, sert gerçeği sindiriyordum ve giderek daha hızlı dönen bir dünyada zorlukla tutunabiliyormuş gibi hissediyordum. Merkezkaç kuvvetinin beni karanlık boşluğa fırlatması için kendimi serbest bırakmak istiyordum.

"Bir avcı aktif hâle geldikten sonra bile, ölümcül bir zayıflığı olmalı" dedi Tobey. "Maya belgelerinde bununla ilgili bir bilgi var mı?"

"Net olarak hayır; en azından elimizde kalan belgelerde yok."

"Avcı'nım Sidhe'nin mahşer günü kavramındaki yerini bilen var mı?" diye sordu Gérard.

"Bir bağlantı olup olmadığını bilmiyorum" dedi Travis, "ama Maya takviminde daima sözü edilen bir felaket var. Sonuçta bu, bir sır değil." Elini havaya doğru salladı. "Arkeologlar takvimi yorumladığından beri bu konuda çok şey yazıldı."

"Ne felaketi?" diye sordum. Travis, kanepede Werm'in diğer tarafına oturdu.

William alnını ovaladı. "Elbette. Bunu düşünmeliydim..

Melaphia'nın yüzünde de bir aydınlanma olduğunu gördüm ve Werni ilk kez konuştu. "Dünyanın sonu" dedi. "Sidhe, dünyanın sonunun geldiğini ve bunun vampirlerle ilgisi olduğunu söyler."

Eğer konuya bir an önce girmezse cılız boğazını kendi ellerimle sıkabilirdim. "Neden söz ediyorsunuz siz be?" diye sordum.

Werm dönüp bana baktı. "Maya takvimi, bu konuda dünya üzerinde en net olan kaynak. 2,012'de sona eriyor."

Herkes aynı anda konuşmak isteyince yine bir kargaşa koptu. Herkes dünyanın sonunun gerçekten yaklaşp yaklaşmadığı ve böyle bir durumda Avcı'yla ilgili ne yapılması gerektiği konusunda kendi teorisini öne sürüyordu. Sonunda, William düzeni sağladı. "Odaklana-

lım, dostlarım. Birbiriyle bağlantılı olabilecek ya da olmayabilecek çok sayıda sorunumuz var gibi görünüyor. Avcı ve mahşer günüyle ilgili daha fazla bilgimiz olmadığına göre, yaşlı lordlar konusuna geçelim."

"Evet" dedi Lucius, hoparlörden. "Konseyin bize nasıl saldırmayı düşündüğü konusunda bir bilgimiz yok mu? Asırlardır bizi daha hızla insanı katletmeye ve dönüştürmeye zorluyorlar. Her seferinde planları başarısız oldu. Kendi aralarında o kadar çok savaşıyorlardı ki... ya da hikâyeler bunu söylüyor. Barışseverler üzerine arada bir organize akınlar düzenlemenin ötesine geçemediler. Vahşi Av'ın dönüşüne, Sidhe'nin kehanetlerine, biçim değiştirenlerin sezgilerine ve hatta Maya kehanetlerine dayanarak bizi kendi kontrollerine almalarını sağlayacak bir silahla saldırmak üzere olduklarına inanabilir miyiz?"

William konuşmak için ağzını açtı ama Olivia'nın boğazını temizlediğini duyunca sustu. Toplantı boyunca Olivia'nın çok fazla sessiz kaldığını o anda fark etti.

"Sanının bu konuya ben biraz ışık tutabilirim" dedi.

"Ah, hayatım, lütfen bizi aydınlat!" Lucius'un sesindeki alaycılık sinirlerimi germişti. Hiçbir kadının kendisi kadar bilemeyeceğini düşünen adamlardan biriydi.

William hoparlöre öfkeyle baktı. "Artık Olivia'nın söyleyeceklerini dinleme zamanı gelmişti" dedi. "Aiger'ın Konsey'de olanları izlemek için kurduğu casuslar ağını yeniden yapılandırdı. Bu çabalar meyve vermiş gibi görünüyor. Olivia?

"Sanırım öyle de denebilir" dedi Olivia. "Belki zehirli meyve denebilir. Casuslarımızdan biri, yaşlı lordların planlarını bildiğini iddia eden biriyle bağlantı kurdu. Konsey, zamanın başlangıcından bu yana başka kan emicilerin elinden ölmüş tüm vampirleri geri getirmenin bir yolunu bulmuş. Yani oldukça çoğunu."

"Yani yeraltından dünyaya geri getirmekten mi söz ediyorsun?" diye sordu William. Babamın poker yüzü rakip tanımazdı ama şimdi denkleminin arasında gerginliğini gizlemeye gerek duymamıştı.

Werm ve ben birbirimize baktık. William bile endişeleniyorsa o zaman bizim korkuya kapılma zamanımız. gelmiş demektir.

"Öyle görünüyor" dedi Olivia. "Kaynak bunu nasıl yapmayı planladıklarını veya ne zaman başlayacaklarını bilmiyor. Ama başladığında, Konsey geri getirdikleri vampirleri kontrol edebilmeyi umuyor."

"Yani insanları ve yollarına çıkan bizleri katledecekler" dedi William.

"Hepsi aynı anda olursa" diye devam etti Olivia, "insan nüfusu hemen olanları öğrenir. Bu da dünya çapında muazzam bir paniğe yol açar."

"Ve hepimiz için dünyanın sonu anlamına gelir" dedi Iban.

"Böyle bir durumda onlara dişlerimiz ve yumruklarımızdan başka neyle savaşabiliriz ki?" diye sordu Tobey, odadakilere bakınarak.

"Onlarla teke tek savaştık kadar kalabalık değiliz" dedi William. "Sayıları bizden çok fazla. Doğüstü bir yardıma ihtiyacımız olacak."

Bütün gözler Melaphiaya döndü. "Maman Lalee'yi bize yardıma çağıracağım" dedi. "Ama bildiğiniz gibi, o bile yazgının temel güçlerine karşı koyamaz." Bunun arkasında daha fazla kötü haber olduğunu belli eden bir tavırla bana baktı.

"Yine de elinden geleni yapacağından eminiz, hayatım" dedi William. "İstedikimiz de sadece bu."

Yine Mel'e yüklenmekten nefret ettiğini biliyordum; özellikle de akıl sağlığını daha yeni kazanmışken. Connie'yi yeraltı dünyasına göndermesiyle ilgili onunla yüzleşmeye kararlıydım. Ama William'm verdiği görevin ağırlığını yüz ifadesinde görünce bu fikirden vazgeçtim. O kötü yere yapılan yolculuktan beri köprünün altından çok kanlar akmıştı.

"Bu ölmüş, şey, iki kez ölmüş vampirleri gördüğümüzde nasıl tanıyacağız?" diye sordu Tobey. "Görünüşleri ve kokuları bizim gibi değil mi?"

İki kez ölmüş. Eleanor kendisine ve yeraltı dünyındakilere ne demişti? iki kez lanetli. Orada şimdi nasıl görüldüğünü hatırlayın-

ca ürpertdim. William, aynı şeyi düşündüğü belli bir şekilde bana baktı.

"Hayır" dedi William. Herkese Eleanor'un kendisine yeraltı dünyasındayken anlattıklarını aktardı ve görünüşünü açıkladı.

"Yeraltındaki vampirler iki kez öldüklerinden lanetlilerin de lanetlileri konumundalar" diye devam etti William. "O kişi için özel bir ceza seçiliyor. Eleanor yarı yılan bir yaratığa dönüştü. Diğer kan emiciler... kendi işkencelerinin tezahürleriyle gelecektir."

"Sluagh'lar Kelt efsanelerinin bir parçası, değil mi?" diye sordu Lucius.

"Bu doğru" dedi Olivia. "Yaşayanların ruhlarını çaldıkları için bağışlanmadıkları söylenen ölümler. Sluagh'lar gerçekten vampirse bu da efsaneyi açıklıyor. Sluagh'larla iki kez lanetli kan emiciler arasında bir bağlantı olduğunu daha önce bilmiyordum."

"Ben de öyle" dedi Gérard. "Ama üzerinde düşünürseniz, aslında şaşırtıcı değil. Muhtemelen yeraltı dünyasına girip hikâyeyi anlatmak üzere geri dönen iki vampir sadece William ve Jack. Bütün tarih boyunca bunu bilenler de sadece bizleriz."

Her vampir bunu hazmederken bir sessizlik oldu. Yok edildikleri takdirde kendi kişisel cehennem işkencelerinin ne olacağını düşündüklerine şüphe yoktu. O anda önümde kendi kişisel cehennemimin dikilmesi çok kötüydü. Ve oraya gitmek için kazıklanmama bile gerek yoktu.

Odadaki herkes benim gidip -hem de en çabuk şekilde- sevdiğim kadını öldürmemi bekliyordu.

Aonunda yine hepsi konuşmaya başladı. Bunu yaparlarken, ben de ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Connie'yi öldürmezsem, yakında aralarından biri bunu yapacaktı.

"Bu konuda biraz daha bilgi edinene kadar tartışmayı şimdilik erteleyelim" dedi William. "O zamana kadar bazılarımızın yapmamız gereken işlerimiz var."

William bir kez daha kontrolü ele almıştı ve bir vampir konsey

toplantısını, bir şirketin yönetim kurulu toplantısı gibi sona erdirdiyordu. Benden yapmamı bekledikleri şey düşünülürse sanırım bunun için ondan nefret etmeliydim.

"Melaphia, sen araştırmana devam et ve Maman Laleeyle bağlantı kurmak için tılsımlarını ve ilahilerini kullan" dedi William. "Belki de yeraltı dünyasının kapağını kapamak için henüz çok geç değildir. Olivia, sen casus ağıyla çalışmaya devam et ve Alger'ın parşömenleriyle tabletleri üzerindeki çalışmanızı ilerlet. Travis, sen konuştuğumuz konularla ilgili daha fazla bilgi bulup bulamayacağını görmek için hafızanı yokla ve kutsal metinlerine tekrar bak. Tobey, Iban, Gérard ve Lucius, klanlarınıza yeraltından gelebilecek ibislere karşı gözlerini açık tutmalarını söyleyin. Böyle bir şey, iki kez lanetlilerin yükselişine işaret edebilir."

Duraksayıp bana döndü. "Jack" diye başladı. Fiziksel acı duyuyormuş gibi hissederek bakışlarımı ahşap zemine diktim. *Söyleme.*

"Sen ne yapman gerektiğini zaten biliyorsun" diye tamamladı. Sonra toplantıyı sona erdirdi ve elektronik aletlerle katılanlar bağlantıyı kesti.

İnsanların beden dışı deneyimlerden söz ettiğini duymuştum. O anda öyle bir şey yaşamak için neler vermezdim. Vücudumdan olabildiğince uzağa gitmeyi çok isterdim; bir sonraki saat dilimi gibi.

Ben orada öylece oturup bakışlarımı alevlerden ayıramazken toplantıya katılanlar yerlerinden kalkıp tek tek omzuma dokunup sempati sözleri mırıldanarak dışarı çıktı. Wern ün bara döneceğini söylediğini duydum. William, dinlenmeye çekilmeden Önce hep birlikte içki ve puro içmek için Travis, Tobey ve Ibanı davet etti.

William ve Mel dışında herkes gittikten sonra ayağa kalktım ve kapının yanında hiç kıpırdamadan durdukları yere yürüdüm. "Bilmen gereken bir şey var, Jack" dedi Melaphia. "Sana daha Önce söylemeyi düşünmüştüm ama sen... geri döndüğünden beri... konuşma fırsatımız olmadı. Başka bir yol için Papa Legba'ya dua ettim."

"Connieden kurtulmanın başka bir yolu için demek istiyorsun" dedim. Kötü haber duyacağımı hissederek kendimi hazırladım.

"Connie'yi yolundan çevirmek için" dedi, nazik bir sesle. "Maman Lalee'nin sana atadığı loa o olduğundan, Connie'yle yakın bağlantın olduğu ve onun peşinden yeraltı dünyasına gittiğin için sana yardım edebileceğini düşündüm. Üzgünüm, Jack. Loa Legbayı yorumlamak bazen zor olabilir ama Connie'nin temsil ettiği tehdidi ortadan kaldırmak için herhangi bir dua, büyü veya ilahiye işaret etmedi... ölümü dışında. Korkarım Travis'in söylediklerinin doğru olduğunu kabul etmek zorundayız."

"Denediğin için teşekkürler!" dedim. Melaphia bana sarılmak için uzandı ama beden dilime bakarak bunun için doğru zaman olmadığını anladı. Yanağından süzülen bir damla gözyaşını elinin tersiyle sildi ve odadan çıktı.

William'la baş başa kalmıştık. "Jack, bunu yapamazdan ben..." dedi.

Elimi kaldırarak onu susturdum. "Hayır, William. Bu, benim sorumluluğum."

"Bu gece yapmalısın."

"Yarın yapacağım" dedim. "En iyisinin... nasıl olacağını,, düşünmek için zamana..."

"Jack, bir an önce yapıp bitirmen en iyisi olur. Travis'i duydu. Fırsatımız için zaman çok kısa." William sesini kısmıştı ve neredeyse anlayışlı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Büyük büyü gücünü kullan. Onun zihnini yatıştır. Nasıl çabuk ve acısız şekilde yapabileceğini biliyorsun. Şunu düşün, Jack: Ona sonsuza dek kaybettiği oğlulla birlikte cennette sonsuz bir yaşam sürme fırsatı sunuyorsun. Ölümsüz olana kadar beklersen onu bir daha göremeyebilir.

"İnsanlar ölümlüdür, Jack. Sen ve ben Melaphia'yı ve ondan öncekileri ne kadar sevmiş olsak da bir gün hoşça kal dememiz ve onları Maman Lalee'nin kollarına teslim etmemiz gerekeceğini daima biliyorduk.

"Connie'nin ölümsüz olmadığı takdirde gidebileceği cenneti gördün. Onu hepimizin başındaki lanetten kurtarabilirsin. Bu boyutta var olmaya devam ederse varlığının geri kalanı boyunca sürekli savaşıp öldürmesi gerekecek ve bir düşmanın yaklaşabileceğinden kor-

karak savunmasını asla indiremeyecek. Ona huzur ver. Ona sonsuz yaşamı ver."

"insanlara sonsuz yaşamı vermek benim iş tanımıma uymuyor" dedim, alev alev yanan gözlerle bakarak. "Bu Tanrı'nın işi; benim değil."

Elini omzuma koydu. Omzumu sertçe çekip kurtarmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Aslında, takdir etmiş olayım ya da olmayayım, neredeyse bir buçuk asırdır olduğu gibi yine kayam, limanım, sığmağım olması için ona dayandım.

"Kendine karşı dürüst olursan, bunun Tanrı rolünü oynamaya ilk çağrılışın olmadığını hatırlarsın. Sonuncusu da olmayacak. Her seferinde doğru şeyi yapmayı seçtin.

"Seni elimden gelen her şekilde korumaya çalıştım ama artık aileni ve türünü korumak için gerekeni yapma zamanın geldi. Bunu yaparken barışçıl vampirler kötüler tarafından yok edildiği takdirde ölebilecek, sayısız masum insanın hayatını da kurtarmış olacaksın.

"Connie'yc bizim taralımızda savaşması konusunda güvencbilseydik işler farklı olabilirdi. Ama bütün işaretler, en yalanında olduğumuz için ilk olarak bütün Bonaventure'lan öldüreceğini gösteriyor. Sonra da kötülerle baş başa kalacak. Zamanla bir Avcı'yı nasıl öldürebileceklerini keşfedebilirler. Dinle beni, Jack: Onların bunu yapması hiç hoş olmaz. Kendi büyükbabanı, bunu bilecek kadar tanıdın."

Anlayışlı bir şekilde başımla onayladım. Vampir olarak geçirdiğim bütün hayatım boyunca, William ve kaçırılan daha yaşlı vampirlerin birçoğu, yaşlı babalarının vahşiliğinden söz etmişti, insanlara ve diğer kan emicilere yapabildikleri şeyleri hayal etmek bile zordu. Connie ölümsüz bir vampir avcısına dönüştüğü anda, dünyadaki kan emicilerin hepsi onu hedef almaya başlayacaktı. Kötü olanların ona dokunmasına hiçbir şekilde İzin veremezdim.

Nihayet konuştuğumda, sesim fısıltı gibiydi. "Beni ikna etmeye çalışmaktan vazgeçebilirsiniz. Ne anlatmaya çalıştığının farkındayım. Ne yapılması gerektiğini biliyorum ve bu gece yapacağım. Seni hayal kırıldığına uğratmayacağım."

Ve bana sarıldı. Gerçekten sarıldı. "Asla uğratmadın ki" dedi.

William

Tobey'nin önerisiyle, o, Iban, Travis ve ben içki içmek için Werm'ün kulübüne uğradık. Tobey eski dostu Freddy Blackstone'la karşılaşmayı umuyordu ama genç vampir orada değildi.

Vampirleri sessiz bir şekilde Otis'le tanıştırdım ve hepsi onu daha fazla sorgulamak için arka taraftaki odalardan birine çekildi. Tobey siyah AmEx kartını çıkarıp bütün içkileri ısmarlamayı önerdiğinde Otis bütün soruları cevaplamaya hevesli görünüyordu. Anlaşılan Otis'in Sidhe soylularına karşı görev sorumluluğu ona sınırsız masraf kaynakları sağlamıyordu.

Bu fırsatı değerlendirerek yanlarından ayrıldım. Iban'la birlikte daha fazla zaman geçirdikçe, Will'le ilgili düşmanlığını zamanla açıkça konuşmak isteyeceğine giderek daha çok inanıyordum. Ama şimdi odaklanmamız gereken daha önemli konular vardı. Bir gün oğlumu bağışlayacağı yönünde umudumu hâlâ koruyordum.

O zaman açıklayamadığım nedenlerden dolayı, şehirdeki antika mağazalarımın birini ziyaret etmem gerekiyordu; koleksiyonunda Georgia'nın kurucusu General James Oglethorpe'un 1742'de İspanyollara karşı verilen Jenkins' Ear Savaşı'nda Gully Hole Creek ve Bloody Marsh çatışmalarında kullandığı kılıcın da bulunduğu mağazayı.

Kılıcın çok daha eski olduğuna inandığımdan, anlatılan belli bir hikâyeyle ilgili hep şüphelerim vardı. Kılıcı 1778 yılında Savanah'ya gelişimden kısa süre sonra yaşlıca bir İspanyol çiftlik sahibinden almıştım ve hikâyeyi de o zaman duymuştum. İban'a Oglethorpe'un kılıcını hediye etmemin İspanyol dostum için ironi dolu ve iyi niyetli bir barış hareketi olacağını düşünüyordum.

Mağazanın arka kapısından girdim ve kılıcın orada olmadığını görünce şaşırdım. Tarihi öneminin belirlediği astronomik fiyatı yüzünden çoğu koleksiyoncunun satın alamadığı bir parça olduğundan, en azından yüz yıldır mağazadaydı. Aslında onu satmayı asla düşünmemiştim ama bir iş adamıydım ve üzerine bir fiyat etiketi-cesaret kırıcı bir rakamla- koymuştum. Kimin satın aldığını merak etmekten kendimi alamadım. Mümkün olan en kısa sürede mağaza müdürüne sormaya karar verdim.

Kılıcın duvarda bıraktığı iz içimi tarifsiz bir endişeyle doldurmuştu. Onun yerine vitrinlerden birinden İban için harika bir hançer seçtim ve mağaza müdürüne kişisel hesabıma eklemesini belirttiğim bir mesaj bıraktım. Mağazanın kapısını tekrar kilitlerken huzursuzluğumu gizleyemiyordum. Duygusallık asla doğam olmamıştı ve kendimi çok fazla analiz de etmezdim. Yine de kılıcın gitmesinin Eleanor'tı kaybetmem duygusuna eklendiğini inkâr edemiyordum. Belki de sadece gitmiş olmasını garipsemiştim.

PardÖsüme daha sıkı sarıldım ve nereye yöneldiğime pek aldırma-dan yürümeye başladım. Böyle soğuk, kasvetli geceler bir süre önce-sine kadar kanımı kaynatır ve beni av havasına sokardı. Daha nazik ve uygar bir tarz için o eski günlerdeki barbarlıktan vazgeçtiğimden beri uzun yıllar geçmişti. River Streetteki barlardan birinden çıkan genç bir öğrenci kızı ayartabilir, gölgelerdeki bir bankta benimle birlikte bir süre oturmaya ikna edebilirdim. Onu öpücüklerle baştan çıkarabilir, ardından gelecek ısırdıktan önce zihnini uyuşturabilirdim. Kısa süre sonra kendini biraz zayıf hissederek tek başına uyanır, bir içki ister ve boynunda iki minik yara bulurdu.

Ama bu gece av havasında değildim. En büyük ihtiyacım, her zaman olduğu gibi yine yiyecekten çok seksle ilgiliydi. Cep telefonu-

mu çıkarıp bir numarayı aradım. "Geç olduğunu biliyorum" diye başladım. "Ama her zamanki gibi karşılığını fazlasıyla alacaksın. Butikte buluşalım."

Bir saat sonra elimde güzelce hazırlanmış bir paketle Ginger'ın oturduğu dairenin kapısında duruyordum. "Geç saatte bir konuk kabul edersin, değil mi?" diye sordum, kapıyı açtığı anda. "Özellikle de elinde hediyeyle gelen birini?"

"Elbette" dedi, bana gülümseyerek. Beni içeri almak için yana çekildi ve beni davet etmemiş olsa içeri girmemi imkânsızlaştıracak görünmez engel indi. Gecenin bu geç saatinde iç çamaşırları mağazasını açtığı için bayan arkadaşına bedelini cömertçe ödediğim hediye poşetini kendisine uzattım.

Ginger pardösümü aldı, katlayıp bir sandalyenin üzerine koydu ve beni birlikte oturmaya davet etti. "Bu da ne böyle?"

"Açsana" dedim.

Ginger ipek sutyen ve külotları çıkarırken hafifçe kıkırdadı. "Ah, buna hiç gerek yoktu."

"Parçaladıklarımın yerine" dedim. Şimdi üzerinde olan giysileriyle de gayet çekici görünüyordu. Turkuvas saten geceliği akla denizi getiriyordu.

"Ah, bana bunlardan bir gardırop dolusu almışsın, gökkuşağının her rengi var!"

"Sevdin mi?"

"*Bayıldım!*" dedi. "Senin için giymemi ister misin?"

Yavaş yavaş bakışlarımı kumral saçlarının tepesinden göğüslerinin çıkıntısına, belinin çukuruna, kalçalarının kıvrımına doğru kaydırdım. Deniz renkli saten kumaşın cinsel organını zorlukla gizlediği süslü kenarına ve altından devam eden seksi uzun bacaklarına ve pembe ojeli ayak tırnaklarına baktım.

"Hayır" dedim. "Çıplak olmanı istiyorum."

"O zaman çıplak olacağım."

Gülümsedi ve omuzlarını oynatarak geceliğinin askılarını gevşetti.

Sonra kumaş parçası vücudundan aşağı süzülerek zarif ayak bileklerinin etrafında toplandı. Dün gece karanlık olduğundan, keskin vampir duyularıma rağmen vücudunu istediğim gibi görememiştim. Şimdi gerçekten de mükemmel olduğunu görüyordum.

Göğüsleri iri ve diri. Bunun doğal mı yoksa modern mühendisliğin bir eseri mi olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi; özellikle de öpmek için bana doğru eğildiğinde. Göğüslerini avuçladığımda meme uçları hemen sertleşti. Dudaklarımı dudaklarından çekerek göğüslerine yumuldum ve ısırmadan bile yaşam veren kanını içebilirmişim gibi emmeye başladım.

Ginger derin bir sesle inledi ve bir yandan başımı göğüslerine daha güçlü bastırırken bir yandan da pantolonumun fermuarına uzandı. İki eliyle birden aletimi kavrayarak okşamaya başladığında, kendimi tutam ayarak ben de inledim, önümde diz çökerek ağzına aldı ve dudaklarını erkekliğimin üzerinde aşağı yukarı kaydırarak zihnimde dalga dalga yükselen bir zevk coşkusu yarattı.

Sonra ağzını çekip üzerime oturarak beni içine aldı. Ellerimle kalçalarım kavrayıp vücudunun izin verdiği ölçüde kazığımı kökledim. İnleyerek bacaklarını istem dışı bir hareketle geri çekti ama bu hareket sadece içine daha derinlemesine girmemi sağladı. Hafifçe geri çekildim ve daha da derinlemesine ittim. Derin bir nefes alarak kıpırdandı ve beni daha fazla içine alabilmek için gevsemeye çalıştı.

"İşte böyle" diye fısıldadım, içinden biraz daha fazla çekilirken. Bu kez daha sert girdim. O kadar ki ikimiz de şiddetli bir duyu patlamasına maruz kaldık.

Sakinleşerek başımı koltuğun sırtlığına dayarken başka zamanların ve başka dudakların anısının beni etkisi altına almasına izin verdim ve gerçekten de hafifbir lavanta kokusu aldığıma yemin edebilirdim.

Jack.

Melaphia'nın beni taş a çevirebilecek bir büyü veya iksir bilip bilmediğini merak ediyordum.

O kadar çok ağlamıştım ki artık ağlayamıyordum. Vampir göz-yaşlarının beyaz kumaş üzerinde pembemsi göründüğünü biliyor muydunuz? Sanırım bunun nedeni bizi canlandıran kanla karışmaları. Ölümsüz varlığım süresince kendi gözyaşlarımı o kadar ender gördüm ki doğaüstü renkleri beni her seferinde şaşırttı ve neden o şekilde göründüklerini hep merak ettim. Sonra hatırladım.

Belki bir gün bana ölü olduğumu hatırlatan şeylerden nefret etmekten vazgeçebilirdim. William kendimi hâlâ vampirden çok insan gibi hissettiğim konusunda haklıydı. Bir defasında bana bir sabah uyandığımda insanlığım ile ilgili bütün anıları arkamda bırakacağımı ve ancak o zaman gerçek bir kan emici olacağımı söylemişti.

Ancak o zaman kendi gözyaşlarımın rengine baktığımda şaşırma-ktan vazgeçecektim.

Elimde bir leylak buketiyle Connie'nin dairesinin kapısında sessizce duruyordum. Connie yeni avcı algılarıyla orada olduğumu fark etmiş olmalıydı çünkü ben vurmaya korktuğum için kapıyı beklemeden kendisi açtı.

"İşte buradasın" dedi. Çiçekleri elimden aldı ve peşinden eve girdim. "En sevdiğim çiçekler. Onları nereden buldun? Onları sezon-dayken bile çiçekçilerde pek sık göremezsin."

Omuz silktim ve Connie bir vazo almak için mutfığa giderken ben kanepeye oturdum. Geri döndü ve vazoyu yanımızdaki sehpaye koydu. Kolumu omzuna attım ve kendime çektim.

"Bu gece çok sessizsin" dedi.

"Sanırım Öyleyim." Ona daha sıkı sarıldım ve elini elime alıp başparmağımla yumuşak, pürüzsüz tenini okşadım. Ilık insan tenini. "İçimden pek konuşmak gelmiyor ama seni dinlemek isterim."

"Ne demek istiyorsun?" Başını çevirip bana soran gözlerle baktı. Hareketi boynunu açığa çıkarmış, ona bakarken içimi acı ve suçluluk duygusu kaplamıştı. Bakışlarımı kaçırmak için kendimi zorladım.

"Bana kendinle ilgili her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Geçmişimi zaten biliyorsun" dedi. "Sana terk edildiğimi ve evlat-

lık alındığımı filan anlatmıştım." Bir an yüzünde beliren gerginliği görünce, onu Savannah'ya ve bana getiren trajik olayı anlatıp anlatmamak konusunda tereddüt ettiğini anladım. Ve tabii ki ölümü-ne... ama bunu şimdilik bilmiyordu,

Ama son konuşmamızın hüzünlü olmasını istemiyordum. Gözlerindeki kırgınlığı görmek istemiyordum. "İkinci adın" dedim. "Nedir?"

"Ha?"

Kendimi tutamamıştım. Yüzündeki komik ifadeye ve gülmeye başlayacağı zaman gözlerinin kenarlarında beliren kırışıklıklara bakarak gülümsedim. Bir an için gözlerimi kapayarak o görüntüyü ezberlemeye çalıştım; böylece varlığım süresince daima hatırlayabildirdim ama bu görüntüyü anılarımdan çekip çıkarmak, bana daha çok acı vermez miydi?

"Sence ikinci adını bilmem gerekmez mi? Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Örneğin... en sevdiğin dondurma hangisi? Gittiğin lise nasıldı? Neden sağ ayağının küçük parmağı bu kadar çirkin?"

Gülerek oyuncu bir tavırla göğsümü yumrukladı. "O ayak parmağım bir onur madalyasıdır. Eyalet futbol turnuvasında kırmıştım ve *kazanmıştık*."

"Hey, dikkat et" dedim, göğsümü ovalayarak. "Bir de kaybet sen ne yapardın bana, merak ediyorum. Ya dondurma?"

"Beyaz çikolata parçaları."

"Ben hiç beyaz çikolata yemedim" dedim. Bana kurnazca cevaplarından birini vermek için ağzını açtı ama sonra vazgeçerek tekrar sessiz kaldı. İşte yine ikimize de bir vampir olduğumu hatırlatmıştım. "Ya lise?" diye sordum, konuyu değiştirmek için.

"Aziz Onuncu Pitis Lisesi'ne gittim" dedi. "Atlanta'da PiHıglı olarak tanınır."

"Kulağa çok erdemli geliyor."

"Öyleydi. Rahibeler bunun olmasına dikkat ediyordu."

"Ya ikinci adın?"

"Birden fazla var. İsteddiğini seç. Lareina Senalda Drina Consuela Adalia. Ama sen bana kısaca Connie diyebilirsin."

"Onur duydum. Böyle ufak tefek bir bebek için oldukça uzun bir isim."

"Uzun ve fiyakalı bir isim."

"Anlamı ne?"

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama tek kelime bile İspanyolca bilmiyorum. Ancak, bana 'insanlığa yardım eden, savunan ve rahatlatan sembole ya da işarete sahip kraliçe' gibi bir anlama geldiğini söylediler."

"Sembol ya da işaret' doğum leken oluyor."

"Evet, Melaphia'nın Tanrıça olduğumu gösterdiğini söylediği Güneş biçimli doğum lekesi."

Bu, beni gerçekliğe geri getirmişti. Connie'nin başının tepesini öptüm ve yüzüme bakmak için tekrar döndü. "Bundan daha iyisini yapabilirsin" dedi, "yoksa ben de Lareina Senalda Drina Consuela Adalia jones değilim."

Onun için hissettiğim her şeyi ifade etmeye çalışırcasına tutkuy-la öptüm ama konuşabilsem bile bunları kelimeye dökebileceğim! sanmıyordum. Dudaklarında sevişme vaadi vardı ama bu, bir daha olmayacaktı. Bu gece Connie'yle sevişebilsem bile, gözlerimi kapadığım her seferinde bunu büyük bir utançla hatırlardım.

Dudaklarımı çekerek fısıldadım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum" dedi.

Zorlukla yutkundum. Ya şimdi olacaktı ya da asla olamazdı. Gözlerinin içine bakarak ona aşkımı hissetmesi için etkilemeye çalıştım. *Seni daha önce hiç kimseyi sevmediğim ve bir daha asla sevmeyeceğim kadar çok seviyorum.*

"Uykun geliyor" dediğimi duydum, ucuz bir gece kulübü hipnoz-cusu gibi. Ama sesim kendi bedenimin dışından geliyor gibiydi.

Başıyla onaylayarak gözlerini kapadı ve yüzünde hayatım boyunca gördüğüm en güzel gülümsemeyle uykuya daldı. Hiçbir melek bu

kadar tatlı görünemezdi. Beni o kadar etkiledi ki huzurlu ve paha biçilmez bir an için zaman donmuş gibi geldi.

Başımı kaldırırsam odanın karşı tarafındaki Kutsal Meryem ikonasının bana tiksintiyle bakacağından emin bir şekilde ben de gözlerimi kapadım. Fısıldarken hem ona hem de Connie'ye konuştum: "Bağışla beni!"

Dışlerim Connie'nin boynuna gömüldü ve kan insan kanının yapacağı gibi emin ama acelesiz bir şekilde, tıpkı Savannah Nehri'nin denize döküldüğü gibi ağzıma doldu. İçimdeki canavar bu lezzetin tadını çıkarırken hâlâ insan olan yarım dehşet ve umutsuzlukla haykırdı. Kendimi atom atom parçalanan bir yaratık gibi hissediyordum. İkiz doğam sinirlerim alev almış gibi gelene kadar birbirleriyle savaşmaya devam etti.

Kan ağzıma dolarken Connie'nin kalp atışlarını hissettim. Bir yerlere sürünüp hak ettiğim gibi ölebilmek için bir an önce bitmesini dileyerek emmeye devam ettim. Ama sonra başka bir şey hissettim.

Başka bir kalp atışı.

Hemen durarak Connie'nin boynundaki yaraları salyama mühürledim ve hissettiğim şeyin ne anlama gelebileceğini düşünmeye çalıştım.

William bana bir defasında özel olduğumu, henüz anlamadığım ve keşfetmediğim güçlerim, yeteneklerim olduğunu söylemişti. Ölülerle iletişim kurabilme yeteneğim hep vardı. Dinlenme yerlerine yaklaştığımda onları hissedebiliyordum. Ölüme karşı aşırı duyarlıysam, yaşama karşı da öyle olabilir miydim?

Connie'nin uyuyan bedenine bakarak onu kollarıma aldım. Yaşamın sıcaklığı hâlâ yanaklarındaydı. Onu kendime yakın tutarak kulağımı göğsüne bastırdım ve kalbinin düzenli atışlarını dinledim.

Sonra başımı kaydırarak kulağımı karnına dayadım. Gözlerimi kapadım ve vampir duyularımın gücünü ışıtmaya odaklamaya çalıştım. İşte oradaydı. Minik bir kalbin atışları. Connie'nin karnında bir çocuk vardı.

Benim çocuğum.

Ertesi gece erken uyandım ve yokluğumda biriken yazışmalarla diğer işleri halletmek için çalışma masama koştum. Önceki akşam diğer vampirlerle birlikte çok geç saatte malikâneye dönmüştüm; onlar Werm'ün kulübünden, ben de Ginger'm yanından. Iban m getirdiği Kûba purolarını içtik ve kaliteli bir martiniyi yudumlarken Travis'in Cortés ve diğer İspanyol istilacılara karşı yer aldığı savaşların hikâyelerini dinledik. Derin ve melodik sesi öylesine yatıştırıcıydı ki neredeyse zavallı Jack'in yaşamak zorunda kaldıklarım unutabilirdim.

Bu akşam onun durumu beni hâlâ rahatsız ediyordu. Onu ve önceki gece üstlendiği acı görevi düşünmekten kendimi alamıyordum.

Yıllar boyunca özel meselelerinden uzak durmayı tercih etmiştim ama şimdi insan kadınlarla ilişkiye girmek konusunda onu daha sıkı uyarmış olmayı diliyordum.

Jack düşüncelerimi ve duygularını doğrudan okumamı engelleyebilmesine rağmen yanımdayken duygularını benden her zaman gizleyemiyordu; özellikle de o duygular güçlü olduğunda. Yeraltı dünyasından döndüğü gece, ona Connie'yi öldürmeye hazırlanmasını söylediğimde, bunu kabul etmediğini biliyordum. Yüzünde görmüştüm. Jack kötü bir durumdan daima kendini kurtarabileceğine

inanırdı ve birçok kez bunu yapabilmişti; özellikle de durum insanlarla ilgili olduğunda.

Ama dün gece Jack, kendimizi içinde bulduğumuz tatsız şartlarda zekâsının ve etkileyiciliğinin işe yaramayacağını anlamıştı. Sevgilisini öldürmek zorunda olduğu gerçeğinin etrafından dolaşamayacağını anladığı anı kesin olarak söyleyebilirdim. O anda geri kalan bütün yaşamı içinden çekilmişti.

Önümde uzanan yönetim işleri günlük şeylerdi ama beni bu kasvetli düşüncelerden uzaklaştırabileceklerini umuyordum. Kâğıtları karıştırırken yine de hevesli hareket edemiyordum.

Melaphia, elinde ılık kan dolu bir testi ve birkaç kadeh duran bir tepsıyla mahzene geldi. "Anlaşılan konukların henüz uyanmamış."

"Sanırım zaman farkı sıkıntısı yaşıyorlar" dedim. "Yaşadıkları yerde güneş üç saat daha geç batıyor."

"Onları beklerken sana kahvaltı hazırlayayım."

"Teşekkür ederim, hayatım ama aç değilim."

Melaphia tepsiyi dev masamın kenarına bıraktı ve yanıma geldi. Konuşurken omuzlarıma masaj yapmaya başladı. "Üzücü bir gece."

"Gerçekten öyle."

"Hem Maman Laleyle hem de Tanrılarla yeraltı dünyasının kapısını kapamaları için iletişim kurma hazırlıklarına başladım" dedi. "Gereken iksirleri ve sunumları yaptım. Metinleri tekrar gözden geçirip büyülere eklenmesi gereken şeyleri listeleyeceğim. Elbette ki Deylaud da yardım ediyor."

"Güzel. Hâlâ Eleanor İçin acı çekiyor mu?"

"Evet, korkarım öyle. Ama onu meşgul etmek işe yarıyor." Omuzlarımı son bir kez sıktıktan sonra masanın karşısındaki deri koltuğa oturdu. "Sen nasılsın?"

Omuz silkтім. "Sanırım zamanla yokluğuna alışabileceğim. Ama ona verdiğim acının büyüklüğünü tahmin etmek zor."

"Ama William, yapabileceğin başka bir şey yoktu ki."

"Kontrolden çıktıktan sonra hayır, yoktu. Başlangıçta onu bir kan emiciye dönüştürmem için beni ikna etmesine izin vermemeliydim. Ama artık bu konudan konuşmayalım. Sana daha fazla yük yüklemek istemiyorum." Konuyu değiştirmek için sordum. "Avcı'nın doğasıyla ilgili araştırmaların nasıl gidiyor?"

"Avcı'nın yarı insan ve yarı vampir olduğu konusunda Travis'in ve Avrupa efsanelerinin söylediklerini doğruladım. Mayaların gözünde bu, onu Tanrıçalaştırmış. Eğer doğru yorumlayabilirsem sanırım neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda daha fazla bilgi edinebileceğimiz bazı kısımlar da buldum. Şimdi rehberlik için sunaklarda dua etmeye gidiyorum." Bir an duraksadı. "Bir vampirin yan insan bir çocuğun babası olması fikri hâlâ tuhaf geliyor. Doğanın bütün kanunlarına aykırı."

Her biri tuhaf geçen beş yüz yılını düşünerek iç çektim. "Doğru" dedim. "Ama konu doğaya geldiğinde, Hamlet'in Horatio'ya söylediklerinin doğru olduğunu düşünüyorum."

Melaphia bir kaşını kaldırdı. "Cennette ve dünyada senin felsefende hayal edilenden çok daha fazlası var."

"Cennet, dünya ve yeraltı dünyası" diye ekledim. "Umarım cennete ulaştığında hepsini anlayıp bilirsin."

"Bu, çok güzel olur" dedi. Tekrar konuşmaya başladı ama sonra dilini tuttu. Bana iyi şanslar dilemek üzere olduğunu hissettim.

Ama benim gideceğim yerin cennet olmadığını ikimiz de biliyorduk.

Melaphia mahzenden uzanan geçitteki küçük sunaklarına yönelmeden önce ekledim, "Sen de uykuna dikkat et,"

"Avcıyla ilgili metni tercüme edeceğim. Bize önemli bir şeyler söyleyebilir."

Parmaklarımı masamın üzerine vurdum. "Pekala ama kendini çok yorma. Son zamanlarda çok yıkıcı şoklar atlattın. Yine... hastalanmanı istemiyorum."

"Endişelenme, baba. Ben iyiyim."

O mahzenden çıkarken arkasından gülümsedim ve önümdeki işe konsantre olmaya çalıştım.

İlk iş olarak antika mağazasının müdürü Bay Murphy'yi aradım. Kılıcı sorduğumda bir hayli bocaladı.

"Ah, ulu Tanrım, Bay Thorne, onu sizin aldığınızı sanmıştım! Arada bir evde sergilemeyi sevdiğinizi biliyordum. Bu yüzden, ortadan kaybolduğunda..."

"Ortadan kaybolduğunda mı? Yani satmadınız mı? Kaybolduğunu ne zaman fark ettiniz?" diye sordum, sinirimi gizlemeye gerek duymadan.

"O... birkaç gün Önce kayboldu. Bütün yardımcılara sordum. Kimse satmamış ve kimse alanı görmemiş. Bir gün öylece... gitmiş."

"Onları tekrar sorgula" dedim.

"Polisi arayayım mı?"

Bunu bir an düşündüm. Koleksiyonumun en sevdiğim parçalarından biri olmasının ötesinde, kılıcın kayboluşuyla ilgili rahatsız edici bir şeyler vardı. Zihnimde sinir bozucu, küçük bir şüphe uyanı. "Hayır. Personelle konuştuktan sonra son zamanlardaki alımları gözden geçir ve dikkatini çeken bir şey olup olmadığına bak. Bunun dışında yeni talimatlarımı bekle."

Telefonu kaparken Lalee'yle ilk karşılaştığım geceyi hatırlatan kokular -tarçın, vanilya ve rom- algıladım. Sarıhumma hastalığından ölenler için yeni kazılmış bir düzine mezarın arasında duruyordu. Gece yarısıydı ve içten gelen bir ışıkla parlıyor, çok güzel görünüyordu. Teni altınimsı kahverengi ve gözleri oniks gibiydi. Uzun saçları ay ışığında simsiyah boncuk kümeleri gibi parlıyordu.

Gerçekte ne olduğumu biliyordu ama yine de korkmuyordu. Aslında, beni oraya o çağırış olabilirdi. Sonrasında o mezarları nasıl bulduğumu bilememiştim. Ona zarar vermek istesem bile yapamazdım. Ruhlarına ve tılsımlarına olan inancının karşısında güçsüzdüm. O gece günahkarlara cennete girmeleri için tövbe ettirmeye veya lanetlileri çabucak cehenneme postalamak için oraya gelmişti. Gücü öylesine büyüktü ki karşısında donup kalmıştım.

O gece bir pazarlık yapmıştık. Bir daha asla açlık, öfke, acıma veya cğlence için insan öldürmeyecektim. Öldürürsem bu sadece adaleti sağlamak için olacaktı. Bunun karşılığında, gücümü ve birilerini dönüştürürsem yavrularımın gücünü artırmak için bana voodoo kanını hediye edecekti. Genç Amerika Birleşik Devletleri sömürgelik günlerini henüz geride bırakmıştı; İç Savaş'ta Jack McShane'le karşılaşmama daha uzun zaman vardı.

Karımın başka bir kan emiciyle birlikteliğini görünce son zamanlarda yeminimi bozmuştum. Öfkemi çok sayıda savunmasız ölümlüden çıkarmış, eski günlerdeki gibi Öfke yüzünden öldürmüştüm.

Daha sonra dualar ve sunumlar aracılığıyla Lalee'yle bağlantı kurmaya çalışmış, anlaşmamızı bozduğum için beni bağışlamasını dilemişim. Ama dualarıma karşılık gelmemişti. Kopan bağımızın felaketim anlamına gelebileceği konusunda net bir şüphem vardı. Bunları Jack'e ve özellikle de Melaphia'ya anlatmamıştım ama kendi *son* umun yaklaştığını giderek daha güçlü hissediyordum.

Ürperdim. Ben Maman Lalee'yi çağırmakta başarılı olamazken Melaphia'nın çabalarının sonuç getirdiği açıktı. Büyük kadının sadece kokusunu algılamıyor, yakınlığını da hissediyordum. Lalee'niti aurasında yıkanabilme umuduyla Melaphiaya katılmak için yerimden kalktım.

Hanımına yaklaşırken zaman donmuş gibiydi. Köşeyi döndüğümde, tülümsü elbisesinin içindeki hayalet biçimini gördüm. Lalee'nİN çok öfkeli olduğunu hemen anlamıştım.

"Sen entrikacıyla konuştu, duydum" dedi. "Söylemeliydi ben sana, ona dua etmek yok, hayır. O senin ruhsal rehber değil. Bunu sana uzun zaman önce demedi mi ben? Mavi gözlü kan emicinin rehber o, senin değil. Çabasız görmek entrikacının yalanlar, şu yakışıklı çocuk... ama bu senin doğada yok, güzelim. Sen saf olmak. Sen ışıkmak."

Maman ın gerçek biçiminde görünmesi çok ender bir durumdu. Bizi varlığıyla onurlandırdığında, sesi seçtiği birinin dudaklarından gelirdi. Bir kez bunu Jack'le yapmıştı. İçindeki iyiliği hissettiğinden, Jack'i sevdiğini biliyordum.

"O *loa* yalanlar ve yarı gerçeklerle seni yanlış yönlendirmek. Sen neden ona inanmak? Yalanlarla seni inandırmak, sonra da gülmek, eğlenmek. Sen ona ne sormak?"

"Ha-hatırlamıyorum..

"*Loalar* danışırken sen dikkatli olmak. Sözleri dikkatli seçmek yoksa onlar cevaplan çarpıtmak kendiler için. Bunu sen bilmek ama korku seni dikkatsiz yapmak. Avcı'yı öldürmek için vampir göndermek, sen bunu iyi sanmak. Bu, bir yalan olmak, evet. Kan emici avcısını kimse öldürmemek. O karnında yüceyi taşımak."

Melaphia'nın gözleri iri iri açıldı. "Yani kan emicilerin ondan korkmaması mı gerekiyor?"

Lalee titredi ve daha şeffaf hâle geldi. "Tanrılar, Avcı gücünden korkmak onlar, evet" dedi.

Hatlarını zorlukla seçebilmeme rağmen bana baktığından eminim. Bu yarı Tanrıçayla bir kez daha bağlantı kurmak normalde beni heyecanlandırırdı ama bu kez, bakışlarındaki açıklanamaz bir şey beni sarstı ve arkamı dönmeye zorladı ama bunu yapmadım.

Konuşmak istedim; Londra'da Renee'yi kurtarmamıza ve onu sağ salım eve getirmemize yardım ettiği için teşekkür etmek istiyordum. Ona verdiğim sözü bozduğum için özür dilemek ve bağışlanmayı dilemek istiyordum. Şimdi içinde bulunduğumuz ikilemle ilgili bize rehberlik etmesini isteyecektim. Ama o kaybolmaya başlarken ben olduğum yere mihlanmışım.

"Dur!" diye bağırdı Melaphia. "Tavsiyene ihtiyacımız var! Yaşlı lordları durdurmak için ne yapabiliriz? En kötü iblisleri üzerimize salmak için yeraltı dünyasının kapısını açmaya hazırlanıyorlar. Onları durdurmak için ne yapabiliriz?"

"Kötü iblisler serbest bırakacak element büyüler üzerinde benim kontrol olmamak" dedi Lalee, daha hafif bir sesle. "Ben en kötü iblisler de kontrol edememek. Cennette en güçlü varlıklar siz yardım istemek ve onlar bile belki yardım edebilmek. Sevdiğim sizler Tanrılar korusun!"

Bir an sonra görüntü gitmişti. Melaphia'yla bir an kıpırdayamaya-

cak kadar şaşkın bir şekilde birbirimize baktık. İkimiz de Lalee'nin geri dönmeyeceğini biliyorduk. "Çabuk!" diye bağırdı Meiaphia. "Çok geç olmadan Jack'i durdurmamız gerek!"

"Zaten çok geç değilse" dedim. Cep telefonundan Jack'i aramak için masama koştum. Uyanma sürecinde olan diğer vampirler bağırışlarımızla çoktan ayılmışlardı bile. Tabutlarından çıkarken neler olduğunu sordular. Onlar bana sorular yağdırırken ben Jack'in numarasını aradım.

"Jack!" diye bağırdı Meiaphia. O anda Jack'in merdivenden aşağı indiğini gördüm ve hepimiz yanına koştuk.

Jack

"Jack, lütfen bize yapmadığını söyle!" diye bağırdı Meiaphia, ceke-timin yakalarını tutarak.

"Hayır, yapmadım" dedim. "Onu öldüremedim. Ben..."

"İianrı'ya şükür!" dedi William.

"jack'in neden Avcı'yi öldürmemesi gerekiyordu ki?" diye sordu Tobey,

Iban ve Travis endişeli gözlerle birbirlerine baktılar.

Meiaphia başını göğsüme koyarak sımsıkı sarıldı. Nefesi hızlı ve kesik kesikti. Bir an sonra kahkahalara boğulacak gibiydi. Ama neşeli bir şekilde değil; bir uçurumun kenarından boşluğa uçmak üzereyken bir şey sizi durdurduğunda atacağınız türden, kahkahalar. Kendini nasıl hissettiğini biliyordum.

"Talee az önce William ve benimle konuştu. Loa Legba'nın senin Connie'yi öldürmen gerektiğini düşündürerek beni aldattığını söyledi."

Hissettiğim rahatlamayı tarif etmem mümkün değildi. Sadece Connie'yi öldürmemiş olmamdan dolayı değil, aynı zamanda arkadaşlarımın da onu öldürmeyeceğini öğrenmemden dolayı. Meiaphia'ya sarıldım ve küçüklüğünde yaptığım gibi başının tepesine bir öpücük kondurdum. *Teşekkür ederim, tatlı Maman.*

"Peki, harekete geçtiğinde Avcı'yla nasıl başa çıkacağız?" diye sordu Iban.

"Bunu söylemedi" dedi Melaphia, kendini toparlarken. "Sadece Avcı'nın karnında yüceyi taşıdığını söyledi."

"Bu da ne demek?" diye sordu Travis.

"Sanırım karnında yüceyi taşıması konusundaki soruya ben cevap verebilirim" dedim. Hepsini beklentiyle bana baktılar. "C,onnine hamile."

Bunu yüksek sesle söylemek tuhaf geliyordu. Son yirmi dört saat-tir düşünebildiğim tek şey buydu ama şimdi söze dökerken anlamını kendim bile kavramakta zorlanıyordum. Bu mümkün olabilir miydi? Bir çocuğum mu olacaktı?

Melaphia'nın gözleri iri iri açıldı. "Sen? Yani, senden mi?"

"Başka kimseyle birlikte olmadığından eminim."

William dışında herkes taş gibi sessizleşmişti. "Dün gece neler oldu, jack?" diye sordu.

"Söylediğin gibi onu etkim altına aldım. Sonra... yapmam gerekeni yaptım" dedim, korkunç gerçeği söze dökmeden. "Sonra, hâlâ kalbinin atıp atmadığını anlamaya çalışırken başka bir kalp atışı duydum. Küçük bir kalp atışı. Yarayı kapadım, onu uyandırdım ve ona gribe yakalandığı için bayıldığını söyledim. Susuz kaldığım söyleyerek sıvı almaya zorladım. Kendini toparlayacağından emin olana kadar yanından ayrılmadım."

"Öyle bir kan kaybından nasıl hayatta kalabilir ki?" diye sordu Tobey.

Rtışmore Dağı'ndaki oymalardan daha fazla taş gibi görünen Travis cevap verdi. "Avcı'mın iyileşme gücü bizimki kadar yüksek. Bu da harekete geçmeye yaklaştığına diğer bir işaret."

"Hamileliği ne süreçte?" diye sordu Melaphia,

"Birkaç günlük."

"O kadar küçük bir yaşamı nasıl hissedebilirsin ki?" diye sordu Iban.

"Jack çok hassas bir yaratık" dedi William. "Bunu başından beri

biliyordum. Ölülerini hissedebilme ve hatta ayağa kaldırabilme gücünü hepimiz biliyoruz. Görünüşe bakılırsa yaşamın özüne karşı da aynı ölçüde hassas. Bu aşamada herhangi bir tıbbi cihazın bile bebeğin kalp atışlarını hissedebileceğinden şüpheliyim ama bu yeteneğiyle Jack hissedebiliyor."

Babam ve ben birbirimize baktık. William'ın ne düşündüğünü anlamak her zamanki kadar zordu ama yüzünde hayranlık ve hayret gördüğüme yemin edebilirdim. "Görünüşe bakılırsa Jack anladığımdan çok daha özel. Bir insan kadını hamile bıraktı." Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bunların hepsi doğruysa" dedi Travis, "başka bir vampir avcısının babası oldu." Travis yere tükürmek istiyor gibi görünüyordu. "Bu voodoo ruhun, kan emicilerin iyiliğini düşündüğünü nereden biliyoruz? Avcıları benim gibi İş başında gördü mü hiç?"

"William'ın birkaç yüzyıl önce onunla yaptığı bir anlaşmadan dolayı sizin iyiliğinizi düşünüyor" dedi Melaphia, çenesini kaldırarak. "Ve bu anlaşma kanla mühürlendi." Melaphia, Maman'a yöneltilen hakareti kişisel algılamıştı.

"Daha önce bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Bir süre önce bizi Reedrek'ten nasıl kurtardığını hatırlarsınız" dedim. "Voodoo kanı hatırladığımdan daha çok kez kıçımı kurtardı."

Neden Lalee'yi savunmadığını görmek için William'a baktım ama o da endişeli görünüyordu ve bu, beni her nedense huzursuz etmişti. Sonunda konuştu. "Lalee'ye güveniyorum, Jack, o anda nedenini bilmesede de Avcı'yı öldürmemelde doğru olanı yaptı."

Travis söyleyeceklerini söylemişti ama daha mutlu görünmüyordu. Diğerleri de huzursuzca bana bakıyordu. Hiçbiri Melaphia'nın eski dinine aşına değildi ama Reedrek'i yakaladığımız gece güzel bir gösteri izlemişlerdi.

"Belki bunun başka bir açıklaması vardır" dedim. "Belki de yeraltı dünyasında bilmediğimiz türde entrikalar dönüyordun"

"İki bin yıldan uzun süredir olmadı ve tekrar görmeyi bekleyebileceğimizi sanmıyorum" dedi William.

"Üzgünüm, Jack, ama birinin söylemesi gerek. Connie'nin başka bir sevgilisi olabilir mi?" diye sordu Tobey.

Her nedense bu beni öfkelenlendirmede. Sanırım Tobey nin Connie'yi benim kadar tanımadığının farkındaydım. "Hayır" dedim. "Mümkün değil."

"Yine de hoşlanmadım" dedi Travis. "Kültürümün folklorunda ve yazılarında, bir avcının yaşamasına izin verilmesi gerektiğinden söz edilmiyor."

"Bu noktada ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum" dedi Tobey, başını kaşıyarak.

Aniden rahatlık duygum silindi. Connie'nin bu kan emicilerin elinde güvende olduğundan artık emin değildim. Hâla korumama ihtiyacı vardı. Lanet olsun, başka bir plan düşünmek zorundaydım.

Melaphia, William, Travis ve diğerleri, voodoo, Maya ve Kelt ruhsallığı ve kehanetleri hakkında tartışıyordu. Melaphia, kehanetteki *yavrulama* ifadesinin birden fazla anlama gelebileceği fikrini öne sürüyordu. Sonra Connie'nin vampir babasının kim olabileceği konusunda tartıştılar.

Bütün bunlar benim için çok fazlaydı. Connie'yle ilgilendiğim için önceki gün uyumamıştım ve başım ağrımaya başlıyordu. Kendime biraz kan doldurmak için odanın diğer tarafındaki bara doğru yürüdüm ve onlar aynı anda konuşurken ben odadan çıkıp zemin kata çıkan merdivenleri ikişer ikişer tırmandım.

Garaja gittim ve pencereden baktığımda sürekli müşterilerimin kâğıt oynadığını gördüm. Bu, aptalca bir şekilde biraz rahatlatıcıydı. Son birkaç aydır bütün hayatım altüst olmuştu. *Dünyamın* bir parçasının hâlâ normal olduğunu görmek güzeldi. Bir insan, iki biçim değiştiren ve bir perinin kâğıt oynaması ne kadar normal sayılabilirse.

Normal olduğu söylenen ama gerçekte olmayan şeylerden söz açılmışken Huey'in kendi mezarını kazmaya devam eden küreğinin sesini duydum. Arka tarafa dolaştığımda, önceki gece orada olan aynı karganın dikkatle izlediğini gördüm. Görünüşe bakılırsa Huey çok

fazla ilerleme kaydedememişti ama bu iş ona en azından arabalarla uğraşmanın dışında bir yaşam - yani ölüm- amacı veriyordu.

Yanlışlıkla ölümden geri getirdiğimde Huey'e bilmeden bir iyilik yapıp yapmadığımı merak ettim. Reedrek onu öldürdükten kısa süre sonra bir defa bana hayalet olarak görünmüştü ve cennette içebileceği kadar birası olduğunu söylemişti. Üstelik kaliteli ithal malıydı.

Sonra bir voodoo ayini sırasında sarhoş olmuş ve yeraltı dünyasının Tanrısına yanlış bir dua etmişim; bunun sonucunda da Huey -bir anlamda- yeniden doğmuştu. Werm'ün ve benim sarhoş gözlerimizin önünde çıplak elleriyle kendi mezarından çıkmıştı. Onu geri göndermek düşünülemez bir şeydi ve dolayısıyla şimdi burada, garajın maskotu gibiydi. Ayrıca, yararlı olduğunu da kanıtlamıştı. Bir daha sefere küçük mavi adamı gördüğünü söylediğinde yerimde doğrulup onu dikkatle dinleyecektim. Biçim değiştirenlerle konuşuyor ve büyülerinin altını görebiliyordu. Bu küçük adamın başka neler yapabildiğini kim bilebilirdi?

"Nasıl gidiyor, Hugh dostum?" diye sordum.

"Her şey yolunda" dedi Huey.

"Henüz bir şey yok mu?"

"Hayır, efendim. Henüz arabadan bir işaret göremedim."

Karga bir çığlık atarak İkimizi de irkiltti. Aptalca bir ifadeyle Huey'e baktım. Bir vampir ve bir zombinin hiçbir şeyden korkmaması gerekirdi; hele de bir kargadan.

"Bize bir şey anlatmaya çalışıyor" dedi Huey.

' Nereden biliyorsun?"

"Bütün gece benimle konuşmak İçin elinden geleni yaptı. Sadece dinle."

Karga kanatlarını çırpı ve garip sesler çıkardı. Bil tür sesleri daha önce bir kargadan duymadığımdan emindim. "Belki de bir arabanın bir hayvana çarpışma tanık olmuştur" dedim. Ama bu yorumum kargayı daha da sinirlendirdi. Kanatlarını öfkeyle çırpı ve boncuğumsu gözlerini ürkütücü bir şekilde yüzüme dikti.

"Elroy amcam, konuşan diğer kuşlar gibi konuşabilen bir kargası olduğunu söylerdi" dedi Huey.

"Papağan gibi mi?"

"Evet. Ama sonra Elroy amcam kuşun dilini bıçakla kesmiş."

"Sakin böyle fikirlere kapılma" dedim. "ASPCA'ını seni götürmesini istemiyorum." Huey in kanunlarla başını derde sokmak gibi bir eğilimi olmadığı için memnundum. Yetkililer onu çok yakından incelese -özellikle de yuvasında fır dönen gözünü- bir sürü açıklama yapmam gerekirdi.

"Hayır. Bunu aptal bir hayvana yapmam."

Karga'nın IQ seviyesi muhtemelen Huey'inkinden daha yüksekti ama şimdi bunu belirtmek istemedim.

"Pokere katılmayacak mısınız?" diye sordu Huey.

"Hayır. Düşünmek için sakın bir yere ihtiyacım var."

"Sorunlar?"

"Evet. Öyle de denebilir."

"Benimle paylaşsana. Bazen biriyle konuşmak yardımcı olur." Huey düşünceli bir tavırla küreğine dayandı.

Kaç vampirin bir zombi terapisti olduğunu merak ettim. Canı cehenneme! Huey muhtemelen herkes kadar iyi dinleyebilirdi. Ona sorunumu anlatırken o da anlıyormuş gibi dinledi.

"Bu zor bir durum, Jack. Biraz düşüneyim." Bilgece bir tavırla çenesini kaşıdı. "Sence Connie'yi Savannah'dan ayrılmaya ikna edebilir misin?"

"Bu, bir süre işe yarayabilir ama başıboş bir vampir bir yerlerde onu mutlaka bulur. Ayrıca, onu gitmeye ikna edebileceğini de sanmıyorum."

"Ya gitmek için bir nedeni olursa? Ya adını değiştirip çok uzaklara veya bulunması zor bir yere giderse?"

Kasabadan ayrılıp ismini değiştirmesi için bir neden bulamadığımı söyleyecektim ama birden Huey'in haklı olduğunu fark ettim.

Tek bir planla bütün bunları yapabilirdim.

Ama bu, Connie'yi ve çocuğumu sonsuza dek kaybetmem anlamına gelirdi.

...

Hız düşünmeme yardımcı olurdu. Bu yüzden doğruca Bonaventure Mezarhğı'nın yakınındaki depoma gitmedim. Bunun yerine arka yollardan, Georgianın adalı engellerinin ve bataklıklarının arasından kıvrılan sahil şeridinden devam ettim. İlk Avrupalı daha sonra Savannalı olarak anılacak topraldara ayak bastığından beri iç geçit olarak bilinen bu su otobanları, Karaippler'den esen Atlantik kuzey rüzgârlarından ve tropik fırtınalardan küçük gemileri koruyordu.

ispanyol tüccarların ve Fransiskan keşişlerin yolculuk etmek için kullandığı suyolları şimdi kablosuz Internet bağlantıları ve dijital televizyonları olan ileri teknoloji marinalara ev sahipliği yapıyordu.

Hızlı arabaları sevmekle birlikte, bataklıklarda gümüş zımbalı eye-riyle siyah bir ata bindiğim günleri özlüyordum. Geceleri avlanan balıkçıların ve yoluma çıkan herkesin Ödünü patlatır, kendi efsanesi yaratırdım. Duyduğum kadarıyla küçük çocukların kâbuslarının kahramanı ve genç kızların rüyalarının yıldızıydım.

Bunlar, Connie Jonesla tanışmamdan önceki güzel, esli günlerdi.

Henüz bir polis memuresiyken arabamı neredeyse hurdaya çevirdiğim hendekte beni bulmuştu. Vampirler asla emniyet kemeri takmazdı. Yaralarım Ölümlü biri için ölümcül sonuçlar doğurabilirdi ama onu şaşırtan bir şekilde hayatta kalmıştım. O zamandan beri gözünü benden ayırmamış, bende tuhaf bir şeyler olduğu yönündeki şüpheleri zihninden hiç silinmemiştir.

Benden kaçtığı aylarda merakı artmıştı ve ona farklı türde bir çekim duyduğum için ilgisini kırmak istememiştim. Zamanı geri getirebilsem, her şeyi çok farklı yapardım. Belki hız yaptığım için ceza kesmek üzere beni durdurduğu zamanlardan birinde ona dişlerimi göstererek korkutur veya beni rahat bırakması için etkimi kullanarak cesaretini kırardım. Ama hayır, kendi bencilce nedenlerimle il-

gisini teşvik etmiştim.

Benim yüzümden bit uçurumun kıyısına gelmişti ve atacağı bir adım daha, onu kanlı bir yıkıma götürecek ölümcül bir bilgiyi öğrenmesine neden olacaktı, onu, beni ya da her ikimizi.

Artık bencilliği bir kenara bırakma ve hem onun hem de çocuğumun iyiliği için doğru olanı yapma zamanım gelmişti. Ama bunu tek başıma yapamazdım. Onu gerçekten sevdiğini bildiğim ve gerekirse uğrunda hayatını tehlikeye atacağına inandığım, benden başka tek adamın yardımına ihtiyacım vardı.

Sevgili dostum Setli. Bütün bu planların işe yaraması için köpek gibi yalan söylemek zorunda kalacağım kişi. Connie'nin hamile olduğunu ve dün gece onu neredeyse öldürmek üzere olduğumu bilmesine izin veremezdim. Bunun Connie için en iyisi olacağını açıklamak için neler söylersem söyleyeyim, Seth'i asla ikna edemezdim. Connie'yi öldürmeye kalkıştığımı bilseydi, o da beni öldürürdü. Bu konuda hiç şüphem yoktu.

Gündüz saatlerimi geçirdiğim depoya geldiğimde, Seth'i eşofman ve tişörtüyle kanepede uyurken buldum. Bir kurtadam sürüsünü kontrolden çıkmadan bastırabilmek için kasabaya geldiğinden beri benimle kalıyordu.

Onu hafifçe sarstığımda, her avcının yapacağı gibi hemen uyandı. Bana beklentiyle bakarak sarı-yeşil kurt gözlerini kırıştırdı ve doğrulup oturdu. "Ne oldu?" diye sordu.

"KONUŞMAMIZ GEREK" dedim, yanına otururken.

"Ah, dostum, bir sohbetin bu şekilde başlamasından nefret ediyorum. Bu kez ne yanlış yaptım, ha? Söyle. Sorun saçlarım, değil mi?" Uyurken dağılmış kumral yelesini düzeltti. "Bu gece erken saatte ormandaydım, dolayısıyla saçlarıma bir şeyler takılmış olabilir. Hayır, sorun kıçım. Çok büyük."

"Kes sesini, sersem. Bu ciddi."

Ses tonumdaki bir şey onu kendine getirmişti. "Bunun için kahveye ihtiyacım olacak mı?"

"Bunun için aslında viskiye ihtiyacın olacak ama senin için çok erken, benim için de çok geç bir saat." -,

Seth boğazını temizledi. "Bu ciddi görünüyor." Mutfak bölümüne bakındı.

"Kahve yapmamı ister misin? Ben de bir kupa içebilirim" dedim.

"Hayır!" dedi, empatik bir tavırla. "Senin kahveni tatmıştım. Formaldehit içmekten farkı yok. Ben ölümsüz değilim, biliyorsun. Zehirlenebilirim."

Seth, formika yüzeyli bir tezgâhla ayrılan mutfak bölümüne geçti. Peşinden gidip bar taburelerinden birine oturdum. "Bu uzun bir hikâye" diye başladım. "Ve neden söz ettiğimi bildiğim konusunda bana güvenmek zorundasın."

"Pekâla dedi Seth, temkinli bir tavırla. Kahve ve süzgeci yerlerine yerleştirip kahve makinesinin haznesine su doldurmaya başladı.

"Connie tehlikede ve onu Savannahdan uzaklaştırmam için bana yardım etmelisin."

Seth donup kaldı. "Nasıl bir tehlike?"

"Ben. Ve diğer vampirler."

Seth gözlerini kıstı. "Sen neden söz ediyorsun, Jack? Connie'yi seviyorsun. Neler oluyor?"

Kehanetleri, doğum işaretini, yeraltı dünyasında olanları elimden geldiğince açıklamaya çalıştım. Travis'in, Connie'yi kötü vampirlerle karşı bizimle birleşmeye zorlamanın bir işe yaramayacağını düşündüğünü de ekledim. Elbette ki Connie'nin hamileliğinden, onu öldürmeye kalkıştığımdan ve Melaphia'yla William'ın Lalee'den öğrendiklerini anlatmadım.

"Yani William şimdi senin onu öylece öldürmeni bekliyor." Seth'in yüzünde ölümcül bir ifade belirdi. Çıplak elleriyle bir şeyleri parçalamak istercesine yumruklarını sıkıp açarak küçük mutfakta bir aşağı bir yukarı yürüdü.

"Bunu ben yapmazsam -ben bunu *yapmadığımda*- diğer vampirlerden biri yapacak." En azından bu kısmı doğruydu.

"Yani onu götürmemi mi istiyorsun?"

"Aklıma gelen tek şey bu. Yani, başka bir fikrin var mı?"

"Evet. Yarım düzine vampir öldürmek gibi" dedi.

İri yarı, güçlü ve ölümcül biriydi ama hepimizle başa çıkamazdı.
"Bunu yapabilmen bile..."

"Ah, yapabilirim!"

"Yapabilsen bile" diye üsteledim, "bunun için artık çok geç. Avrupa'daki bütün vampirler, Olivia sayesinde Avcı'nın Savannah'da yaşayan Consuela Jones adında bir polis olduğunu biliyor. Geçen gece evinin önünde dolaşan bir vampir yakaladım. Neler öğrendiğini Tanrı bilir. Sana söylüyorum, Connie'nin alnında bir hedef işareti var artık."

"Tanrım!" dedi Seth. "Ona ne zaman söyleyeceksin?"

"Yarın gece ona Avcı olduğunu söyleyeceğim."

"Onun benimle birlikte kasabadan ayrılmasını nasıl sağlayacaksınız

"Sen aptallaştın mı yoksa Connie'ye neden bir şeyi yapmak zorunda olduğunu nasıl açıklaman gerektiğini unuttun mu?"

Seth aptal aptal yüzüme baktı ve iç çekti. "Alı, evet!" dedi. "Ne kadar inatçı olabileceğini unutmuşum. Bir dövüşten gerilemekte nasıl zorlandığını da. O gece kurtadamlara karşı verdiğimiz bölge savaşından uzak durmasını sağlamak için çok uğraştığımız."

"Evet. Aramıza dalmaya hazırdı. Connie'nin Savannah'dan ayrılmak için çok iyi bir nedeni olmalı yoksa hayatta gitmez" dedim, Seth'e kesinlikle anlayacağını bildiğim anlamlı bir bakış atarak.

"Dostum" dedi. "Onun da kendi duyguları var. Ne kadar istesen de onu öylece bana veremezsin. Bunu ne kadar *istesem* de."

işte buydu. Connie'yi hâlâ sevdiğini doğruluyordu. Sanki şüphem varmış gibi. Bir an için ondan biraz nefret ettim. "Ondan ayrılacağım" dedi dudaklarım. "Sonra, başlangıçta Savannah'ya gelmesine yol açan nedenlerin artık var olmadığına onu ikna etmeni istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, kendine kahve doldururken.

"Cinayet-intihar olayı yüzünden tanıdığı herkesin, özellikle de senin, kendisine acıdığını düşündüğü için Atlanta'dan ayrıldığını söylemiştin ve insanların acımasına tahammül edemediğini. Onu Podunk County'ye ya da her ne cehennemden geldiysen oraya götürebilirsin; onu orada kimse tanımıyor. Dahası, yeraltı dünyasında olanların -oğlunu cennette görmesi vs.- kendi içinde olanları hazmetmesini, konuyu geride bırakmasını sağladığını da kendisi söyledi. Dolayısıyla, artık zihni çok daha iyi bir durumda olmalı. Artık kaçmıyor. Bu yüzden, ben aranızdan çekildiğimde onu tekrar kazanabileceğini düşünüyorum. Olanları bilmeni umursamayacaktır."

Setli bana kahveyi verdi ve kendine bir kupa daha doldurdu. "Sanırım bu mantıklı. Peki, ondan nasıl ayrılacaksın?"

"O kısmını bana bırak."

"Onu incitme."

Ona Öldürecekmiş gibi baktım. Son birkaç gündür neler yaşadığını bir bilseydi. "Bunu en iyi olduğunu bildiğim şekilde yapacağım."

"Yani nasıl?"

"Sen merak etme." Kahve kupalarımızın üzerinden birbirimize çatık kaşlarla bakarken bende kırgınlık, onda güvensizlik vardı ve aramızdan neredeyse dumanlar çıkacaktı.

"Bunu ne zaman yapacaksın?"

"Yarın gece. Sen kendine düşeni... yapmaya hazır ol." Kahve ağzımda akü asidi gibiydi.

Seth ciddi bir yüzle bana baktı. "Yani Connie'yi baştan çıkarmıyım?"

"Şey, sadece, *lanet olsun*. Bunu yüksek sesle söylemek zorunda mıydın?" Sinirlerim neredeyse kopma noktasına gelmişti. Sakinleşmek zorundaydım. Belki de kafeinsiz kahveye geçmeliydim.

Seth öfkesini bir kenara atarak bana üzgün gözlerle baktı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. "Bu, seni öldürüyor olmalı, Jack. Gerçekten çok üzgünüm" dedi.

"Hayır, değilsin" dedim, sefil bir hâlde. "Onu hep geri istiyordun."

"Evet; ama bu şekilde değil."

Bakışlarımı tavana diktim. "Evet. Ama sonuçta böyle. Onu alıp tekrar kendine aşık et, adını Connie Walker olarak değiştir ve vampirlerin bulamayacağı şekilde kuzey Georgia dağlarında gizle. Bir sürü tüylü kurtadam yavrusu yapın ve sonsuza dek mutlu yaşayın."

"Şu yavru kısmıyla ilgili muhtemelen hakarete uğradığımı düşünmeliyim ama bu kadar kötü durumda olduğun için bu kez aldırma-yacağım."

"Yaşayacağım." İç çektim.

Bana şüpheli gözlerle baktı.

"Yani öyle denebilir."

"Bunu konuşmak istemediğini biliyorum ama onu kendisi için uygun erkek olmadığına nasıl ikna edeceksin?" diye sordu.

Bir dakika önce söylediklerimi düşünürken çenemi kaşıdım. Sonra parmaklarımı şaklattım. "İşte bu! Neden daha önce düşünemedim ki?"

"Neyi?"

"Yavruları."

"Gerçekten, dostum. Beni aşağılıyorsun. Oraya gelip seni..."

Ona aldırmadım. "Connie yine çocuk istediğinden hiç söz etmiş miydi?"

"Bana etmedi. Unutma, o trajediden sonra beni hayatından çıkardı."

"Ama istediğini sen biliyorsun, değil mi? Yani, kadınlar öyledir. Daima çocuk sahibi olmak, isterler."

"Demek istediğini anlayamıyorum,"

"Benim çocuğum olamaz." Bunu söylerken Seth'in gözlerine bakmadım. Yalan söylediğimi anlamamasını umuyordum.

"Ah, evet! Vampirlerle ilgili bunu unutmuşum.. Siz boşa işiyorsunuz."

"Hakaretten söz edene bak." Burnumu çektim.

"Affedersin! Yani Connie'ye senden çoĞuğu olmayacağını söyler-
sen, seninle bir gelecek fikrinden vazgeçeceğini umuyorsun, öyle

ıllı?"

"Söylediğim bu."

"İşe yarayacağını sanmıyorum."

"Neden yaramasın ki?"

"Başlangıç olarak, yapay olarak gebe filan kalabilir. Bugünlerde bu türşeyler için her yol mevcut."

"Pekâlâ. Bana olan aşkından vazgeçmesi için sen ne söylememi önerirsin? Yani, bir kadının kolay unutabileceğı bir adam değilim."

"Ah-ha! Şey, bilmiyorum. Kötü, kan emen bir iblis olduğundan başlayabilir, onunla birlikte asla yaşlanamayacağını, gün ışığında asla birlikte dolaşamayacağınızı, asla..."

"Ah, tamam! Anladım."

"Ama en iyisi şu kan meselesi. Çok iğrenç!"

"Birinin üzerine vampir yüzümle atılışımı gördü bile."

"Evet ama Will, Sullivan'ı öldürdüğünde sen bunu Gonnie'yi ko-
rumak için yapmıştın. Güzel ve Çirkin hikâyesinin gerçek versiyon-
nu. Hani Güzel de Çirkin canavarın yakaladığı bir hayvanı yiyişini
görür de midesi bulanır ya!"

Bir an ona baktım. "Güzel ve Çirkin mi? Ne kadar yumuşaksın
sen?"

"Güzel ve Çirkinin yumuşaklıkla ne ilgisi var? Tanrım, bunu so-
nunda dışarıda çözmek zorunda kalacağız."

"Güneş doğdu bile."

"Biliyorum. Neden dışarı çıkmak istediğimi sanıyorsun ki?" Bir an
sonra Seth sırttı ve az önce ölüm-kalım meselelerinden söz etmemi-
ze rağmen, kendimi aniden kahkahalara boğulmuş hâlde buldum.

Yarın gece neler yapacağım düşünülürse muhtemelen bir daha
gülmek *istemeyecektim* de.

Aniden kendimi çok yorgun hissederek gülmeyi bırakıp başımı tezgâhın üzerine, dayadım.

Connie'nin beni sevdiğine inanıyordum. Derinlerde, benden vazgeçmesine neden olacak kadar nefret etmesini sağlamak için yapabileceğim tek şey olduğunu biliyordum.

En zalimce aile içi şiddet olaylarına maruz kalmıştı ve yetişkin hayatının büyük bölümünü başka kadınların bu sorunla savaşmasına yardım etmeye adanmıştı. İçindeki derin duyguları harekete geçirmek ve adımdan bile sonsuza dek nefret etmesini sağlamak için ona söyleyebileceğim bir şey vardı.

Connie'ye onu öldürmeye kalkıştığımı söyleyecektim.

Tobey ve İban'ı kalabalığın arasında dolaşırken izledim. Büyüye ihtiyaç duymadan müşterilerle gayet rahat iletişim kuruyorlardı. Diğer yandan Travis gruptan ayrı duruyordu. Ama çarpıcı görünüşüyle genç hanımların yine de yeterince dikkatini çekiyordu. Bütün vampirler bu akşam için belirledikleri hedeflere ulaşıyordu: Çekici kadınlarla karşılaşmak.

Bir omzunda taşıdığı içki tepsisiyle yanımdan geçtiği her seferinde göğüslerini bana sürten veya kalçamı sıkıştıran Ginger sayesinde bu gece tatmin edici seks yaşama olasılığım her zamankinden de yüksek görünüyordu. Cinsel ya da başka şekilde oyunlar için tam havamda olduğumu belirtmem de gerek yoktu.

Önceki gece olanlarsa her şekilde rahatsız ediciydi ve bunu Melaphia bile tahmin edemezdi. Lalee can düşmanımız Avcıyı öldürmemizi yasaklamıştı ve bunun bir nedeninin yeminimi bozmam olduğunu biliyordum. Bu, bütün soyumu terk ettiği anlamına mı geliyordu? Hayır, bunu sanmıyordum. Sözlerine bakılırsa Jack'e hâlâ sevgi duyduğu belliydi. En azından bu iyi niyet için minnettardım.

Bana karşı olumsuzluğu şaşırtıcı olmamalıydı; iki hafta önce Renee'yi korkunç bir sondan kurtarmama yardım etmiş olmasına rağmen. Ama olayı düşününce, işi benim aracılığımla değil, Melap-

hia aracılığıyla yaptığını fark ettim. Ve amacı bana yardım etmek değil, Renee'yi kurtarmaktı.

Kendimi bir melankolinin derinliklerine kayarken buldum. Daha birkaç saat önce Avcı tehdidinin sona erdiğini sanıyordum. Şimdi Jack'in onu öldürmesi yasaklanmıştı ve başkasının yapmasına izin vermeyeceğini de biliyordum.

jack için endişeleniyordum. Sanırım kendini çok baskı altında hissediyordu ve sadece Connie'yi kurtarmak için yaptığı planı benimle paylaşmasını umuyordum. Özellikle gençlik günlerinde Jack'in konuları uzun uzadıya düşünmeme eğilimi vardı.

Tam o sırada Jack kulübe girdi; önceki gece yanımızdan ayrıldığı anda olduğu kadar keyifsiz görünüyordu. Beni barda görünce gelip yanıma oturdu.

Werm ona hayranlıkla yaklaştı; önceki gece olanları ona anlattığım düşünülürse bu normaldi. Ama ufaklık incelikleri öğreniyordu. Jack'e şimdiki durumuyla ilgili bir şey sormak yerine sadece ne içmek istediğini sordu.

"Dün gece öyle kaçtığını için üzgünüm" dedi Jack, Werm den bir bira alırken.

"Ortam bir hayli gerginleşiyordu ve son yirmi dört saattir zaten cehennemde gibiydin" dedim. "Seni kesinlikle suçlamıyorum."

"Gerçekten mi?" biraz rahatlamış göründü ve iki güzel kızla konuşmakta olan Travis'e omzunun üzerinden bir bakış atmadan önce birasından iri bir yudum aldı. "Ben gittikten sonra neye karar verildi?"

"Avcı'yla ilgili nasıl ilerleneceği konusunda mı?"

"Evet. Travis dışında kimse Connie'nin yaşamasına izin vermekte sakınca görmüyor gibiydi."

"Onunla konuşmam gerekti" dedim. "Ona Lalee'nin talimatlarına göre hareket edeceğimizi söyledim. Ona Connie'ye Avcı olduğunu söyleyeceğini ve bu konuda bildiğin her şeyi anlatacağını açıkladım. Belki de aktif hâle geldiğinde mantığını kaybedeceği konusunda Tra-

vis yanılıyordur. Yanılmıyorsa en azından bizimle birlikte savaşması için ona sormuş oluruz. Travis kararımı kabul etmiş görünüyor."

"Sence yanılıyor mu?"

"Emin değilim. Şimdilik Connie'ye bir şans tanımaya karar verdim."

"Tanrım, bu omuzlarımdan büyük bir yük kaldırdı. Ama seni uyarmalıyım, geri kalanını anlattıktan sonra Connie bizimle birlikte savaşmak için pek hevesli olmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belde; birazdan açıklayacağım. Hey, Werm, bu gece Seth nerede? Barda sana yardım edecek mi?"

"Evet. Onu birkaç kasa içki almaya gönderdim. Daha sonra gelecek," Werm barın diğer ucundaki müşterilere içki servisi yapmak için uzaklaştı.

"Neden Seth'le ilgili araştırma yapıyorsun?"

"Çünkü Connie'yle ilgili planladıklarımı duymamalı. Dün gece onu öldürmeye kalkıştığımı söyleyeceğim."

"Bunu ne diye yapacaksın İd? Hiç gerek yok."

"Evet, var."

Jack kendi görüşünü açıklamaya başladı. Connie'nin bize karşı temsil ettiği tehdidi en azından geçici olarak ortadan kaldırmak için bir planı vardı. Daha doğrusu, Jack böyle olacağını öne sürüyordu. Ama bu planın aslında Connie'yi ve karnındaki çocuğunu korumak için olduğunu biliyordum. Ancak, bizim çıkarımıza da hizmet ediyordu. Ne var ki bu, Connie'nin Jack'ten vazgeçerek Seth'in kollarına geri dönmesi anlamına geliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, sözlerini bitirdiğinde.

"Bence bu plan herkes için iyi." Söze dökmememe rağmen bana güvenmesi ve danışması hoşuma gitmişti.

"Gerçekten mi?" diye sordu tekrar.

"Evet. Gerçekten. Bu konuda seninle tartışmayacağım, jack." Ağ-

zını açtı ve tekrar *Gerçekten mi* demesini engellemek için sert bir bakışım yetti. "Sanırını teklifin Seth'e uydu."

"Doğru tahmin ettin. Ama ona Connie'yi öldüreceğimi söylemedim."

"Seni suçlamıyorum. Yine de bir sorum var. Connie hamile olduğunu anladığında neler olacağını düşünüyorsun?"

Jack birasını bitirirken benimle göz göze gelmekten kaçındı. "Hamileliğin çok başları olduğu için, eğer Seth'le yeterince çabuk birlikte olurlarsa çocuğun ondan olabileceğini düşüneceğini sanıyorum." Kan emici olarak geçirdiği bunca yıldan sonra hâlâ yansımaları görebilirmiş gibi barın cilalı yüzeyine baktı ama göremeyince yüzünü astı.

"Anlıyorum." Sadece sevdiği kadından değil, çocuğundan vazgeçmenin Jack için ne anlama geldiğini anlamam mümkün değildi. Onun bencillikten uzak kişiliğiyle hiç bu kadar gurur duymamıştım. Bu yüzden, planındaki açık kusuru vurgulamamayı seçtim; zaten bir *dampirle* bir kurtadamin yavrusunun nasıl yine *dampir* olabildiğini birilerinin merak etmesi için daha yıllar geçmesi gerekecekti. Belki o zamana kadar birçok açıdan fark etmezdi de. "Bunu yaşamak zorunda olduğun için üzgünüm, Jack. Ama doğru şeyi yaptığına inanıyorum."

"Sanırım" diye mırıldandı Jack ve ensesini ovaladı. Asırlardır uyumamış gibi görünüyordu.

"Ondan ne zaman ayrılacaksın?"

"Bu gece."

"İyi şanslar!" dedim ve omzunu sıktım. "Hesabı ben hallederim."

"Teşekkürler!" Jack yanımdan ayrılırken darağacına giden bir adama benziyordu.

Konuk vampirler Jack'in gidişini görerek neler olduğunu öğrenmek için yanıma geldiler. Werm bize katılmak için barın arkasından çıktı. Detaya girmeden, Jack'in Connie'yle üzücü bir göreve hazırlandığını, onu bizi desteldemesi için ikna etmeyi deneyeceğini

ve mümkün olursa onu aramızdan çıkaracağını söyledim. Jack'in planının detaylarına ihtiyaçları yoktu; komite tarafından verilmesi gereken bir karar değildi. İban ve Tobey desteklerini dile getirirken Travis sessiz kaldı.

Tam o sırada yabancı bir kan emicinin varlığını hissederek kapıya döndüler. "Ah, işte dostun Bay Blackstone" dedim, Tobey'e.

"O Freddy Blackstone değil" diye tısladı Tobey ve hepimiz aynı anda kulübün girişine yöneldik.

Kan emici bizi görür görmez dışarı fırladı. Girişle aramızda dans pisti olduğundan, diğer müşterilerin arasından geçmeye çalışırken yavaşladık. Dışarı çıktığımızda, Tobey'in arkadaşı olduğunu söyleyen adam her kimse çoktan sırta kadem basmıştı.

"Lanet olsun!" Tobey cep telefonunu çıkardı ve klan üyelerinden birine ait olduğunu tahmin ettiğim bir numara tuşladı. Bu arada biz otoparka dağılmıştık. Diğer kan emiciden ya da gitmiş olabileceği yönden bir iz yoktu.

"Ne kadar zamandır yok? Nereye gittiğini söyledi mi?" diye sordu Tobey, hattın diğer ucundaki kişiye. Biraz daha sorguladıktan sonra telefonu kapadı ve etrafına toplanırken bize açıklama yaptı. "Freddy'yi haftalardır görmemişler" dedi. "Her zamanki gibi gezmeye gittiğini düşünmüşler ama artık pis işler döndüğünden şüpheleniyorlar. Takıldığı yerlerde onu aramaya başlayacaklar."

"Werm, bu sahtekârla konuşmalarınız sırasında şüphe uyandıracak bir şey söylediği oldu mu?" diye sordum.

"Ah, ne gibi?" Werm de oradan kaçmak istemiş gibi görünüyordu.

"Herhangi bir şey."

"Hayır. Sadece aptalca şeylerden söz ediyordu; gittiği yerlerden, gördüğü şeylerden. Üzerinde iki kez düşünülecek şeyler değildi" dedi Werm.

"Bizimle ilgili aşırı meraklı görünüyor muydu; Savannah'daki veya Amerika'nın diğer yerlerindeki klanlarla ilgili?"

"Şey, hayır. Yani, hatırlayabildiğim bir şey yok. Çok fazla soru sormaya başlasaydı size söylerdim. Ona sizlerle ilgili hiçbir şey söylemedim."

"Pekâlâ" dedim. Werna denese bile bana yalan söyleyemezdi.

"Görünüşe bakılırsa en azından senin klanın gözlem altında" dedi Iban, Tobey'e. "Aniden ortadan kaybolduğu takdirde uzun süre dikkat çekmeyecek birinin tespit edilmesi için klan üyeleriyle ilgili uzun araştırmalar yapılması ve bilgi edinilmesi gerekir."

"Başka bir kan emicinin onun kimliğine bürünebilmesi için" dedi Travis, Iban'ın düşüncelerini tamamlayarak.

Bocalayan Tobey bir eliyle saçlarını sıvazladı. "'En azından' derken ne demek istedin, Iban?" diye sordu.

"Sanırım Iban, Konsey için çalışan birinin senin klanına sızdığından şüpheleniyor" dedim.

"Will'in kendi klanıma sızdığı ve onları ölüme sürüklediği gibi" diye eldedi Iban, Öfkeyle.

"Burada en kötü senaryoya atlamayalım" dedim, " Tobey, o kan emiciyi daha önce görmüş müydün?"

"Sanmıyorum ama yemin edemem. Çoğu zaman kendi yarışlarım odaklanıyorum. Klanın yönetim işleriyle yardımcılarım uğraşiyor; kayıtlarını tutmak, yenileri alıştırmak vs. Herkesin katıldığı toplantılarımız filan yok. Adamın tamamen farklı bir isimle uzun süredir aramızda dolaşıyor olma olasılığı yüksek."

"Ve başka bir kimlikle" dedim.

"Yanlarına gitmem gerek" dedi Tobey, gergin bir tavırla. "Iban, benimle gelir misin?"

"Elbette" dedi ispanyol. Batı Sahili'ndeki kendi İdam yok edildikten sonra, Iban onun klanına katılmıştı. "Senin bir itirazın var mı, William?"

Olmadığını söyledim ama daha sözlerim ağzımdan çıkarken ancak yaklaşan felaket olarak adlandırılacak başka bir dalga hissettim. Belki de hepsi son zamanlardaki felaket senaryolarından kaynaklanıyordu.

Konsej bize nasıl saldıracağına karar verirse Savannah'daki ilk hedeflerinin ne olacağını kim kestirebilirdi ki? Reedrek'i saymazsak burada sadece üçümüz vardık. Bu kıtadaki klanların diğer hepsi çok daha büyük hedeflerdi. Gündemlerinde, önce bana saldıracaklarını düşünmemi gerektirecek kadar öncelikli miydim? Ne olursa olsun, kendi klanları tehlikedeyken diğer vampirlere bizimle doğuda kalmalarını söyleyemezdik.

"Belki ben de gitmeliyim" dedi Travis. "Kendi bölgemdeki kan emicileri yabancılara ve sorun işaretlerine karşı uyanık olmaları konusunda uyarmalıyım."

"Elbette" dedim, hissetmediğim bir inançla. "Kendi insanlarınla ilgilenmelisin."

Hemen gittiler ve ev sahipleri olarak onları geçirmek istedim ama Werm beni durdurdu. "Bir fikrim var" dedi.

Diğerlerine kendilerini geçirmek için geleceğimi söyledim ve hazırlıklarım yapmak için ayrıldılar. Sonra Werm⁷le birlikte tekrar kulübe girdim. Beni barda meyve kokteyli içen hoppa görünümlü bir kadına götürdü.

Werm beni genç kadınla tanıştırdı. Adı Giselle'di ve Renee'nin kitaplarındaki Heidi çizimlerine benziyordu. Ama Heidi'nın büyümüş ve Jack'in deyimiyle takımları yerinde hâle gelmişti. Şişkin kolları kendisine masum ve dişil bir görüntü veren bir bluz giymişti ama yakası göğüs çatalını cömertçe gösterecek kadar alçak kesilmişti. Görünüşünü tamamlamak için ihtiyacı olan tek şey, deri bir mont ve etekti. Meleğimsi ve güzelce makyaj yapılmış yüzünü platin sarısı saçlar çevreliyordu. Gözleri herhangi bir Alpli bakireninki kadar maviydi.

"Giselle, Savannalı civarındala parklarda karikatür çiziyor" dedi Werm. "Sürekli müşterilerimizden biri. Giselle, sen Freddy Blackstone'la tanışmıştın, değil mi?"

"Evet. Birçok kez sohbet ettik" dedi Giselle, tiz küçük kız sesiyle. Şimdi Werm'ün planının özünü anlamıştım ve kurnazlığına hayran olmuşum.

"Sana kâğıt verirsem portresini ezberinden çizebilir misin?" diye sordu Werm. "Ama bu kez karikatür değil, olabildiğince kısa sürede gerçekçi bir resmini çizeceksin."

Giselle küstah burnunu kaldırdı. "Gerçekçi çizim yapabilirim" dedi, Werm'e. "SCAD mezunuyum, biliyorsun. Ve resim defterim de yanımda."

Hemen yanındaki tabureye uzandı ve oldukça büyük bir çantadan resim defterini çıkardı. Ona önceden teşekkür ettim ve Werm'e o geceki bütün içkilerini benim hesabıma yazmasını söyledim. Sonra Deylaud'ı aradım ve ona hemen kulübe gelmesini söyledim.

Giselle yirmi dakika içinde kendine Freddy Blackstone diyen kan emicinin temsili resmini çizmişti. O zamana kadar Deylaud da gelmişti. Biraz nefes nefese olduğundan, bütün yol boyunca koştuğunu tahmin edebiliyordum. İnsan veya köpek biçiminde olsun, koşmayı seviyordu ve bunu yapmak için bir bahane bulmak, Eleanor'la ilgili haberi açıkladığımdan beri ilk kez onu gülümsetmişti. Tekrar koşabilecek kadar kendini toparlamış olmasına da sevinmiştim.

"Bu resmi alıp hemen OJivia'ya fakslamanı istiyorum" dedim, Deylaud'a. "Ve arkasından telefon aç. Tabutlarındadırlar ama yeterince uzun çaldırırsan belki biri cevap verir. Açmazlarsa mesaj bırak. Olivia'ya kendisinin veya klandan birinin resimdeki adamı görüp görmediğini sor. Gören olmuşa onunla ilgili bildikleri her şeyi sana anlatsınlar ve sen de hemen bana aktar. Birazdan evde olacağım."

"Anladım" dedi Deylaud, resmi alırken.

Deylaud gitmek için dönerken Ginger İki eliyle taşıdığı, bira kupalarıyla dolu bir tepsiyle kalabalığın arasından geçerek geldi. Giselle'in devasa çantası gibi engellere basmamak için adımlarım dikkatle atıyordu.

Başını kaldırıp baktı ve Deylaud'la göz göze geldi. Sadık yarı köpek dostum kaskatı kesildi ve elindeki resim yere süzüldü. Hemen eğilip biri üzerine basmadan yerden aldım ve tekrar doğrulduğumda, Ginger'ın da donup kalmış olduğunu gördüm.

Kaçmak ister gibi bir hali vardı ama tepsi ve barın etrafındaki kala-

balık onu engelliyordu. Önce sağa, sonra sola dönerken kupalardan tepsiye bira döküldü ama çıkış yolu yoktu.--.

Bir yere gidemeyeceğini anlayınca, Deylaud'un gözlerinin içine baktı. İnsan olduğunu bilmesem, bir vampirin yapacağı gibi Deylaud'u hipnotize etmeye çalıştığına yemin edebilirdim. Ancak, amacı buysa işe yaramıyordu.

Deylaud'un burun delikleri irileşti ve kokusunu almaya çalışır gibi Ginger'a yaklaştı. Sonra dar, masum yüzünde şaşkın bir iradeyle geri çekildi.

O zamana kadar Ginger iki iri yarı müşterinin arasında bir boşluk fark etmiş ve vücudu yağlıymış gibi aradan kayıvermişti.

"Deylaud, sorun nedir?" diye sordum, resmi ona geri verirken.

Resmi alırken hâlâ şaşkındı. Son birkaç dakikadır neyse ki kesilmiş olan müzik tekrar başladı. "Hiçbir şey" dedi telaşla. "Müzik kulaklarımı acıttı, hepsi o. Kulaklarımın ne kadar hassas olduğunu bilirsin."

Doğru. Ama Deylaud, Ginger'la göz göze geldiğinde müzik çalmadığım da biliyordum. "Pekâlâ" dedim. "Haydi artık git o zaman."

Deylaud yanından geçtiği müşterileri irkilterek koşup binadan çıktı. Ginger da ortalıkta görünmüyordu. Kızıl saçlıyla çabuk bir seks partisi fırsatı doğarsa diye, eve gitmek yerine kulüpte kalmayı tercih ettim. Belki de Ginger'ı dışarı çıkarıp neler olacağını görebilirdim.

Ayağa kalkıp Ginger'ın aralarından geçtiği küçük kalabalıktan sıyrıldım ve onu arka duvara yerleştirilmiş bilgisayarın önünde ayakta dururken buldum. Kolumu beline dolayarak ayaklarını hafifçe yerden kestim ve onu arka taraftaki toplantı salonuna götürdüm.

"Hey, müşterilerin hesaplarını götürmem gerek" diye itiraz etti.

"Bana az önce Deylaud'la neler olduğunu söyleyene kadar olmaz." Onu yere bıraktım.

"Kim?" İri iri açtığı gözlerini kırıştırdı ama kimden söz ettiğimi bildiğinden kesinlikle emindim.

"Az önce burada olan ince yapılı genç adamdan söz ediyorum. Resmi verdiğim adam. ikiniz göz göze geldiniz ve sonra da koşarak gitti."

"Ab, William!" diye mırladı. "Kıskanmanı gerektirecek bir şey yok. Onu tanımıyorum bile."

"Ben..." diye başladım ama sonra oyuna katılmamaya karar verdim. İşkence etmediğim sürece doğruyu söylemeyeceğini biliyordum ki bunu aslında yapabiliirdim. Yine de gereksizdi; eve döndüğümde Deylaud bana bilmek istediklerini söylerdi. Yine de genç kadının yakasını kurtarmasına izin veremezdim. İnsan ya da vampir olsun, kimse William Cuyler Thorne'a yalan söyleyip kıcını kurtaramazdı. "Benimle oyun oynanmasından hoşlanmam" dedim.

Yola gelecek kadar akli başındaydı ama bir an yüzünde çapkınca bir ifade belirdi. "Öyle mi?" iki avucumu kalçalarına bastırdı ve yavaşça eteğini kaldırıp geçen gece ona aldığım külotlardan birini ortaya çıkardı. "Bu da seninle oyun oynamak anlamına gelir mi?"

Öylesine hızlı bir şekilde uzandım ki hareket ettiğimi bile göremedi. Bir elimi ince külotunun altına sokarken diğer elimle kendimi serbest bıraktım. Ayaklarını yerden kesip hızla içine girerken ve sırtını duvara dayarken acıyla karışık bir zevkle inledi. Sert bir şekilde içinde gidip gelirken her seferinde dudaklarından ritmik iniltiler dö-küldü. "Söyle bana" dedim. "Deylaud'la ne işin var?"

"Sana söyledim" dedi, ellerini omuzlarıma koyarak. "Onu tanımıyorum."

"Yalan söylüyorsun." Onu belinden yakalayarak duvarla vücudum arasına sıkıştırdım. Omuzlarımı aşağı bastırırken beni daha yakından kışkırtmaya mı yoksa benden kurtulmaya mı çalışıyordu bilmiyordum ama umurumda da değildi. Benden uzaklaşmak için sırtını arkaya doğru eğdi ama hareketi göğüslerini dudaklarıma sundu. Bluzunun lastikli yakasını aşağı çekerken parmaklarımı sütyeninin arasına geçirdim ve ikisini birden aynı anda aşağı çektim. Sağ göğsü kendi başına canlıymış gibi dışarı fırladı.

Sertleşmiş göğüs ucunu dudaklarımla dilimin arasına alıp dişleri-

mi sürterek daha fazla çığlık atmasını sağladım. Aletim balyoz gibi sertleşmişti ve hassas etini gererek girip çıkıyordu. "Bunu bütün gece sürdürebilirim" diye fısıldadım, zalimce. Belki de ona biraz işkence etmek eğlenceli olabilirdi. Bunu isteyip istemediğini merak ettim. Deneyimli bir fahişe olarak, her türde sapkınca senaryoya katılması istenmiş olmalıydı. Ama ona yaşatabileceğim kadar zalimce bir gece geçirdiğini hiç sanmıyordum. Üstelik de ihtiyacım olan tek işkence aleti de bacaklarımın arasındaydı.

Eleanor ve Diana'nın ihanetleri aklıma gelince öfkem daha da kabardı. Ginger'ın neyin peşinde olduğunu henüz bilmiyordum ama yakında öğrenmeye kararlıyım.

"Oh!" Ginger bir kez daha bağırdı ve solmuş bir çiçek gibi kendini kucağıma bıraktı. İkimizi birden taşımak için ayaklarımın üzerinde durmaya çalışırken sarsıla sarsıla boşaldım. *Bir an için bile olsa gücümü çalan ne muhteşem bir orgazmdı*, diye düşündüm, şaşkınlıkla. Vampir gücümle Ginger'ın ağırlığı bir sineğinki kadardı ama içinden çıkıp onu bırakmadan önce bir an sendeledim. Kendimi neden bu kadar tuhaf hissettiğimi anlayamıyordum. Çok fazla içki de içmemiştim.

Ginger çabucak kendine geldi ve benim aksime, ani zayıflığının numara olduğunu düşündüm. Giysilerini düzeltirken sinsice sırıttı. "Bir canavar gibiydin" dedi. "Nereden çıktı bu?"

"Gerçek ben diyelim" dedim, pantolonumun fermuarını çekerken.

"Eleanor tuhaf olduğunu söylemişti."

"Öyle mi? Benim hakkımda başka neler söyledi?"

"Kan oyunları oynamayı sevdiğini."

Eleanor düzenli ve gizli bir şekilde bana kuğular bulurdu ama asla sürekli kızlarının arasından seçmezdi. Eleanor'un ahırındaki kısraklardan daha kaçının kişisel tercihlerimi bildiğini merak ettim. "Ne oyunlarıymış bunlar?" diye sordum.

"Saf ayağına yatma. Hangisi olduğunu biliyorsun; bir kızın boynunu ısırıp kanını emdiğin oyunlardan söz ediyorum."

"Ah, evet!" dedim. "Şunlar."

"Benimle de o oyunu oynamak isteyeceğini umuyordum." Ginger öne çıktı ve manikürlü güzel parmaklarını kulağından omzuna kadar boynunda kaydırды. "Neden bu bluzu giydiğimi sanıyorsun?" Parmaklarını lastiğın altına daldırarak aşağı çekip boynundan omzuna kadar olan kısmı açtı.

Uzanıp mükemmel beyaz boynuna parmak uçlarımla dokundum. Kusursuz teninin altında atan mavimsi damarı görebiliyordum. Damardan akan kan, zaman kadar eski bir siren şarkısı gibiydi. "Nasıl istersen." Onu kendime çekerek ısırdım. Nefes kesici yaşam sıvısını ilk tattığım her seferinde olduğu gibi, tat ve koku duyularım keskinleşti.

Kanında ve kokusunda tanıdık bir şeyler vardı. Bana şeyi hatırlatıyordu... ama hayır, olamazdı. Zihnim, anılarım, suçluluk duygum bana oyun oynuyordu.

Kalabalığın içinde sevdiğiniz birinin yüzünü görmeniz, esintide onun fısıltısını duyduğunuzu hayal etmeniz gibi, ben de Eleanor'un kokusunu ve tadını hayal ediyordum. Onu kendim için dönüştürdüğüm geceyi hatırladım; karanlık bir düğün gibi, ölüm bizi ayırana kadar birleştiğimiz gece.

Ama son ölümünün yakında geleceğini bilmiyordum. Hem de benim ellerimden.

Ginger'ın iç çekişi beni gerçekliğe döndürdü ve teniyle temasımı isteksizce kestim.

"Sıra bende" dedi ve parmak uçlarında yükseldi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, kendimi tuhaf bir şekilde sarhoş gibi hissederek.

"Ben de senin kanını İçmek istiyorum."

"Böyle olmuyor" dedim. "Bu tek yönlü bir şey." Doğal olarak üstün taraftım ve kan bağışında bulunmaya niyetim yoktu ama asıl mesele bu da değildi. Daha önce kanını emerek zevk verdiğim kadınların hiçbiri karşılığında kanımı içmek istememişti. Ölümlü ol-

saydım karşı çıkmayabilirdim. Sonuçta hak haktı. Ama kurbanların hiçbirinin kanı ölüm noktasına kadar emilmese bile, iki yönlü kan alışverişinin istenmeyen dönüşümlere yol açma olasılığı her zaman için vardı.

Bir an surat astı ama sonra omuz silkti. "Ah, her neyse, istediğin gibi *olsun*, bencil!" Sonra olduğu yerde döndü ve odadan çıktı.

Tek başıma kaldığımda olanları düşündüm ve kontrolün sandığım kadar bende olup olmadığını merak ettim.

Jack

Connie'nin kapısını vururken ellerim boştu. Bu kez çiçek getirmemiştim. *Seviyor; sevmiyor.*

Connie kapıyı açtı. "Hey, sen!" dedi. Gözlerinin altındaki siyah torbalar dışında, elimde yaşadığı sıkıntının hiçbir belirtisi kalmamış gibiydi.

"Selam." Yanından geçerek salona girdim. "İyi misin?"

"Hâlâ biraz zayıfım, bu yüzden bugün İzin aldım" dedi. "Dün gece beni aramadın."

"Evet. Özür dilerim!"

"Sorun ne, Jack? Her zamanki gibi değilsin." Kapıyı kapayıp yanına geldi. Dokunmak için uzandı ama geri çekildim.

"Sana *söylemem* gereken şeyler var" dedim.

"Ciddi görünüyor."

Pencereye yürüdüm. Sonra ona döndüm. "Otursan iyi olur."

İlk kez benimle tartışmak yerine dediğimi yaparak kanepeye oturdu.

"Aramızda işler ciddileşiyor" diye başladım. Söyleyeceklerimi provasını yapmışım ama şimdi zihnim bomboştu. Geldiği gibi konuşmam gerekecekti.

"Sanırım öyle denebilir" dedi, temkinli bir tavırla.

"Görüşmeye ilk başladığımızda... senden bir şey sakladığımı düşündüğünü hatırlıyor musun?"

"Ve Sullivan ı öldürdüğü gece Will'e saldırışını görene kadar bana söylememiştin" dedi. "Ve... dişlerini görmüştüm." Ürpertisini bastırmak için çabaladığını gördüm.

"Sana bir daha yalan söyleyemeyeceğimi söylemiştin."

Connie'nin gözleri hafifçe kısıldı. "Evet. Hatırlıyorum."

"Artık açıklanması gereken bazı şeyler var... bilmen gereken şeyler."

"Neyle ilgili?"

"Seninle ilgili. Benimle ilgili." Açıklanması gereken şeylerden söz ederken bile yalan söylüyordum. Son zamanlarda çok yakınlaşmış olmamıza rağmen William'in yaptığı gibi zihnimi okuyamadığı için memnundum.

"Devam et. Çıkar ağzındaki baklayı. Bilmem gereken nedir?" Saçmalıklardan hoşlanmayan Connie geri dönmüştü. Kanepenin minderlerinden birine uzandı ve tutup göğsüne bastırarak kendini kötü bir şeyler duymaya hazırladı. Söyleyeceğim şeylerin güneş ışığı ve papatyalarla ilgili olmadığını doğru sezmişti.

Ellerimin titremesini gizlemek için ceplerime soktum. "Once, Melaphia senin ne olduğunu tahmin etti ve William'in Avrupa'daki adamları ellerindeki bazı antik Kelt kayıtlarındaki kehanetlere bakarak bunu doğruladı."

"Keltler Maya Tanrıçaları hakkında ne biliyorlarmış ki?"

"Konu bir Tanrıça olmandan daha karışık," Melaphia'nın suçlanmasını önlemeye karar vermiştim. Kendisinin yeraltı dünyasına inişine Mel'in bir daha geri dönemeyeceği umuduyla yardım ettiğini Connie'nin bilmesini istemiyordum.

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Bildiğimiz kadarıyla bir Tanrıçasın" dedim. "Ama seni bu konuma getiren şey, sahip olduğun özel güçler."

"Yani?"

"Sen bir vampir avcısısın. Avcı sın."

Connie güldü ama gözlerinde neşe yoktu. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Keşke."

"Saçmalıyorsun. Vampir avcıları sadece filmlerde ve dizilerde olur."

Kollarımı kaldırdım ve tekrar indirdim. "Vampirlerle ilgili de bunu söylemiştin, hatırlıyor musun? Ama işte dişlerimle ve atmayan kalbimle karşında duruyorum. Beni kızartmadan sevişebilmemiz için bir büyü yapmadan önce beni bir dokunuşuyla neredeyse kül ettiğini hatırlıyor musun? Bu, bir hata veya kaza değildi. Sen busun."

Connie derin bir nefes aldı ve bunu düşündü. "Dediklerini anlıyorum" dedi, sonunda. "Yani, sanırım bu aramızda olanları açıklıyor. Ama Avcı olmak tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bunun anlamı şu: Çok yalanda, seni kan emicileri öldürmekte gerçekten ama gerçekten çok iyi kılacak türde özel güçlerin ortaya çıkacak. Ve olabildiğince çoğumuzu öldürmek yaşam amacın hâline gelecek. Bunu yapmayı *isteyeceksin* de."

Connie bir an haliya baktı ve gözleri iri iri açıldı. "Bütün bunlardan emin misin? Belki de bir hata vardır."

Ona doğum lekesini hatırlattım ve Melaphiayla Olivia'nın bulduğu kehanetleri anlattım. "Ama bütün şüpheleri kaldıran şey yeraltı dünyasaldayken olanlar; sana anlatmadığım bir şey."

"Neyi gizledin? Neler oldu?" diye sordu, öfkelenerek. Onu suçlayamazdım.

"Sen oğlunu gördükten hemen sonraydı; o kısımla ilgili yalan söylemedim, yemin ederim. Ama o koşarak giderken sen onu izleyemediğinde, birkaç melek gelip sana bir kılıç gösterdi."

"Tanrım. Melekler mi? Bir kılıç mı?"

"Dediler ki..." Bir an duraksadım ve tam anlamıyla, eline bize karşı kullanabileceği bir silah vermekte olduğumu anladım. Meleklerin ona kılıcın ikizini bulacağım söyledikleri kısmını kendime

saklamaya karar verdim. "Dediler ki sana vampirlerle savaşman için özel güçler ve silahlar verilecekmiş." İkimize de soluklanmak için fırsat vererek durdum. Connie önceki gece kendisini uyandırdığımda olduğu kadar zayıf ve solgun görünüyordu. Muhtemelen ben de en az onun kadar kötü görünüyordum. Bazen aynada yansımanızı görememek yararlı olabiliyordu.

Connie aniden başı ağrımaya başlamış gibi şakaklarını ovaladı. "Bir grup melek bana bir kılıç gösterip erkek arkadaşımı Öldürmemi söyledilerdi, sanırım bunu hatırlardım."

"Şu anda bunları hatırlamaman, bir gün hatırlamayacağın anlamına geliniyor."

"Şunu söylesene" dedi. "Ben nasıl... nasıl avcı oldum? Yani, neden ben?"

"Anlaşılan, doğal baban bir vampir ve annen de bir insandı."

Bana az önce yüzüne tokat atmışım gibi baktı. "*Doğal* mı? Vampir bir babaya sahip olmanın neresi *doğal*?"

Haklı olduğunu itiraf etmek zorundaydım. "Seni anlıyorum, bu..."

"Hayır, anlamıyorsun! Sen kan emici olmayı kendin seçtin! Ben bunu istemiyorum. Hiçbirini istemiyorum!"

"İnan bana. Yerinde olsaydım ben de istemezdim." Cennette olanların geri kalanını Connie'ye anlatmak konusunda fikrimi değiştirdim; eski kocasını benzetemediğini. Bu gece için haddinden fazlasını öğreniyordu zaten. Bütün gerçeği anlatma kararıyla başlarken bile neleri açıklayacağım konusunda seçici davranacağımı başından beri bildiğimi düşünerek suçluluk duydum.

"Ya sadece 'hayır, teşekkürler' dersem?"

"Kimin için çalıştıklarını düşünürsen bir grup meleğe 'hayır, teşekkürler' diyebileceğini sanıyorum."

"Ama kendimi bir vampir avcısı gibi hissetmiyorum ki."

"Şimdi hissetmeyebilirsin" dedim. "Ama kehanetlere göre, bir gün güçlerin aktifhâle gelecek ve benim gibilere ölüm kusmaya başlaya-

çaksın. Ve bu görevi normal bir iş teklifi gibi geri çevirebileceğini de sanmıyorum."

Kanepeden kallap yanıma geldi ve kollarını belime dolayıp başını göğsüme dayadı. "Seni asla incitmem. Bana inanıyorsun, değil mi?" dedi, güven dolu gözlerle bana bakarak.

Keşke şu anda bütün güçleri harekete geçse ve geri kalanını anlatmak zorunda kalmasaydım; bu, beni öldürmesi anlamına gelse bile. Özellikle de beni şimdi öldürmesi anlamına geliyorsa.

Ben de ona sarılmak, yanağımı saçlarının yumuşaklığına gömmek ve birlikte olduğumuz sürece her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Ama bunun yerine taş gibi durdum.

"İnciteceksin" dedim. "Beni, William'î, Iban'ı ve tanıdığın diğer tüm vampirleri öldürmeye çalışacaksın, Sonra diğerlerinin peşinden gideceksin. Ama o zaman biz iyi vampirler ölmüş olacağız ve sen kötülere karşı tek başına kalacaksın."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye bağırdı ve geri çekildi. "Hiçbiri-nizi öldüremem. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Harekete geçtikten sonra kendini kontrol edemeyeceksin. Ama ondan öncesinde bile, geçen gece buraya ne yapmaya geldiğimi söylediğimde zaten hepimizi öldürmek isteyeceksin. Diğerlerinin beni yapmam için gönderdiği şeyi."

Yavaşça geri geri yürüyerek benden uzaklaştı. "Sen neden söz ediyorsun?"

Anlamaya başladığını görebiliyordum. Yüzündeki dehşet ifadesi netti. Şu anda dönüp kaçsam, ona söyleme acısına katlanmama gerek kalmadan bilebilirdi. Ama korkaklığı seçmeyecektim. Başladığım şeyi bitirmek zorundaydım. "Grip yüzünden bayılmadın. Bayıldın, çünkü kanının çoğunu içtim." Sanki beynim bu sözleri gerçekte algılamıyor, uzaktan birileri konuşuyor gibiydi. Connie'nin gözleri şaşkınlık ve kırgınlıkla iri iri açıldı.

"Connie" dedim. "İki gece önce seni öldürmeye kalktım."

William

Kulüpten eve döndüğümde, Tobey ve Iban çıkmak üzereydiler. Kiralık uçakları her an kalkışa hazır bekliyordu. Birbirimizle vedalaşıp ayrıldık. Travis hangi gizemli yöntemlerle yolculuk yapıyorsa çoktan gitmişti bile.

Deylaud ofisimdeki telefonun başında beldiyordu. "Olivia veya klanından haber var mı?" diye sordum. Başını iki yana salladı ve bir şey söylemedi. Sıkıntılı olduğunu görebiliyordum. "Sorun nedir, eski dostum?"

"Bilmiyorum." Dümdüz karşıya bakıyordu.

"Hasta mısın?"

Bana baktı. "Benim bir şeyim yok. Sorun kulüpteki şu kadın."

"Ona verdiğin tepkiyi gördüm. Aranızdaki şeytanlık da ne?" diye sordum.

"Şeytan!" diye tekrarladı, ofis koltuğumdan kalkarken. "Şeytan onu ele geçirmiş! Bu gece duyularımın algıladıklarıyla senin bana anlattıklarını ancak bu şekilde bağdaştırabilirim."

"Açıkla" dedim.

"Bu gece kulüpte gördüğüm kadın... kim olduğunu düşündüğünü bilmiyorum ama inan bana, o Eleanordu!"

"Ne? O kadının adı Ginger. Onu çok uzun zamandır.. Ama sözlerimi tamamlamadan Deylaud'un söylediklerinin doğruluğunu kavradım. Kokusu, kanının tadı, seks tarzı, kişiliğindeki değişim. Hepsi Deylaud'un haklı olduğunu gösteriyordu.

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu.

Odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım, "jack yeraltı dünyasından geri döndüğünde bacadan uçup giden bir ateş topu ona eşlik etmişti. Bu, Elcanor'un yeraltı dünyasından kaçan yaşam gücü olmalı."

"Eleanor'un ruhu bu Ginger denen kadının bedenine nasıl girdi?"

"Ginger, Eleanor için çalışıyordu. Belki de Eleanor un ruhu eski evine gitti ve Ginger'ı orada buldu. Orası onun da eviydi."

"Eğer olanlar buysa o zaman bu zavallı Ginger'ın ruhuna ne oldu?"

"Zavallı Ginger, doğru" dedim. "Bunu düşünmekten nefret ediyorum. Eleanor'la yüzleşmeliyim."

"Yüzleşmek mi?" diye sordu Deylaud, şaşkınlıkla. "Diğer kadına kesinlikle acıyorum, William. Ama gerçek şu ki bu çok güzel bir haber. Aynı görünmese bile, Eleanor bize geri döndü!"

Bu hassas yaratığı üzmemekten nefret ediyordum ama ona gerçekleri anlatmanın zamanı gelmişti. "Deylaud, Eleanor ve ölümüyle ilgili her şeyi bilmiyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey... ölmeden önce... Eleanor bana ihanet etti. Elepimize ihanet etti. Hugo ve Diananm Renee'yi kaçırmasını sağlayan oydu. Büyülü kam sayesinde Renee'nin ne kadar değerli olabileceğini onlara açıklayan oydu. Renee'yi bulduğumda, onu Konseye kurban etmek üzereydiler. Ve hepsi Elcanor'un marifetiydi."

Deylaud boğuk bir ses çıkardı ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ola-maz. Bunu yapmış..."

"Ama yaptı."

Deylaud'un yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. "Sen... onu sen öldürdün, değil mi? Onu kendin Öldürdün!"

Duygularımı ve düşüncelerimi söze dökemediğimden, sadece başımla onayladım. Hikâyemin en acı verici-kısmını Deylaud'da gizlemeye karar verdim; Eleanor'un yeraltı dünyasında nasıl değiştiği ve işkence gördüğü kısmını.

Deylaud dişlerini gösterdi ve beni paramparça etmek istemiş gibi derin, güçlü bir sesle hırladı. O anda insan biçiminde olduğu için bu bir hayli ürkütücü bir görüntüydü.

"Deylaud, hayır!" Ona kendi dişlerimi gösterdim ve sürü lideri konumuma saygısından sızlandı. "Renee'ye olan sevgini hatırla ve bütün yaptıklarından sonra Eleanor'u buraya canlı getirseydim neler olabileceğini kendine sor. Ona tekrar güvenebilir miydik? Daha da kötüsü, Renee hayal edilebilecek en zalim şekilde öldürülseydi kendini nasıl hissederdin?

"En önemlisi, Eleanor'un seni nasıl yoldan çıkardığını, zalim bir lanetin cezasına karşılık benim yanımda kalmaya yemin etmene rağmen seni nasıl evine götürdüğünü hatırla. Ölmek üzereyken seni geride bıraktığını. Jack seni *kurtarmasaydı* ölecektin. Kardeşin Reyha da kesinlikle kalbi kırıldığı için zamanla öldü."

Deylaud gözyaşlarına boğuldu ve kollarıma sokuldu. Ona sarılıp kumral saçlarını okşadım ve yatıştırıcı bir sesle bir şeyler mırıldandım. Bir an sonra benden ayrıldı ve boynu bükük bir hâlde gitmek için izin istedi.

"Elbette" dedim ve Deylaud hiç şüphesiz kardeşinin kollarında teselli bulma umuduyla üst kata koştu.

Ofis koltuğuma çöktüğümde, kendimi daha önce hiç hatırlamadığım kadar yorgun hissediyordum. *Tanrılar adına*, diye düşündüm, *gücümü emdi*. Dişi kanı emiciler, seks sırasında erkeklerinden güç alırdı. Görece çok az dişi vampir olmasının nedeni buydu. Erkeklerinden daha güçlü hâlde gelmeden önce genellikle öldürülürlerdi. Bir gün Eleanor'dan daha zayıf olma riskini göze almıştım. Ona o kadar güveniyordum. Ama şimdi dönüştüğü iblis bir şekilde beni doğal olandan daha hızlı zayıflatmış gibiydi.

Sonra Eleanor'un beni Geçitte nasıl kan değişimine zorladığını

hatırladım. Ginger'ın vücudunu vampire dönüştürmek istiyordu. Biiyüsüyle Deylaud'u etkilemeyi başaramadığına göre, bir vampirin tam gücüne sahip değil demekti. Ama beni zayıflatabilmişti. Şimdi ruhu bir insanın bedenini kullandığından, bir erkek kan emiciden alınan gücün ruhta kaldığı sonucuna varabilirdim.

Daha fazla hasar yaratmasına izin vermeden Eleanor'u bulup öldürmeliydim; bu Ginger'ın bedeninin kurban edilmesi anlamına gelse bile. Eleanor kontrolü ele geçirdiğinde zavallı kızın ruhuna ne olmuştu?

Ginger'ın evine gitmeye hazırlanırken telefon çaldı. Arayan Olivia'ydı. "William, az Önce Deylaud'un mesajını aldım ve faksa baktım." Hızlı konuşuyordu ve sesi tuhaf bir şekilde tiz çıkıyordu.

"Bu vampirin kim olduğunu biliyor musun?"

"Ne yazık ki evet. Damien adını kullanıyor ve sağlam kaynaklardan öğrendiğimize göre doğrudan Konsey'le birlikte çalışıyor."

"Onu şahsen tanıyor musun?"

"Yine ve daha da ne yazık ki evet. Altı ay kadar önce klanımıza katılmak istedi. Başlangıçta çok iyiydi ve herkes onu sevdi. Sonra Alger onu önemli belgeler çalarken yakaladı ve kavgaya ettiler. Damien gitti ama önce gerçek kişiliğini gösterdi. Çok iğrenç ve tehlikeli biri. Alger sana aralarındaki kavgayı anlatmış olmalı."

"Hayır, anlatmadığından eminim. Hatırlardım."

"Erkeklik gururu" diye mırıldandı Olivia.

"Bu da ne demek?"

"Alger muhtemelen Damien'ın onu neredeyse öldürmek üzere olduğunu sana söylemek istememiş. Babam yenilmez olduğunu düşünüyordu, biliyorsun. Yaşlı lordlar dışında kimsenin bir dövüşte onu yenemeyeceğini sanıyordu."

"Ama biri bunu yaptı" dedim, Reedrek'in granit tabutunda yatar-ken nasıl yavaş yavaş delirdiğini düşünürken.

"Çalman belgelerde ne olduğunu biliyor musun?"

"Keşke hatırladığımı söyleyebilseydim. O dönemde Alger'ın araş-

firmalarıyla pek ilgilenmiyordum. Zaten çok gizli çalışıyordu ve ona yetişmek için uğraşmıyordum. Elbette ki Algernon'un sonsuza dek yaşayacağını sanıyordum; o da öyle. Şimdi hepsi çok uzak bir geçmişte kalmış gibi görünüyor..."

Sesindeki kederi duyabiliyordum. Geçen gece iki kez öldürülen bir vampirin yeraltı dünyasında nasıl bir yazgıyla karşılaştığını öğrendiğimi anlatırken büyük acı çekmiş olabileceğini düşündüm. Alger'in bir şekilde öylesine zalim bir yazgıdan kurtulmuş olmasını umuyordum ama bunun mümkün olabileceğini de sanmıyordum.

"Senin için korkuyorum, William" dedi Olivia. "Bu adam doğru-
dan Konsey için çalışıyorsa, oraya belli bir görevle gelmiş olmalı."

"Korkarım haklısın. Tobey'in klanından kaybolan birinin yerine geçmiş. Bu planın hazırlanması bir hayli zaman almış. Werm'le arkadaş olmuş. Tahminime göre asıl amacı bir casus olarak yakın çevreme sızması."

"Bu şekilde çalışıyor olmalı" dedi Olivia. "Bize katılmak istediğinde kesinlikle zararsız görünüyordu. Keşke sana dikkatli olman dışında verebileceğim bir tavsiye olsaydı."

"Teşekkür ederim! Hepimiz dikkatli olacağız. Kapamadan Önce, hayatım, oğlumla konuşabilir miyim?"

"Ah, Will senden kısa süre sonra ayrıldı!"

"Ama ikimize de orada sizinle kalmaya karar verdiğini söylemişti?" Oliviayla anlaşmaya başladıklarını görmek hoşuma gitmişti ve Olivia'nın onun üzerinde denge sağlayıcı bir etki yapmasını ummuştum. "Neden gitti?"

"Donovanla aralarında asırlara yayılan bir kan davası vardı. Sanırım. Will, Donovan'ın sevdiklerinden bir ya da birkaçını öldürmüştü. Donovan bu konuyu kapamak istemeyince, Will sonunda ikisinden biri incinmeden gitmesinin daha doğru olacağına karar verdi."

Bu gerçekten de üzücü bir haberdi, Donovan karşılaştığım en zeki ve en uygar kan emicilerden biriydi ama Londra'dan ayrıldığım gece Wili'i gördüğünde nasıl tepki verdiğini hatırlıyordum. "Will nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hayır. Bir süre dolaşacağını ima etti. Uzun süredir Hugo'nun avucunda ve annesinin etkisinin altındaydı. Dolayısıyla kendi başına dünyayı biraz görmek istediğini tahmin ediyorum."

Oğlumun, doğru düşünen kan emicilerden oluşan güçlü bir klanın resmî koruması altında olmasını tercih ederdim. Ama şimdi bu güvenliğin dışına çıkmıştı, "O hâlde yapılacak bir şey yok. Ondan haber alırsan, istediği zaman Savannah'ya gelebileceğini söyle." En azından ben onu hoş karşıladım. Jack ise kırklı bir konuydu.

"Casusların Diana ve Ulrich'le ilgili bir bilgi edinmiş mi?" Karım ve yeni sevgilisini son gördüğümde, yıkılan bir mağaranın içinde kalmışlardı. Ulrich'in boğazına gömdüğüm mızrağın hain kan emiciyi öldürmüş olmasını umuyordum ama son defasında başını neredeyse kopardığımda bile hayatta kalmıştı; dolayısıyla bunun olacağını pek sanmıyordum.

"Şimdiye kadar bir iz yok" dedi Olivia. "Şu anda yeraltı dünyasında korkunç işkenceler çekiyor olmalarını dilerim."

"Kesinlikle." Olivia'yla vedalaştım ve telefonu kapadım. Belki de Olivia aracılığıyla Will'i Savannah'ya çağırmak bir hataydı. Şehrim vampirler dünyasında giderek en tehlikeli limanlardan biri hâline geliyordu.

Üst kata çıktığımda Melaphia beni mutfakta karşıladı. "Hâlâ ayaktasın" dedim. "Yine bütün gece araştırma yapmadın, değil mi?"

"Deylaud ağlamalarıyla beni uyandırdı. Eleanor'a olanları ona anlatmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama Savannah'ya geri dönüşle ilgili şu mesele ne? Devlaud'un kafası karışmış gibi "

Dışarı çıkmak için pardösümü giyerken Melaphia'ya Ginger'm durumunu ve Damien'ı anlattım.

"Tanrım!" dedi Melaphia, ayakta kalırsa bayılabilmemiş gibi mutfak masasına otururken. "Ne yapacağız?"

"Ezilmemeye çalışacağız" dedim, omzuna vurarak. "Bu da geçecek."

"Sesinde pek inanç duyduğumu söyleyemeyeceğim" dedi, temkinli bir tavırla.

Omuz silktim. "Son zamanlarda hazmetmemiz gereken çok şeyle karşılaştığımızı itiraf etmeliyim."

"İyi bir haber ister misin?"

"Hem de sandığından daha çok."

"Aslım istersen, bu o iyi haber/kötü haber durumlarından biri" diye itiraf etti.

"Önce iyi haberle başla, lütfen!"

"Bunu söylemeni umuyordum. Sanırım çifte ölülerini -sonuçta onları tanımlamak için bir ifade bulmak zorundaydım- ait oldukları yeraltı dünyasına göndermenin bir yolunu bulmuş olabilirim."

"Bu, harika bir haber, aferin!"

"Ama henüz kötü haberi duymadın."

"Söyle."

"Sorun şu ki oraya gittiklerinde bir daha asla buraya dönemezler."

"Bunun kötü haber olduğunu sanıyordum?" dedim, şaşırarak.

"Bir düşünsene. Jack veya sen bir daha oraya gitmeye karar verirsiniz, Tanrılar korusun, sonsuza dek orada kalmaya hazır olmadan bunu yapamazsınız. Birinizin başı derde girer ve kendini orada bulursa..." Melaphia ürperdi ve kollarını ovaladı. "Diğeri onu kurtaramaz."

İç çektim.. "Jack'in bir daha hiçbir nedenle yeraltı dünyasını ziyaret etmesine izin vermeyeceğim ve kendim de oraya gitmeye hevesli olmadığımı göre, sanırım bu şartlarla yaşayabiliriz. Sence bunu ne zaman yapabiliriz?"

"Yirmi dört saat çalışmak zorundayım. Henüz kesin formülleri oluşturamadım ama şansımız ve Deylaud yardım ederse büyüleri ihtiyacımız olduğunda hazır edebileceğimi umuyorum."

"Güzel. Sana ne kadar teşekkür etsem az. Ama günde yirmi dört saat çalışmanı istemiyorum. Artık biraz dinlenmen gerek," Yanağına bir iyi geceler öpücüğü kondurup kapıdan çıktım.

Ginger'ın dairesine uzanan koridora girdiğimde, aceleyle dışarı çıkmış gibi kapının aralık bırakıldığını gördüm. Yaklaştığımda küçük bir hançerle kapıya çakılmış bir mesaj buldum. Kâğıdı çekip aldım ve üzerinde yazılı mesajı okudum:

William, artık Deylaud'un da yardımıyla olanları anladığımı tahmin ediyorum. Beni bulmaya çalışma. Ben zamanı geldiğinde seni bulacağım ve Öldüreceğim. Eleanor.

Jaçk

"Be-beni öldürmeye mi kalktın? Bu imkânsız! Bir vampirin boğazını parçalamaya çalışmasını sence hatırlamaz mıydım?"

"Seni hipnotize ettim. Seni... uyuşturmak İçin."

Connie gerileyerek benden uzaklaşırken yüzünde içimi parçalayan bir dehşet ve acı vardı. Onu kollanma alıp üzgün olduğumu söylemek, William'ın bunu yapmanı için bana saydığı bütün mantıklı nedenleri açıklamak istiyordum. Ama oğluna geri dönmek İçin kendine zarar verebileceği olasılığı yüzünden -ne kadar düşük bir olasılık olsa da- bunu yapamazdım. Ve üstelik ayrılırken benden nefret etmeliydi.

Çılgınca etrafına bakınarak bir silah aradı. Her şeyin, yüzünde gördüğüm panikten daha iyi olacağına karar verdim. Küçük sunağa döndüm ve tahta bir haçı aldım. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona attım ama bırakana kadar avucumun derisini yakmıştı bile. Haçı yakalayıp havaya kaldırarak bana doğru tuttu.

"Alallı kız" dedim, yumuşak bir sesle. Sağlam elimle yanan ve üzerinden duman tüten elimi tuttum. "Artık canını yakmayacağım ama o sana kendini güvende hissettirir."

"Seni durduran neydi?" diye sordu, yanaklarından öfke ve acı göz yaşları süzülürken. "Neden beni öldürmedin?"

Bu soruyu bekliyordum ama haçın yaktığı yerin acısıyla düzgün

düşünemiyordum. "Bilmiyorum" dedim. "Sadece yapamadım."

"Beni sevdiğini sanıyordum" dedi, hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken. "Sevdiğini söylemiştin."

Seviyorum. Seviyorum. Seviyorum. Duyduğum acıdan çok ona gerçekte hissettiklerimi söylememeye çalışırken neredeyse ikiye katlanıyordum. *Plana sadık kal! Jack.* "Bizim için uzun vadede asla işe yaramazdı" dedim, dişlerimi sıkarak. "Yani, benden çocuğun olamazdı, çünkü biz vampirler... şey, kısırsız diyelim. Bütün piliçler çocuk ister, değil mi?"

Duyduklarına ve sergilediğim şövalye tavrına inanamıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırpıstırdı. "Beni hiç sevmedin, değil mi?"

Bu soru ve dürüstçe cevap verememek beni molekül molekül parçalar parçalar etti. O anda mecbur olsam bile konuşamazdım. Sadece omuz silerek bakışlarımı kaçırdım ve Connle nin gözlerindeki nemin elimdeki acıdan kaynaklandığını sanmasını umdum.

"Peki, ne yapmam gerekiyor?" dedi. "Sadece bir sonraki vampirin gelip beni öldürmesini mi bekleyeyim? Cesareti olan birinin?"

Sesindeki nefret etimi kemiklerinden ayırırcasına acı verdi. "Tavsiyem, buradan mümkün olan en kısa sürede gitmen" diyebildim sadəcə. "Ve arkanı kollaman. İyi şanslar!"

Korlemesine bir şekilde kapıdan çıkarken, yanından geçtiğim sunak masasını üzerindekiyle birlikte istemeden devirdim. Sağlam elimle tokmağı çevirip dışarı çıkarken Bakire Meryem heykelinin yere düşerek milyonlarca parçaya ayrıldığı duydum.

"Üzgünüm, Kutsal Anne!" diye mırıldandım, koridorda koşarak ilerlerken. "Kendimi ve kalbimi sana bıraktım."

Gün batımında tabutumdan doğrulduğumda biraz uykusuzdum. Günün büyük bölümünü uyanık yatarak, Damien ve Eleanor'la ilgili ne yapacağıma karar vermeye çalışarak geçirmiştım.

Kasvetimi üzerimden atmayaçalışıp tünellerden geçerek Reedrek'in yeni hastanenin temel taşında tutulduğu yere gittim. Belki yaşlı alçaktan hâlâ biraz bilgi koparabilirdim. Daha önce bu konuda şansım olmamıştı ama açıkçası, yapabileceğim başka bir şey de düşünemiyordum. Ortalıkta oturmaktan çok daha iyiydi.

Eleanor ve Damien her yerde olabilirdi. Psişik baba-yavru bağlantımızla Eleanor'a ulaşmaya çalışmıştıım ama ya coğrafi olarak menzıl dışındaydı ya da düşüncelerimi engellemeyi başarıyordu. Damien'e gelince, tekrar ortaya çıkmasını beklemekten başka yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyordum. En iyi durumda, artık maskesi düştüğü için bölgeden uzaklaşabilirdi ama en iyi durumlara bugünlerde oldukça az rastlanıyordu.

Ardında Reedrek'in yattığı tünele ulaştığımda düşüncelerimi odakladım. "Uyan bakalım, aptal moruk!"¹

"Ha?" dedi babam, telepatik olarak. "Ne istiyorsun?"

"Bugün çok keyifli uyandım" diye yalan söyledim. "Belki benimle dışarıda bir yürüyüşe katılmak isteyebileceğini düşündüm."

Bir süre Reedrk ten bir şey alamadım ama sonra cevap verdi. "Dışarıda yürüyüş mü? Ne teklif ediyorsun?"

Son sohbetimizde olduğundan çok daha açık olduğunu fark etmekten kendimi alamadım. "Sen bana bilgi vereceksin; ben de sana geçici bir özgürlük sunacağım."

"Yani cici bir köpek gibi bana tasma takmaktan söz ediyorsun."

"Öyle de denebilir. Eğer iş birliği yaparsan."

"Sana ilginç gelebilecek bir şeyler bildiğimi nereden çıkardın? Haber paylaşp dedikodu yapabileceğim biri mi var ki?"

"Yok mu? Son zamanlarda ziyaretçilerin olduğunu sanıyordum."

Güldü. "Oyle mi?"

"Bana o ikisi hakkında bildiğin her şeyi anlatmakla başlayabilirsin." Bu yem karanlıkta atış yapmak gibiydi ama kaybedecek bir şeyim olmadığını düşündüm.

Başlangıçta Werm'ün istemeden Damien'a bilgi verdiğini ve Damien ın Reedrek'e faaliyetlerimizi anlattığını sanıyordum. Ama şimdi Reedrek aracılığıyla Damien'ın Eleanor'la bağlantı kurduğundan şüpheleniyordum. Reedrek büyük babası olduğundan, Eleanor onun yerini kolayca bulabilir, Damien ve ona bizimle ilgili her türlü bilgiyi verebilirdi. Werm'le ilgili şüphelerim olduysa bile, resmî olarak ortadan kalkmıştı.

"Sen de benim kıcıımı öpmekle başlayabilirsin. Yakında buradan çıkacağım ve özgür kaldığımda seni öldüreceğim."

Sık sık ölüm tehditleri almazdım ve son birkaç saat içinde peş peşe iki tehdit biraz aşırı kaçmıştı. Pek endişelendiğimi söyleyemezdim. Bir granit kalıbının içine tutsak edilmiş bir vampir ve ölmüş bir yavru bana pek sorun yaratamazdı.

"O hâlde seni solucanlarıyla baş başa bırakayım" dedim. "Ve fa-relerinle. Teklifimi düşün ama çok uzun sürmesin. Bu keyifli hâlim sonsuza dek sürmez."

"Sen de öyle, evlat" dedi Reedrek ve çılgınca güldü.

Tiksinerek olduğum yerde döndüm ve kahkahaları zihnimde çınlayarak oradan uzaklaştım.

Malikâneye ulaştığımda huzursuzluğum devam ediyordu; bu yüzden jack'in garajını ziyaret etmeye karar verdim. On taraftaki araba kapıları kış rüzgârına karşı kapalı olduğundan, arka taraftan dolaş-tım. Binanın köşesinden döndüğümde karşıma çıkan ilk şey, elin-de kürekle toprakta kocaman bir çukur açmakta olan zombi Huey oldu.

Bir gıklama duyunca başımı kaldırıp baktım ve Huey'in tepesin-deki ağacın dalında bir karga gördüm. Tüyleri alev almış gibi dalın üzerinde ileri geri sıçrayıp duruyordu.

"Yeni bir hayvanın mı var, Huey?"

"Sanırım öyle" dedi. "Bu kız birkaç gündür burada."

Karganın dişi olduğunu nereden anladığını merak ettim ama sormadım. Bir zombiyle uçan hayvanların cinselliğiyle ilgili sohbete dalacak havada değildim. Huey'in ölmeden önce de kafasında birkaç tahtası eksikti zaten. Şimdi, Jack'in söylediklerine bakılırsa iş gören beyin hücreleri daha da azalmıştı.

"Sormamda sakınca yoksa neden toprağı kazıyorsun?"

"Chevy Corsica'mı çıkarmaya çalışıyorum" dedi.

"Ah, evet!" dedim. "Sana başarılar dilerim!"

"Teşekkürler, efendim!"

Jack'in sürekli müşterilerelediğı poker grubu başlarını oyunlarından kaldırıp bana selam verdiler. Bana karşı duydukları korkunun kokusunu alabiliyordum ama açıkçası, son zamanlarda hayatım böylesine kontrolden çıkarken kendimi hiç de korkutucu bir yaratık gibi göremiyordum.

Jack bir jipin kaput kapağının altında çalışıyor, timsahın tarih öncesi bir atası tarafından canlı canlı yutulmuş gibi görünüyordu.

"Kendini işe vermişsin" dedim.

"Evet. Öyle de denebilir" dedi, vücudunun üst kısmım makinenin ağızından çıkarmadan. "Buraya pek sık gelmezsin sen. Neler oluyor?"

Ona önceki gece Freddy Blackstone olduğunu söyleyen sahtekârla

ilgili olanları ve Ginger-Eleanor meselesini anlattım. Bu son haber yüzünden aniden bana dönerken başını arabanın kaput kapağına vurdu.

"Ah! Lanet olsun!" Başını ovaladı. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Eleanor, Ginger'ın bedeninde geri mi döndü dedin?"

"Seninle dalga geçmiyorum" dedim.

"Eleanor'un Ginger'ın bedenini vampirleştirip vampirleştirmedikten emin misin? Acaba sadece ruhunu kullanarak senin gücünü emmiş olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Normalde insan dostlarımızdan birinden onu güneş ışığına çekmesini veya bir şekilde kandırarak vampir olup olmadığını öğrenmesini isterdim. Ama artık peşinde olduğumuzu bildiğinden, bir avantajı olduğunu düşünene kadar kendini göstermeyecektir."

"Ne yapacaksın peki?"

"Eleanor ve/veya Damien ın ortaya çıkmasını beklemekten başka bir seçeneğim var gibi görünmüyor ama her türde öneriye de açığım" dedim.

"Bende fikirler taze bitti." Jack omuz silkerek iç çekti. "Aksilikler hep üst üste gelir."

Connie'yle ilgili kendi durumunu kastettiğini biliyordum. "Dün gece nasıl gitti?"

"Ona Avcı olduğunu söyledim" dedi, ellerindeki yağı bir üstüpye silerken. "Ondan ayrıldım ve şimdi benden nefret ediyor. Sonra eve dönüp Seth'e zamanının geldiğini söyledim. Şu anda Connie'nin evindedir."

jack, ben..."

"üzgünsün. Biliyorum."

İç çekerken, acısını dindirebilmek için söyleyebileceğim bir şeyler olmasını dilerdim. "Eleanor ve Damienla ilgili nasıl davranacağımız konusunda aklına bir fikir gelirse bana haber ver. Ve Connie'yle olanlar konusunda beni bilgilendir. Bir aksilik olmazsa, birkaç gün içinde geçici olsa bile onun temsil ettiği tehditten kurtulmuş olacağız."

Jack başıyla onayladı. "Sonsuza dek böyle mi olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kriz üstüne kriz. Yıllar boyunca huzurlu ve sakinlik; arada bir insan suçlularla veya haydut vampirlerle uğraşırdık ama şimdi bütün dünya üstümüze geliyor gibi görünüyor."

"Açıkçası, ben de bilmiyorum. Sanırım yapılacak en iyi şey, işleri adım adım ele almak."

"Bu, isimsiz Alkoliklerde kullandıkları slogan değil mi?" diye sordu Jack.

"Öyle bir şey." Jack'in İsimsiz Vampirler gibi bir organizasyon da olmasını dilemeye başlayacağını hissediyordum.

jack düşüncelerimi okumuş gibi anahtarlardan birini alıp tekrar kaput kapağının altına eğildi. Gitmek için dönerken mırıldandığını duydum. "Selam. Adım Jack ve ben bir vampirim."

Jack

Rennie nin lavabonun yanında tuttuğu abrasif temizleyiciyle ellerimdeki yağı öylesine ovaladım ki yanmış olanı kanamaya başladı. Bu gerginliğimi üzerimden atmanın bir yolunu bulmalıydım. Kendimi işe vermek yardımcı olmuyordu. Belki arka yollarda yine hız yapıp dişlerimin arasında rüzgârı hissetmek iyi gelebilirdi. Ama her nedense bu gece böyle bir şeyde bana çekici görünmüyordu.

William onu Connie'nin durumuyla ilgili bilgilendirmemi istemişti. Onu kendim yakından izlemediğim sürece bunu nasıl yapabildim ki? Yağ çukurundaki girişten tünellere geçtim ve Connie'nin oturduğu binaya doğru koşmaya başladım.

Önceki gece Freddy Black.stone'un -yoksa Damien mı demeliydim?- beklediğini gördüğüm köşeden çıktım. Seth, Chevy kamyonetini kaldırımın kenarına park etmişti. Tahmin ettiğim gibi, hiç zaman kaybetmemişti.

Connie'nin varlığını hissetmemesi için büyüyle kendimi gizledim.

Bu, diğer vampirlere varlığımı hissettirmemek için kullandığım teknikti ama daha önce hiç bu kadar güçlü şekilde kullanmamıştım ve Avcı'yla işe yarayıp yaramayacağını da bilmiyordum.

Connie'nin penceresine baktım. Salonda ışık yanıyordu ama onun dışında bir şey göremiyordum. Biraz ısınmak için kollarımı ovalarken kendimi ne kadar gülünç hissettiğimi anladım ve Connie pence-reye gelip bana bakarsa nasıl daha gülünç hissedeceğimi fark ettim. Seth'in işini yaptığından emin olacaktım ama bunun ötesinde kalan şeyler kendimi cezalandırmaktan başka bir işe yaramazdı. Perdelerin arkasında iki siluetin bir araya gelip öpüştüğünü görmeye gerçekten hazır mıydım? Salondaki ışık sönüp yatak odasındaki yanarsa kendimi nasıl hissederdim? Kesinlikle, çok kötü hissederdim.

Gitmek için dönerken başka bir kan emicinin yaklaştığını hissettim ama bu benim soyumdan biri değildi. Damien bir kez daha yüzünü göstermeye mi karar vermişti? Seth'in kamyonetinin önüne çömeldim; vampir diğer taraftan geliyordu ve beni göremezdi. Yaklaştıkça ne kadar az ayak sesi çıkardığını fark ettim. Travis.

Zillerden birine bastı ve Connie'ye ait olmayan bir ses cevap verdi. Bir şey fısıldadığında sesindeki büyüyü hissettim. Rastgele kimi seçmişse numarayı yutmuştu ve kapı bir an sonra açıldı. Kamyonetin arkasından çıkarak kapıya koştum ve Travis in arkasından kapanmak üzereyken parmaklarımı aralıktan içeri sokarak tuttum, içeri baktığımda, ikinci kata çıkmak için merdivene yöneldiğini gördüm.

Görünmemeye çalışarak ve büyümü bırakmadan peşine takıldım. Bu teknikte başarılı olmam iyi bir şeydi, çünkü Travis yaşlı, güçlü ve kolay aldatılamayacak kadar kurnazdı. Kafasında tek bir hedef olduğu belli bir şekilde hiçbir tarafa bakmadan yürüyordu: Avcı'yı öldürmeye gidiyordu! William'a şehirden ayrılacağını söylediğinde blöfyapmıştı. Böyle bir niyeti yoktu.

Connie'nin dairesinin bulunduğu koridora ulaştığında harekete geçtim ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona koştum. Olduğu yerde dönüp beni gördü ve karnıma bir tekme indirdi. Darbesinin gücü beni arkamdaki duvara öyle sert savurdu ki sıva çatladı.

Connie kapıyı açarak dışarı baktı. "Neler oluyor burada?"

"Hayır!" diye bağırdım. "Geri dön!"

Ama çok geçti. Beni duvara savurmasını sağlayan doğaüstü hızla Travis onun üzerine atılmıştı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama çok geç kaldığımı biliyordum. Seth'in antreye girdiğini ve daha yakın olmasına rağmen kendisinin de yeterince hızlı davranamayacağını anladığım gördüm.

Koridorda koşarken kendisini Öldürmeye kararlı olan vampirle göz göze geldiğinde Connie'nin yüzünde beliren dehşet ifadesini gördüm.

William

Telefon çaldığında malikânemde hesaplan gözden geçiriyordum. Telefonun küçük ekranından arayanın eski dostum Tilly Granger'ın ev numarası olduğunu gördüm. Arayan kişi Tilly nin sadık kâhyası Dawson'du.

"Bay Thorne, hemen buraya gelebilir misiniz, lütfen?" Sesi sakın ve profesyonel olmasına rağmen içindeki acıyı hissetmemem mümkün değildi.

Bu, yirmi yıldır gelmesinden korktuğum telefondur. "On dakika içinde oradayım."

Arabama koşup direksiyona geçtim. Tillynin Orléans Meydanı'ndaki evine yönelirken, Avrupadan döner dönmez onu ziyaret etmediğim için kendime kızıyordum. Yetmiş yıldan uzun zaman önce, onunla henüz bir genç kızken tanışmıştım ve kendi partisinden çekip götürmüştüm. Onu Sea Island'daki Manastırca götürmüş ve orada karım Diana'darı ve canlı olduğum günlerden beri yaşadığım en muhteşem seks ziyafetiyle bekaretini almıştım.

Bir kan emici olmayı önerdiğim ilk kadın oydu. Aslında ona yalvarmıştım bile. Benim için mükemmel bir eş olurdu ve teklifimi kabul etmiş olsaydı, sonsuza dek başka bir kadına bakacağımı bile sanmıyordum.

Beni geri çevirmişti ve ilişkimiz sona ermişti ama ondan Önce Savannah sosyetesinde bir hayli dedikodu malzemesi olmuştuk. Ama dostluğumuz asla sarsılmamıştı ve ne zaman ihtiyacı olsa yardımına koşmuştum. Onyıllar önce onu felaketle sonuçlanacağını bildiğim bir evlilikten vazgeçirmeye çalışmıştım ama yine de bildiğini okumuştum.

Bir yaz akşamı onunla ve kocasıyla birlikte verandalarında nane şurubu içmiş, bu arada hava çok sıcak olmasına rağmen Tilly'nin neden omuzlarına şnl aldığını merak etmiştim. Sürahiye uzandığında şah kaymış ve morumsu çürükler ortaya çıkmıştı. Sessizce onlara iyi geceler demiş, Tilly'ye anlamlı bir şekilde başımla onaylamış ve sonra da gidiyormuş gibi yapmıştım. Ama bunun yerine meydanın gölgeleri arasında malikânenin ışıklarının sönmesini beklemiş ve sonra da karanlıkta verandada Tilly yle buluşmuştum.

Bana her şeyi anlatmıştı ve bir anlaşma yapmıştık. Ertesi sabah kocasının cesedi endüstri bölgesinde bir ara sokakta bulunmuştu. Zavallı ayyaş sarhoşken soyulmuş, dövülmüş ve boğa/j piyano teliyle öylesine kötü sıkılmıştı ki neredeyse başı boynundan ayrılıyordu. Kesik çok kötü olduğu için diş izlerini gizlemişti. Olanlar komikti.

Mutlu dul ve ben dost kalmıştık. Yirmi yıl kadar önce, asla yerine getirmek zorunda kalmak istemediğim bir söz verdirmişti. Kendi öleceği zamanı ve yeri seçmek, bunu da benim yapmamı istiyordu.

Arabayı bedenini iblis ele geçirmiş bir adam gibi sürdürdüm ve malikâneye istediğimden daha kısa sürede ulaştım. Dawson kapıyı açtığında hemen sordum. "Neler oldu? Onu yakın zamanda gördüm ve iyiydi."

"Dostunuz Bay Cruz gittikten kısa süre sonra hastalandı."

"Onun hastalığı Tilly'ye bulaşmış olamaz" dedim. Çürütücü salgına yakalandığında Iban'la Tilly ilgilenmişti. Gerard bir ası geliştirdiğinde önlem olarak hemen Tilly'ye ve personeline yapmıştı. 'Tilly'nin hizmetkârlarında iban ın eti çürüten bakteriye! bir enfeksiyon kapıldığını söylediğimizde, aşırı hemen yaptırmakta sakınca görmemişlerdi.

"Sorun o değil" dedi Dawson ve kaşlarının çatıklığını gördüm. "Zatürree. Çok zayıf düştü. Doktorlar her türlü antibiyotikleri de-

nedi ama zamanında müdahale edemediler ve o da ölmek için eve gelmek istedi. Oksijen takviyesini bile geri çevirdi. Artık zamanının geldiğini söylüyor."

Yatak odasına çıkan basamakları tırmanırken kendi odama gidiyormuş gibiydim. Onu görünce kapıda duraksadım ve hortlak kalbimin kırıldığını hissettim. Süslü yastıklara yaslanmış hâlde öylesine zayıf ve kırılgan görünüyordu İd onu zor tanıyabilirdim. Bir gece yarattığı kadar beyaz görünüyordu ve en sevdiği şeftali rengindeki ipek geceliğinin içinde hâlâ güzeldi. Nefesi kesik hırıltılar halindeydi ve bunu duymak içimi parçalamıştı.

Yanma diz çöktüm ve elini nazikçe tutup dudaklarıma götürdüm. "Sevgilim" dedim.

Gözlerini açtı. "Yakışıklı aşkım" diye fısıldadı, gözleri parlayarak. "Seni neden çağırttığımı biliyorsun, değil mi?"

"River Streer'teki şekerlemeci dükkânından sana çikolata almamı istiyorsun" dedim. *Lütfen bana bundan daha fazlasını istemediğini söyle.*

"Çok çekici görünse de bu kez değil." Kendisini daha da nefes nefese bırakan bir öksürük krizine tutuldu. Oksijen almak için çabalarken yanaldan bir an kızardı.

Benim gücüme sahip bir üstat vampir kendini sık sık çaresiz hissetmez ama o anda hissettiğim şey buydu. Benden istediği şey dışındaydı, onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Sözünü hatırlıyor musun?" diye sordu, biraz soluklandığında.

"Evet."

"Zamanı geldi" dedi.

Dişlerimin görünmesini engellemek istercesine dudaklarımı birbirine bastırdım. "Emin misin, hayatım?"

"Eminim." Güzel ve huzurlu bir gülümsemeyle bana baktı ve elimi hafifçe sıkabildi. "Şimdiye kadar benim için yaptığın her şeye teşekkürler; özellikle de bunun için."

Konuşamayacak bir hâlde başımla onayladım. Tekrar konuşmadan

önce uzunca bir an gözlerine baktım. "Bu şekilde olması gerekmez, biliyorsun. Seni hâlâ..."

Beni susturmak için bir elini kaldırdı. "Bu yaşlı bedende sonsuza kadar yaşamaktan pek zevk alamam, değil mi?"

"Ama bir cevap olabilir." Tilly'nin malikânesine gelirken yolda bir çözüm bulabilmek için kafa patlatmışım ve çok düşük bir olasılık gibi görünse de aklıma bir fikir gelmişti. "Bir iblisin ele geçirdiği birini tanıyorum. Genç kadının bedeninden iblisi kovabilirsem, belki Melaphia senin o bedene geçmene yardım edebilir. Bedenin sahibi olan kadının ruhunun nerede olduğu bilinmiyor ve..

Tilly gülmeye çalıştı ve neredeyse bir öksürük krizine daha tutuluyordu. "Hayır" dedi, kararlı bir tavırla. "Doğaüstü yollardan ölümsüzlüğü isteseydim, genç ve güçlüyken beni bir kan emiciye dönüştürmene izin verirdim. Yaptığım tercihten memnunum; hem o zaman hem de şimdi. Mutlu ve ölümlü bir insan hayatı sürdürdüm. Yine de teklifin için teşekkürler!"

İç çektim. "Demek hepsi bu."

"Evet, lütfen!" dedi. "Eğer sakıncası yoksa gitmeden önce son bir dans isteyebilir miyim?"

"Farklı şekilde olmasına asla izin vermezdim" dedim.

Tüy gibi hafif vücudunu yataktan kollarıma aldım ve nazikçe göğsüme bastırdım. Dudaklarımı onun kilere bastırırken büyümenin tam gücüyle ikimizi de örttüm.

Tanıştığımız gece gittiğimiz kumsaldaydık ve sahneden müzik sesi geliyordu, incecik vücuduna ikinci bir deri gibi oturan şeftali rengi, tülümsü bir elbise giymişti. Saçları zamanın modasına uygun olarak küt kesilmişti ve bir elinde yan dolu bir şampanya şişesi tutarken diğeriyle beni dalgalara çağırıyordu. "Benimle denizde dans et" dedi.

Ona yetiştim ve ince belinden sarıp kendime bastırarak bacaklarımıza çarpan dalgaların arasında müziğin ritmiyle salınmaya başladım. Eğilip onu öperken şişeyi bıraktı ve kollarını boynuma doladı.

Şişe yonca yeşili rengiyle okyanusa yarı batarak sürüklenmeye baş-

ladı. Kim bilir, belki de zaman onu parlak camdan bir mücevhere dönüştürdüğünde uzaklarda bir sahilde biri onu bulacaktı.

Jack

Travis'e ulaştım ve onu omuzlarından yakaladım ama ona zamanında ulaşmama kendim de şaşırmıştım. Antik gücü yüzünden korkunç görünen dişleri tam uzunluğuna ulaşmıştı. Ama aniden donup kaldı. Avcı'nın gücü onu felç mi etmişti?

O arada Setli, Connie'nin yanma gelmiş ve Travis'le ikisinin arasına girmişti ama bu olurken Connie'nin gözlerinde en az Travis'inki kadar tuhaf bir bakış görmüştüm.

Diğer vampiri döndürüp bana bakmaya zorladım ve kendi dişlerimi çıkardım. Gözlerini kırıştıtarak hançer gibi dişlerini yerlerine soktu. Sonra bir an ellerini kaldırıp yüzünü gizledikten sonra Connie'ye dönüp hayalet görmüş gibi baktı.

Orta yaşlı bir kadın kendi dairesinin kapısını aralayarak dışarı baktı. "Bütün bu gürültü de ne?" diye sordu.

Ona bütün gücümü kullanarak baktım. "Gerçekten çok uykun var. Hemen yatağa girmelisin." Öylece esnedi ve kapıyı kapadı.

Tekrar Travis'e döndüğümde, hâlâ gömleğinin yakasını iki elimle sıkı sıkı tutuyordum. "Seni öldüreceğim!" Onu merdivene sürüklerken karşı koymadı.

"jack, dur!" dedi Connie. Seth'in müdahalesine fırsat bırakmadan ellerinden kurtuldu ve gelip Travis'in Önünde durdu. "Kimsin sen?" diye sordu.

"Seni öldürmeye gelen *ikinci* vampir" dedi Seth. Seth'in o noktaya kadar Connie'yi kendisiyle birlikte Savannah'dan ayrılmaya ikna edemediğini söyleyebilirdim.

"Birazdan boğazını parçalayacağım biri" diye ekledim.

"Hayır. Durun. *Kim olduğunu* bilmek istiyorum" diye ısrar etti Connie.

Beni şaşırtan bir şekilde Travis'e yaklaştı, gözlerinin içine baktı ve uzanıp yüzüne dokundu. "Seninle hiç karşılaşmadım ama nedense seni tanıdığımı hissediyorum" dedi. "Bana kim olduğunu söyle."

En az onun kadar şaşkın görünen Travis, Connie'nin kendisine dokunmasına izin vermeden geri çekildi ve görüşünü netleştirmek istermiş gibi gözlerini kırıştırdı. "Ben senin babanım" dedi.

William

Zihnim geçmişin anılarına gömülmüş hâlde sokaklarda dolaşıp durdum. Bu geceyi sonsuza dek hatırlayacaktım. Kederim ve dostumla ilgili anılarım arasında bir süre önce, Eleanor'la ilk tanıştığım da söylediklerini hatırlamaktan kendimi alamıyordum.

Bir baş belan. Tilly asla sözünü sakınmazdı ve elbette ki haklı çıkmıştı.

Kendimi, Eleanor'un yeni genelevi olmak üzere tasarlanan binaya doğru yürürken buldum. Aynı yerde yakılmış olan eski bina, bana eğlence dolu birçok gece yaşatmıştı. Bu gece çok çeşitli şekillerde nostalji yaşıyordum.

Buraya son gelişimden beri geçen birkaç günde daha fazla iş tamamlanmıştı. Parasını ödediğim işi daha yakından incelemek için içeri girdim. Ama eşikten geçer geçmez seks sesleri duydum.

Hayvani çılgınlıkları ve homurtuları izleyerek aşağı inerken varlığını gizledim. Eleanor zavallı Ginger'm çıplak bedenini Damien'a sunmuştu ve Damien da açıkça Eleanor'un zevki için bu bedeni zalimce kullanıyordu.

Görüş alanlarına girdiğim anda durdular. Damien hemen pantolonuna uzandı ama Eleanor meydan okuyan bir tavırla karşımda dikildi. Üzerinde sadece ince topuklu, bacaklarına kadar çıkan ve

Ginger'in bedeni insan olmaya devam etseydi yansımasını gösterecek kadar parlak siyah deri çizmeler vardı.

"Üniformana geri döndüğünü görüyorum" dedim, o yansımaya bakmak için yeterince yakın durabilmeyi dilerken. "Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

"Zaten tanıştık" dedi Damien, sırtarak.

Kan emici, onu son gördüğümünden beri tarzını değiştirmişti. Şimdi saçları ve sakalı bakımlı, giysileri gösterişli ve yeniydi.

"Alı, doğru! O zaman sahte bir isim kullanıyordun. Sen nasıl bir korkaksın ki gerçek ismini açıklamaktan kaçındın, Damİen?"

Sırtışı bir anda silindi ve bunun yerine dişlerini gösterdi. "Sana kimin korkak olduğunu göstereceğim."

Üzerime atıldı ama ondan sıyrıldım. Çevikti ve tekrar saldırıya hazır şekilde ayaklarının üzerine indi. Bu arada Eleanor bana yaklaşıyor, kavgaya karışmak için bir açık kolluyordu.

"Seni bir daha gördüğümde öldüreceğimi söylemiştim ve ciddi-dim" dedi ve kedi gibi tısladı.

Yeni sivrilttiği ve pençe hâline getirdiği tırnaklarını vurgulayan bir şekilde ellerini gösterdi. Kan kırmızısı oje sürmüştü. "Sevdin mi?" diye sordu. "Beni acı çekmeye gönderdiğin yeraltı dünyasında onlardan çok korkuluyor."

Bana saldırdı ve sıyrıldım ama tuhaf bir şekilde yavaşım ve yanığımı tırmalayarak kanatmayı başardı. "Bana asla ihanet etmemeliy-din" dedim.

"Sonsuza dek senin eşin olacaktım. Beni koruman ve İhtiyaçlarımı karşılayan gerekiyordu. Asıl sen o kaltak Diana'yla *bancı* asla ihanet etmemeliydin!"

Bana öyle hızlı bir tekme savurdu ki darbenin gelişini bile göremedim ve çizmesinin topuğunu karnıma geçirdi. Acıyla haykırdım ve silahı etimden geri çekerek yerinde bir yarık bıraktı.

Hızlı ve güçlüydü. Onu dönüştürdükten sonra beni bu kadar zayıflattığını hatırlamıyordum. Gücünün böyle belirgin şekilde artma-

sının ve benim karşısında zayıf kalmamın tek açıklaması olabilirdi: Bu Damien denen piçle sürekli sevişiyordu ve adam gerçekten de antik ve güçlü bir kan emici olmalıydı. Ama bu, Ginger'ın vücudunu vampire dönüştürüp dönüştürmediğini açıklamıyordu.

"Bunu yeterince tartıştık" dedim. "Sanırım bunun kimin hatası olduğunda fikir ayrılığı yaşamamız normal; Diana'nın beni senin ihtiyaçlarından uzaklaştırmasına izin verdiğim için benim mi, yoksa Renee'yi yaşlı lordlara kurban etmek üzere veren senin mi? Ama geri dönüşünle ilgili yaratıcılığın konusunda seni kutlamalıyım."

"Ah, teşekkür ederim!" dedi, alaycı bir tavırla. "Nihayet biraz zekâmı takdir ettiğin için memnun oldum. Gerçek vücudumda seni son gördüğümde, beni, senin yerine Hugo'yu seçtiğim için aptal olmakla suçlamıştın."

"Bu da daima çekişmede kalacağımız diğer bir konu. Ama ben özellikle bir konuyu merak ediyorum."

"Neymiş o?"

"Ginger'ın vücudu -yani şimdi senin kullandığın beden- vampir mi yoksa insan mı?"

"Bilmek İstemez misin? Bir vampir kadar güçlü ve hızlıyım, değil mi? Belki bir tekme daha istersin; bu kez daha aşağı."

"Hayır, teşekkürler!" dedim. "Ama sorumu hâlâ cevaplamadın."

"Bu saçmalığa bir son verin artık" dedi Damien. Yaşı ve gücüyle ilgili teorimi kanıtlamak istercesine ağzını açtı ve bir kılıç dişli kaplaninkinden biraz daha kısa dişlerini ortaya çıkardı. Ama neyse ki Eleanor onu da zayıflatmıştı. Çift saldırıdan kaçınmama yardımcı olacak bir dikkat dağınıklığı yaratmaya karar verdim.

"Demek büyük William Cuyler Thorne buymuş" dedi Damien, küçümseyen bir tavırla. "Bir kadın tarafından dayak yiyorsun ve bir darbe bile indiremedin. Bana o kadar da yenilmez görünmedin."

"Aslında senin sayende" dedi Eleanor.

Yemlerine aldırmadım ama Damien haklıydı. Yeni sınırlamalarım beni tedirgin etmişti. Sanırım sorunum fiziksel olduğu kadar ruh-

saldı da. Bir saat Önce Tilly'yi kaybetmek sadece eski ölüm özlemimi artırmıştı. Bir parçam onun ruhuyla birlikte gitmek istiyordu ama bunun olamayacağını biliyordum.

Biri soldan, diğeri sağdan yaklaşıyordu. Arkamda merdiven vardı ve onlardan daha yukarıda kalarak biraz fiziksel avantaj kazanmak için ilk basamağa geriledim.

"Eleanor bana Konseyle oldukça içli dışlı olduğunu söyledi" dedim, Damien'a, yaramı elimden geldiğince bir arada tutarken.

Damien'ın başı aniden Eleanor'a dondu. "Ona benim hakkımda hiçbir şey söylememen gerekiyordu!"

"Söylemedim! Onu dinleme" dedi Eleanor.

Bir basamak daha geriledim ama hâlâ onlara arkamı dönüp kaçmaya hazır değildim. "Kadınların nasıl dedikodu yaptığını bilirsin. Bana senin planını bile anlattı" diye blöf yaptım.

"Ne? Seni kaltak!"

"Yalan söylüyor, aptal! Olivia'yla bağlantı kurmuş olmalı."

Damien bana dönerek gözlerini kıstı. "Ah, elbette!" dedi. "İyi de-nemeydi ama yalan söylediğini anlamalıyım. Planımız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Eleanor diğer vampire bilgiç bir bakış attı ve sırıttı. "Planımızı bilseydin, şu anda kesinlikle burada olmazdın."

"Öyle mi? Nerede olurdum?"

"Buradan olabildiğince uzakta" dedi.

Damien önce Ay'a sonra Eleanor'a baktı. "Onunla yeterince oynadık. Artık partiye başlama zamanı."

"Sanırım haklısın." Eleanor benden uzaklaşarak giysilerine uzandı.

Merdivenden yukarı fırlamak için gücümü topladım ama üzerime gelmek yerine Eleanor çabucak giyindi ve ikisi birlikte mahzenin tünel girişine yöneldiler.

"Yaklaşan eğlencenin tadını çıkarabilmen için şimdilik seni hayatta bırakacağız" dedi Damien.

"Evet" dedi Eleanor. "Ayrıca, eğer düşüşüne katılmasına izin vermezsek suç ortağımız bizi asla affetmez."

"Şimdi rock'nroll zamanı" dedi Damien ve ikisi birlikte manyaklar gibi güldüler.

"Hâlâ sözümü tutuyorum" dedi Eleanor, bana.

Sonra ikisi birlikte tünellerde gözden kayboldular. Bizim için ne tür kötülükler düşündüklerini merak ediyordum. Ne kadar çabala sam da Eleanor'un düşüncelerini okuyamıyordum ama blöfyapmadığını bilecek kadar hissedebiliyordum.

Onlara birkaç dakika zaman tanıdım ve sonra kanayan yarayı elimden geldiğince bastırarak tünellerde peşlerine takıldım.

Jack

"Sen neden söz ediyorsun?" diye sordum, Connie ona şaşkınlıkla bakarken.

"Bunu yüzünde görebiliyorum" dedi Travis.

"Neyi?" diye sordu Connie.

"Annene çok benziyorsun."

Daha fazla meraklı komşuyla uğraşmak istemediğimden başımla Connie nin kapısını işaret ettim ve Seth başıyla onayladı. Travis'in kollarına girdik ve onu Connie'nin evine sokup mutfak masasına oturttuk.

"Baştan başla" dedim. Tekrar dürtmem gerekmedi.

"Jack, geçen gece William ın evindeyken Avcı'nın geçmişiyle ilgili neler bildiğin sorulduğunda..."

"*Connie*. Adı Connie" dedi Seth, bir hareket yapmaya kalkarsa diye Travis'in tepesine dikilirken.

Connie elini kaldırarak Seth'i susturdu. "Devam et" dedi, Travis'e dönerek.

"Ne zaman ve nerede doğdun?"

Connie doğum tarihi ve hayatının ilk birkaç günüyle ilgili bildiği her şeyi anlattı. Kimsesizler yurdunun adı, aşırı uzun adının kaydedildiği kâğıt parçası, rahibelerin ona üvey ailesiyle ilgili anlattıkları.

"Sen o zaman orada mıydın?" diye sordum, Travis'e. "Yani, ondan dokuz ay önce?"

"Evet, oradaydım" dedi antik kan emici. Connie'yle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Yani, kim az önce öldürmeye kalkıştığı birinin gözlerine utanmadan bakabilirdi ki? Özellikle de kendi çocuğuydu? Ama sonra çok yakından baktı ve gözlerini sımsıkı kapadı.

"Bir insan kadına aşık olmuşum" dedi Travis, hüzünlü bir tavırla.

"Dur" dedi Connie. Yüzünde şüphecililiğin ve merakın savaştığını görebiliyordum. "Gerçeği söylediğini nereden bileceğim?"

"Çünkü gerçeği söylüyor olmasaydı, şu anda ölmüş olurdun" dedim, asık yüzle. "Seni öldürmekten kendisi vazgeçti. O kadar güçlü ve hızlı ki Şerhle birlikte hareket etsek bile onu durdurabileceğimizi sanmıyorum."

Seth araya girecekti ama duraksadı ve söylediklerimin doğruluğunu anladığını fark ettim; her ne kadar inkâr etmek istese bile.

Seth ve benim ikna olduğumuzu görünce, Connie tekrar Travis'e baktı. "Bana annemden söz et. Adı neydi? Nasıl biriydi? Neden ben doğmadan önce onu terk ettin?"

"Başka bir adamdan hamile kaldığını sanıyordum" dedi Travis, önce Connie'nin son sorusunu cevaplayarak. "Sonuçta, uzun varlığım boyunca tanıdığım hiçbir kan emici bir insan kadını hamile bırakmamıştı. Bir kan emici olarak ona hak ettiği yaşamı veremeyeceğimi düşünerek onu terk ettim. Böylece, her kimse, ölümlü sevgiliyle birlikte olabilirdi. Çok güzel bir kadındı ve her erkek onunla evlenmekten ve çocuğunu kendi çocuğu gibi büyütmekten mutluluk duyardı; duymalıydı."

"Neden onu sevdiğini söyleyip kararı kendisine bırakmadın?" diye sordu Connie.

"Kasıtlı olarak üzerinde büyümü kullanmasam bile bana esir olacağından korkuyordum. Daha önce hiçbir insan kadın beni sevmemişti ve başımı döndürüyordu. Onu özgür bırakmamın tek yolunun, onu terk etmek olduğunu düşünmüştüm."

Connie bir an duraksayarak bunları hazmetti. "Adı neydi?" diye sordu tekrar, kısık sesle.

"Maria. Güzel olduğu kadar da zekiydi. Üniversite öğrencisiydi ve kendisini beldeyen parlak geleceğiyle arasına girmek istemediğine karar verdim."

"Ona ne oldu?" diye sordu Connie, gözleri parlayarak. "Neden benden vazgeçti? Hâlâ hayatta mı?"

"Bu soruların cevaplarını bilmiyorum" dedi Travis. "Beni üzen de bu. Şimdi onun için korkuyorum çünkü başına bir felaket gelmesi asla çocuğundan vazgeçmezdi. Başka bir sevgilisi de olmadıysa o zaman onu çocuğuyla yalnız bıraktım demektir,"

"Buraya Connie'yi öldürmeye geldiğinde onun kızın olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Seth.

"Hayır. William'm evinde öğrendiklerimin sadece tesadüf olduğunu sanıyordum. Gerçekten mümkün görünmüyordu. Ama sonra yüzünü gördüm ve yapamadım. Çok üzgünüm, çocuğum."

"Sen...onu sevdiğini mi söyledin?"

"Canımdan da çok" dedi Travis.

Connie zorlukla yutkundu ve uzunca bir an Travis'e baktıktan sonra başını çevirdi. "Babam" diye mırıldandı. "Doğal bir babam var."

"Bende doğal olan hiçbir şey yok, kızım" dedi Travis.

"O zaman bende de yok demektir" dedi Connie.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Seth. "Arkamı döner dönmez yine onu öldürmeye mi kalkışacaksın?"

"Hayır, bunu yapamam" dedi Travis, Connie'yle konuşarak. "Ama şimdi senin için yeraltı dünyasına dönmek, Connie..."

O ana kadar mümkün olduğunca sohbetin dışında kalmıştım ama o noktada Travis'le göz göze gelmeyi başardım ve sertçe başımı iki yana salladım. İşaretimi algılayarak sustu.

Connie fark etmemiş gibiydi. Kendi düşüncelerine dalmıştı. "Bir vampirin kızıyım" dedi, yabancı dilde yazılmış bir kitaptan bir şeyler ezberlemeye çalışır gibi.

"Artık gitmeliyim" dedi Travis.

"Dur! Sana sormak istediğim başka şeyler de var" dedi Connie.

"Belki konuşma fırsatı bulabileceğimiz başka bir zaman" dedi Travis, "tanrılar izin verirse ve önce sen beni öldürmezsen. Gitmeliyim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Connie.

"Annene ne olduğunu Öğrenmek için Meksika'ya döneceğim."

"Beni de götür!"

"Hayır." Travis başıyla Seth'i işaret etti. "Bana kalırsa bu genç adam seni seviyor. Seni güvenli bir yere götürmesine izin ver. Ayrıca, şu anda bunun olacağım sanmasan bile, zamanla beni öldürmek isteyeceksin. Ve Jack'i... ve karşına çıkan tüm kan emicileri."

"Neden ikiniz bunu söyleyip duruyorsunuz? Yargı becerimi filan mı kaybedeceğim? Düşünme yeteneğimi ve mantığımı?"

"Başlangıçta bu olasılık çok yüksek" dedi Travis. "Yazgın üzerinde kontrol sağlayacak kadar olgunlaşırsan bir şekilde kendini tutmayı öğrenebilirsin. Ama başlangıçta bütün vampirlere saldırmak isteyeceksin. Jack, William ve Werm'ün iyiliği için, buradan olabildiğince uzaklaşman gerektiğini anlamaksın. Belki de bu genç adam senin Jack'le bağlantıda kalmanı sağlar ve annenle ilgili bir şeyler öğrendiğimde sana haber gönderebilirim."

Bu, Connie'yi olduğu yere mıhladı. Savannah'da kaldığı takdirde neler olabileceğini düşündüğün farkındaydım. Ama *beni* olduğum yere mıhlayan şey, Seth ve Connie'yi şimdiden bir çift olarak düşünmektir. İstedikim şey buydu ve bu ortamı ben yaratmıştım. Ama canımın daha az yanmasını sağlamıyordu.

Travis ayağa kalktı. Zorlandığı belli bir şekilde ellerini kaldırıp Connie'nin yüzüne dokundu. Ellerinden elektrik akımı gibi bir şey sıçradı ve hemen ellerini Connie'nin yanaklarından çekti. "Başlıyor" dedi. "İçindeki Avcı olgunlaşıyor. Herkesin iyiliği için bir an Önce gitmelisin; özellikle de kendi iyiliğin için. Umarım seni tekrar görebilirim, kızını. Belki birlikte var olmayı öğrenebiliriz."

Travis'in deneyimli yüzü yine düşüncelerini ve duygularını gizliyordu ama bunun olacağını hiç sanmadığını tahmin edebiliyordum. Kapıya yönelirken üçümüz arkasından baktık. Çıkmadan önce tekrar bize döndü. "Seninle biraz konuşabilir miyiz, Jack?" Sersemlemiş bir hâlde peşinden gittim. Sokağa çıkana kadar konuşmadı.

"Ondan vazgeç, Jack" dedi.

"Vazgeçtim zaten. Görmüyor musun? Artık Setli'le birlikte" dedim, üzgün bir şekilde.

Avucunu göğsüme dayadı. "Burada ondan vazgeçmedin."

"Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

Travis iç çekti ve soğuk karanlığa baktı. "O hâlde daha kederin anlamını öğrenmeye başlamadın bile demektir."

Damien ve Eleanor tünelleri benim kaçlar tanımıyordu. Ben gizlenme yeri olarak kullanılabilecek bütün kuytuları biliyordum ve bü-yüme ek olarak bunları da kullanırken onları izlediğimi hissetmeleri pek mümkün görünmüyordu. Çok geçmeden, Reedrek'in gömülü olduğu yere gittiklerini anladım ve içimi derin bir korku kapladı.

Ona ulaştıklarında geri durarak terk edilmiş bir makinenin arkasından baktım. Bu üçü ne yapmaya çalışıyordu böyle?

"Zaman geldi! Zaman geldi!" diye şarkı söylüyordu Reedrek. "Benim kalkma zamanım!"

"Her neyse, dostum" dedi Damien.

"El ele tutuşalım" dedi Eleanor.

"Evet, hayatım" dedi Damien.

"Toprağın kıpırdadığını hissetmek istiyorum" dedi Reedrek.

"Biz hissettik bile." Eleanor güldü.

Damien elini gömlek cebine soktu ve daha önce hiç görmediğim türde saat gibi bir şey çıkardı. Onu inceleyerek diğerlerine döndü. "Hazır mısınız?"

"Evet" dedi Eleanor ve Reedrek, bir ağızdan.

"O hâlde başlayalım."

Üçü birlikte yabancı dilde şarkı söylemeye başladılar. Antik ve artık kaybolmuş Kelt dillerinin bir karışımı gibiydi; Kümbrik, Galce, Korn, Briton. Orada burada bir iki ifadeyi ancak arılayabiliyordum ama bir anlam çıkaramıyordum.

Ne yapmaya çalıştıklarını tam olarak bilemesem de bunun Reedrek'i serbest bırakmaktan fazlasını içerdiğini hissediyordum ki o bile başlı başına yeterince kötüydü. Bu ayın, biçim değiştirenlerin ve Sidhe'nin sözünü ettiği felaketleri mi başlatacaktı?

Sonra Olivia'nın Londra'dayken bana söylediği bir şeyi hatırladım: *son bağlantılarından birine göre, Konsey element güçlerini kullanmak için birlikte çalışmayı öğreniyordu. Terörist ülkelerden birinin yeraltında nükleer bomba denemeleri yaptığı iddia edildiği son seferinde neler olduğunu hatırlıyor musun? Onlar nükleer denemeler değil, depremlerdi. Alger'ın bu kaynağına göre, nedeni de Konseydi.*

Elbette. Planları başından beri gözümün önünde bir deprem yaratmaktı. Reedrek, Dautien ve Eleanor'un sözünü ettiği saçmalıkların ne anlama geldiğini şimdi anlıyordum. Ve son defasında kendisiyle konuştuğumda Reedrek'in ağzından kaçırıldığı bilgi de şimdi anlaşılıyordu; elde etmesi mümkün olmayan bilgileri ona Damien ve Eleanor vermişti. Üçü birlikte çalışıyordu. Ancak üçünün birleşmiş gücü böylesine büyük bir felaket yaratabilirdi.

Bir silah bulabilmek için etrafıma bakındım. Ama görebildiğim tek şey, karnımdaki yaradan akıp tünelin zemininde toplanan kanımdı.

Yine de bu iğrenç ayını sona erdirmek zorundaydım. Ailemin hayatta kalmasının şu anda yapacaklarıma dayandığını biliyordum.

Gizlendiğim yerden çıkarak içinde babamın uyuduğu granit bloğunun önünde el ele duran iki vampirin üzerine atıldım.

Jack

Veda etme şansım bile olmamıştı.

Travis gittikten sonra fark ettirmeden Connie'yle Seth'i izlemiştim.

Şehrin hemen dışında küçük bir havaalanına gitmişlerdi ve asfaltın üzerinde duran dört koltuklu pervaneli uçağa en yakın hangara sızmıştım. Eddie Rickenbacker'la birlikte uçmuş olabilecek kadar yaşlı görünen bir adam uçağı yerine getirmişti.

Seth, Connie'nin çantalarını kamyonetinden uçağa taşıırken Connie pistin ortasında duruyor, üşümüş kollarını ovalayarak ısıtmaya çalışıyordu. Kendimi ondan gizledim ve ona koşup bilmesini istediğim her şeyi anlatmamak için kendimi zor tuttum. Oğluyla sonsuza dek birlikte olma fırsatını kaçıracağından korkmasam onu asla öldürmeye niyetlenmeyeceğimi; bu durumdan kurtulmak için kendi kalbime tahta bir kazık saplamayı tercih edeceğimi.

Ama bunları ona söyleyemezdim. Son birkaç gündür yaşadığı ve gelecekte karşılaşacağı onca şeyden sonra içinde daha fazla çelişki yaratamazdım.

Bensiz bir gelecek.

Pistte onu ve Seth'i izlerken, *Casablanca* nın son sahnesini hatırladım. Kendimi, lisanın Rick'e, ikisi adına kendisinin düşünmesi gerektiğini söyledikten sonra Rick'in hissettiği gibi hissediyordum. Connie bana asla onun adına düşünmemi söylemeyecekti. Ama ben bunu yine de yapıyordum ve başım patlayacak gibi geliyordu. Sadece her şeyi doğru yaptığımı umuyordum.

Seth çantaları yüklerken yaşlı adam ofise girmişti ve şimdi elinde bir bloknotla geliyordu. Seth kargo bölümünün kapağını kapadı ve belgeleri imzalamak için hangara geldi; muhtemelen uçuş planı filan olmalıydı.

Yaşlı adam gitmek için döndüğünde seslendim. "Psst!"

"Ha?" dedi yaşlı adam, tekrar Setlie dönerek.

Sen bir şey duymadın, dedim zihnimden. Yaşlı adam ofisine yürümeye devam etti.

Seth durduğum yere gelirken hâlâ Connie nin görüş alanının dışındaydı.

Bana kamyonetin anahtarlarını verdi. "Buralarda olacağını bili-

yordum. Kamyonetime iyi bak, olur mu? Eşyalarımı kamyonetin kasasına at; yerleştığımızda birini gönderip aldırırım."

"Kendi arabam gibi davranacağım."

"Lanet olsun! Anahtarları hemen geri ver!"

"Sersem. Hey, *şu* şeyi uçurmayı bildiğinden emin misin?"

"Evet, bu konuda endişelenme." Seth'in yüzü ciddileşti. "Ona. iyi bakacağım, Jack. Sen doğru olanı yapıyorsun. Daha önce şüpheden vardiysa bile sanırım Travis'in anlattıklarından sonra artık kalmamıştır."

Eski dostuma sarılmak mı yoksa çenesine yumruk atmak mı istediğime karar veremiyordum. Hiçbir şey yapmamaya karar verdim, "Ona kesinlikle iyi bak. Bunu yapmazsan peşinden gelirim ve seni ısırırım, sen) yaşlı pire torbası."

"Deneyebilirsin, ölü sersem." Seth sırtıtmaya çalıştı ve pek beceremedi. Her zamanki ayrılışlarımızdan biri değildi bu.

"Artık gitmelisiniz" dedim.

Başıyla onayladı. "Dinle, kendine iyi bak ve William'ın ailesine göz kulak ol. Biçim değiştirenlerin hislerini biliyorsun."

"Evet?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Şey, bu gece çok şey hissettim. Bir türlü geçmeyen bir kaşıntı gibi. Kendi bedenimden dışarı atlayacakmışım gibi geliyor."

İç çektim. "Sen o uçaktan dışarı atlama da" dedim. "Biz burada birbirimizle ilgileniriz. Endişelenme. Travis'in dediği gibi, bağlantıyı da kesme. Connie nin annesiyle ilgili bir şeyler öğrenirsek hemen haber vereceğim."

"Anlaştık. Kendine dikkat et, dostum."

"Sen de."

Seth oraya doğru yürürken uçağın yanında duran Connie'yi izliyordum ve filmde Rick'in Ilsa'ya söylediği son sözleri hatırlamaya çalışıyordum. İki küçük insanın sorunlarının bu yaşlı dünyada fındıkkabuğunu doldurmayacak kadar küçük olduğu hakkında bir

şeydi. Dolayısıyla, şimdi o uçağa Victor Laszlo'yla birlikte biniyor olmasında sakınca yoktu.

Rüzgâr ipek gibi yumuşak saçlarını savururken Connie nin profili çok güzel görünüyordu. Birkaç ay sonra karnında çocuğumla kadınısı hatları daha da vurgulanırken nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştım.

işte sana bakıyor; evlat.

Connienin çocuğunu kendi çocuğum olarak düşünmekten vazgeçmeliydim. Artık Seth'in çocuğuydu ve daima da Öyle olacaktı. Connie yi orada durmuş, yeni erkeğini bekleyişini izlerken gözlerim yanıyordu.

Biz daima Savannahda olacağız.

Damien bir tarafa, Eleanor diğerk tarafa savrulurken aralarındaki fiziksel temas kesildi ve şarkıları bölündü.

Ama çok geç kalmıştım.

Deprem çoktan başlamıştı bile.

Aynı anda ayağa fırlayarak üzerime geldiler ama şiddetli titreme yüzünden hiçbirimiz ayakta duramıyorduk.

"Çıkalım buradan" diye bağırdı Eleanor, arkadaşına. Tünelleri Damien'dan daha iyi biliyordu, bu yüzden sokak seviyesine en yakın çıkışa ulaşmak için köşeden dönüp gözden kayboldu.

Yukarıdan toprak yağmaya başladı ve Renee'yle birlikte Londra'da çökerken içinde kaldığımız mağara aklıma geldi. O da Konsey'in işiydi. Bütün güdülerim bana kaçmamı, diğerk ikisinin yaptığı gibi olabildiğince çabuk şekilde yüzeye çıkmamı söylüyordu ama Reedrek'in kaçışını engelleyip engelleyemeyeceğimi görmek için kendimi kalmaya zorladım.

Toprağın sarsılışı korkunç bir gürültü yaratmıştı ve sanki bütün yeraltı dünyası cehennemın içindekileri dışarı kismaya çalışıyor gibiydi. Ayağa kalkmaya çalıştığım her seferinde, üzerime yağın toprak kütleleriyle tekrar diz üstü çöküyordum.

Sonsuzluk gibi gelen ama muhtemelen birkaç saniye devam eden

bir süreden sonra kırılan taşın daha tiz gürültüsü duyuldu. Granit bloğun dört tarafından dökülen parçaları ve saniyeler geçerken ortasında gideren genişleyen açıldığı dehşetle izledim.

Örümcek ağı gibi çizgilerin yayılışını korkuyla izlerken gerçekleşecek patlamayı durdurmak için yapabileceğim bir şey olmadığının farkındaydım. Ayaklarım üzerinde durabilirsem, belki Reedrek'i tabutunda tutmayı başarabilirdim. Ama tam o anda, yukarıdaki asfaltın ağırlığıyla ezilerek üzerime inen toprak kütlesi bacaklarımı olduğu yere mıhladı.

Beni kapana sıkıştıran toprak ve asfalttan kurtulabilmek için kıvrandım. Tam Reedreldin granit temel taşının öniindeydim ama bir santim bile kıpırdıyamıyordum. Neyse ki artık zeminin sarsıntısı kesilmişti. Yukarıdan gelen bağırışlara ve sirenlere ek olarak, tanımlayamadığım başka sesler duyuyordum. Patlayan borulardan fışkıran su? Asfaltta açılan yarıklara düşen arabalar? Binalardan dökülen çimento parçaları?

Yukarıdaki hastanede yatan hastaları düşündüm. Ama en çok Melaphia ve Rence için endişeleniyordum. İkisinin de ne kadar becerikli ve zeki olduğunu hatırlayınca biraz da içim rahatladı.

1886daki büyük Charleston depremini düşündüm ve sarsıntıların Savannah'da ne kadar şiddetli hissedildiğini hatırladım. Onu yaşayan biri nasıl unutabilirdi ki? Daha aradan yüzyıl geçmeden devletin soğuk savaş sırasında nükleer silahlarda kullanılan trityum ve plütonyumu işlemek için Savannah Nehrini seçmesi beni çok şaşırtmıştı. Tesis, büyük Charleston depremine yol açan Pen Kolu da dâhil olmak üzere çok sayıda fay hattına yakındı. İnsanların aptallığının bir sonu yok muydu?

Daha kötü bir sesle düşüncelerimden sıyrıldım. Mucize eseri kurtulduğumu sanırken granit blok milyonlarca parçaya ayrılarak patladı. Kollarımla başımı korumaya çalıştım ve jilet keskinliğindeki taş parçalarından kurtulabildim; Travis'in acımasız Mayalar ve kullandıkları obsidyen bıçaklarıyla ilgili hikâyelerini hatırlatan bir şekilde üzerime uçuştular.

Toprak kayması sona erdiğinde yüzümü açtım ve yer sarsıntısında gömülmekten kıl payı kurtulduğumu fark ettim. Kan kaybımın giderek kötüleştiğini hissetmesem, gerçekten şanslı olduğumu düşünebilirdim. Gücüm azaldığı için yeterince hızlı iyileşemiyordum.

Vücudumu olabildiğince bükerek önümdeki kaya, toprak ve moloz yığınının üzerinden bakmaya çalıştım. Jack ve benim bağladığımız zincirlerle birlikte Reedrek'in tabutu yığının üzerinde duruyordu.

Tabutun ileri geri sallanışım izlerken Reedrek'in şarkısını hissettim.

Bak Reedrek ağacın tepesinde bak

Kütük kırıldığında tabut sallanacak

Ve artçılar başladı.

Jack

İlk başta, dev bir yolcu uçağının küçük havaalanını, uluslar arası havalimanıyla karıştırdığım sandım. Ama sorun yukarıdan değil, aşağıdandı.

Bir deprem mi? Şey, sadece... lanet olsun! Başka ne terslik olabilir?

Bunların Humphrey Bogart'ın başına hiç gelmediğinden eminim.

Yere devrilerek popomun üzerine oturdum ve ayağa kalkmaya çalışırken Connie'yle Seth'in henüz havalanmamış olduğunu gördüm. Hatta Connie uçaktan inerek cep telefonunu çıkarmıştı.

Artık gizliliği sürdüremezdim. Gerekirse onu ellerimle tutup uçağa bindirmeye kararlı bir şekilde yanına yürüdüm. Hemen telefonu kapadı. "Geri dönmem gerek" dedi, pilot tarafından inerek yanma gelen Seth'e.

"Hemen uçağa bin!" dedi Seth.

"Asla! Bu, bir deprem. İşe gitmem gerek! Kasabanın her yerinde yaralı ve enkaz altında kalmış insanlar var. Bana ihtiyaçları var!"

"Hemen gidiyorsun!" dedim, gölgelerin arasından ona doğru atılırken.

"Senin burada ne işin var?" diye çıkıştı.

"Olması gerektiği gibi buradan gittiğinden emin olmak için geldim."

"Ben hallederim, Jack" dedi Seth, tehditkar bir tavırla.

Connie ikimize de aldırmadı. "Biriniz beni hemen kasabaya götürün!"

"Gideceğin tek yer uçak" dedi Seth.

"Ben bir *polisimi* Korumaya ve hizmet etmeye yemin ettim, Seth, senin gibi, unuttun mu?" dedi Connie, Seth'e sert bir bakış atarak. "*Senin* bunu herkesten iyi bilmen gerekir."

Seth yumruklarını beline dayadı ve birkaç adım uzaklaştı. Savurduğu küfürleri limandaki günlerimden beri duymamıştım.

"Travis'in söylediklerini duymadın mı sen?" diye sordum.

"Beni dinlemiyorsunuz. Geri dönüp elimden geldiğince yardım etmek benim sorumluluğum."

Yakalamak için Connie'ye doğru bir hamle yaptım ama bana parmağını salladı. "*Sakın!*"

Bir sarsıntı daha üçümüzü de yere devirdi ve Seth'in kamyonetinin anahtarları elimden fırladı. Connie hemen ayağa fırlayarak anahtarları kaptı ve kamyonete doğru koştu.

"Hey!" diye bağırdım.

"Vampir hızın nerede, seni sivri dişli sersem?" diye alay etti Seth, birlikte Connie'nin arkasından koşarken.

"Senin kurtadam jetlerinle aynı yere gitti, seni kürklü ahmak!"

Kamyonetin yanına ulaştığımızda Connie arabaya binip kapıları kilitlemişti.

"Beni içeri al!" diye bağırdı Seth.

"İster kasaya atla, ister Jack'le gel. Benim için fark etmez. Ama Savannah'ya geri dönmemi engelleyemeyeceksiniz, anladınız mı?" C'onnie arabayı çalıştırıp vitese taktı.

Araç hareket edemeden Seth arkasına atlarken hâlâ küfürler savuruyordu. Onun için soğuk ve sarsıntılı bir yolculuk olacaktı; özellikle deprem yüzünden yollar zarar gördüyse. Corvette'ime dönüp atlarken kasabaya giden yolda arabamın altına zarar verebilecek yeni delikler oluşmamasını umuyordum. Böyle bir zamanda arabamı düşünmemin büyük bir bencillik olduğunun farkındaydım ama elimde değildi. Ben sadece bir vampir değilim, aynı zamanda *erkeğim*.

Ne yapmam gerektiğini bilemediğimden zihnimi William'a açtım. Kendi düşüncelerimi yansıtamadan, onun bana ulaşmaya çalıştığını fark ettim.

Jack/ Tünellerde Reedrek'in mezarının yanındayım. Kaçmak üzere. Hemen buraya gel!

Yolların açık olmasını ummaktan vazgeçtim. Aniden, zeminde kocaman bir yarık açılmasını ve beni yutmasını diledim.

Geliyorum, William, dedi Jack.

Acele et, diye karşılık verdim.

Sarsıntılar devam ederken tabutun toprak yığınının üzerinde bir kez sıçradığını gördüm. İki kez. Üçüncüsünde havalandı ve yığının üzerinden sertçe tünel zeminine düştü.

Bir taraftaki zincirleri koparmaya yetecek kadar sertti. Tabutun içinde Reedrek bütün gücüyle yan tarafa asılmış olmalıydı çünkü çelik tabutun son hareketi zincirlerin tamamen kaymasını sağladı.

Tabutun içinden bir gürültü daha duydum ve kapağı açılıverdi. Gerçekten iğrenç bir sürpriz kutusu gibi, babam dışarı fırladı.

"Geri döndüüüüüm!" diye kükredi.

Kötü bir korku filminden fırlamış bir şeye benziyordu. Aylar boyunca aç kalmak onu kemik ve sarkmış deri yığını hâline getirmişti. Üstü başı toz, toprak ve küf kaplı, giysileri lime limeydi. Bir hafta Güneş'te kalmış ceset gibi kokuyordu. Bir daha babamı asla görmeyeceğimden çok emindim ama ne yazık ki onu fazla küçümsemiştim.

"Geç kaldığım için üzgünüm ama ben... bağlıydım da." Delice kahkahalara boğuldu. "Vampir dostlarıyla birlikte mizah duygun da mı seni terk etti?" Sarkık dudaklarını geri çekerek korkunç sarı diş-

İlerini ortaya çıkardı ve pençemsi tırnaklarını sergileyerek parmaklarını esnetti.

"Hey, geri kalanın nerede?" diye sordu, bana yaklaşıırken. "Sadece belinden yukarısını görebiliyorum. Geçmiş zamanlarda büyük salonlara asılan o doldurulmuş av anılarını hatırlatıyorsun." Kendi şakasına kahkahalarla güldü. "Belki de öldürdüğümde ben de senin kafanı duvarıma aşmalıyım. Sorun nedir, evlat? Dilini kedi mi yuttu; vücudunun geri kalanıyla birlikte?"

"Senin arkadaşların ne yaptı?" Zihnimi Jack'e iyice açarak eğer dinliyorsay babamdan alabileceğim açıklamaları duymasını istedim. Reedrek beni bu toprak yığınının içinde öldürürse Jack'in olanları bilmesini istiyordum.

"Ne yapacaklar, Konseyin emirlerini yerine getirdiler elbette" dedi Reedrek. "Damien onların emriyle Savannah'ya geldi. Paravan hikâye kullanarak bir grup göndermişlerdi ve Damien'in alacağı bir kimlik ayarlamışlardı. Beni serbest bırakacak ayini o yapacaktı. Ama bu kadar güzel bir destekçisi olacağını düşünmemişti elbette."

"Senin gibileri serbest bırakmak için biraz fazla zahmetli görünüyor" dedim.

Gözleri bir an için öfkeyle parladı. Yemi yutmayacak kadar akıllıydı. "Beni canevimden vurdun, evlat. Konseyin bu yer için Savannah'yı Özel olarak seçtiğini çünkü beni özgürleştireceğini bildiğini söyleyeyim. Ve elbette İd seni ibret olarak cezalandırmam için. Ama itiraf etmeliyim, başka bir amaç daha vardı."

"Neymiş?"

Neşeli bir şekilde ellerini çırpı ve aralarından toz toprak yağdı. "Sürpriz olması gerekiyordu ama burada kapana kısıldığın için gösteriyi kaçıracaksın. Bu yüzden, Konsey'in neler planladığını anlatıp yüzünü görmek istiyorum."

"Aydınlat beni" dedim, korkumu gizlemeye çalışarak.

"Sen ve arkadaşların babalarınıza karşı sorumluluklarınızı yerine getirmemekte ısrarcı davrandığınızdan, Konsey daha güvenilir bazı kan emicilerin yardımını almaya karar verdi."

İhanet

"Ne demek bu?"

"Senden önce gidenlerle bir anlaşma yapıldı."

Birden içim ürperdi; bunun kan kaybından mı yoksa karşıma diki-len felaketi kavramaktan mı kaynaklandığını bilmiyordum. "Yani... yeraltı dünyasındakileri kastediyorsun."

"Aynen öyle, oğlum. Aynen öyle. Sandığım kadar aptal değilsin."

Geçen gece evimde vampirlerle yaptığımız toplantıda Olivia, Konsey'in zamanın başlangıcından beri başka bir kan emici tarafından öldürülmüş tüm vampirleri tek tek yaşama döndürmenin bir yolunu bulduğunun söylendiğini belirtmişti. Kullandığı sözleri tam olarak hatırlıyordum: *Dünya çapında bir panik*. Dünya üzerindeki her uygar kan emicinin kabusu karşımızdaydı.

"Konsey ölmüş vampirleri kendi işlerini yaptırmak için nasıl diril-teceğini nereden biliyor?"

"İşte asıl harika kısmı da bu!" dedi Reedrek, iğrenç yüzünde hain bir sırıtışla. "Karanlıklar Prensi'yle bir anlaşma yapıldı..."

"Şeytanla mı?"

"Bingo! Konsey yukarı hareketlerini yönlendirmenin bir yolunu bulabilirse halkımızı serbest bırakmayı kabul etti."

Yüzümü buruşturdum. Reedrek'in mizah anlayışı sinirimi bozu-yordu. "Dünyaya döndüklerinde vampirlere güvenilebileceğini ne-rededen biliyorlar?"

"Bu da en sevdiğim kısmı, evlat. *Sen* kanıtlayana kadar işe yaraya-cağını bilmiyorlardı."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Elbette ki Eleanordan. Onu kazayla geri getirmen işlerine yaradı. Bir örnek vaka sundu. Prototip de diyebiliriz. Kendim planlasam gerçekleşen senaryo Konsey'in daha fazla işine yarayamazdı. Elbette ki sen Konsey'inkinden farklı yöntemler kullandın ama sonuç ay-nıydı."

Jack'in psişik bağlantımız sayesinde Reedrek'in söylediklerini duy-duğunu biliyordum, çünkü küfrettiğini de ben duyabiliyordum. O

anda benim yanıma bir an önce ulaşabilmek için arabasını deli gibi kullanıyordu.

Üzgünüm. Hepsi benim hatam, dedi.

Artık yapılacak bir şey yok, dedim.

"Yani Damien ve Eleanor'un yaptığı ayin hem depresyon yaratmak hem de iki kez ölmüş vampirleri toprak yüzeyine çağırarak içindi."

"Çifte bingo! Şu vampire bir sıkımlık dış macunu verin! Kendi türlerinden diğerlerini, yeraltı dünyasından kalkıp insanların dünyasını ele geçirmeleri için çağırdılar!"

Jack'le birlikte kişisel olarak cehenneme postalandığımız bütün o kötü kan emicileri düşündüm. Onyıllar boyunca Lucifer'ın kendi ellerinde acı çekmek zorunda kalan, bütün bu süre boyunca benden ve yavrularımdan intikam almak isteyenler.

Jack...

Biliyorum. Duydum. Lanet olsun!

Melaphia'ya git. Ona olanları anlat.

Ya sen?

Beni unut. Hemen git. Melaphia cehennem kapısını kapamanın bir yolunu bulmaya çalışıyor. Eğer yeterince yakınsa...

Hemen gidiyorum.

Jack in yön değiştirdiğini hissettim. Tanrılara şükür benimle tanışmamıştı.

"Fazlasıyla endişeli görünüyorsun, oğlum" dedi Reedrek. "Neler düşünüyorsun?"

"Konsey'in beni ibret yapmak istediğini söyledin. Bu, ne anlama geliyor?"

"Yüzlerce yıldır amaçlarını senin engellediğinin farkındalar. Doğal olarak, iki kez ölmüş vampirleri önce senin ve soyunun üzerine salmak istiyorlar."

"Yani depresyon her yerde olmuyor mu? Sadece Savannah'da mı?"

Reedrek aptal aptal yüzüme baktı. "Eminim zamanla dünya ça-

pında olaylar yaratacaklardır. Ama şimdilik belli hedeflere kesin isabetle saldırmakla yetiniyorlar. Önce senin evini seçtikleri için onur duymalısın. Biz konuşurken yeraltı dünyasındaki konuklarının yüzeye çıkmakta olduğunu söyleyebilirim."

Hasar sadece Savannah'yla sınırlıysa ve Melaphia büyülerini ilerletmeyi başarabilirse yıkımı sınırlamak için hâlâ bir şans olabilir-di. Melaphianın araştırmasının temsil ettiklerini ve bununla ilgili sezgilerini düşündüm. Jack veya ben dirilen vampirlerden biri tarafından öldürülürsek bu bizim sonumuz olurdu. Kapı kalıcı olarak kapandığında bir daha yeraltı dünyasından geri dönecezdik.

Öyle olsun.

"Bana bahsetmek istediğin başka sürprizler de var mı?" diye sordum, babama.

"Bu kadarı yetmez mi?" Daha fazla korku göstermediğim için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Pek sayılmaz" dedim.

"Ah, bahsedeceğim bir sürpriz daha vardı!" dedi. "Artık Eleanor'un neler yapabildiğini gördüğümüze göre, dirilen vampirlerin kendi bedenlerini tekrar diriltmek veya başka insanların bedenlerini ele geçirmek gibi seçenekleri olduğunu söyleyebiliriz; kendi bedenlerini Şeytanın onları Sluagh'a dönüştürürken seçtiği biçimleri de düşünererek."

"Yani Eleanor başka bir kadının vücudunu çalmak yerine kendi biçim değiştiren vücudunu getirebilir ve istediği zaman yılanı dönüşebilir miydi?" Duyduğum dehşet neredeyse kavrayışımın Ötesindeydi.

"Ah, hızlı öğreniyorsun! Demek istediğim tam olarak buydu." Rederek gerindi ve liflerinin gıcırdadığını duydum. "Uzun ve etkili bir kış uykusuydu" dedi. "Karının aç. Şu anda biraz voodoo kanı gayet iyi gider." Ellerini kaldırdı ve pençelerini salladı. "Burnuma bir İngiliz vampirin kanının kokusu geliyor" dedi ve bana yaklaşmaya başladı.

Kendimi kurtarmaya çalıştım ama işe yaramadı. Yapabileceğim tek şey boynuma saplanacak hançer gibi dişlerine kendimi hazırlamaktı.

J a c k

Savannah'ya girerken her yerde polis ve itfaiye araçlarının mavi-kırmızı lambalarını gördüm. Connie ve Setli kurtarma çalışmalarına yardım etmeye gitmiş olmalıydılar. Birçok nedenle, çok fazla yapısal hasar olmadığını gördüğüme sevindim; yerin ne kadar şiddetli sarsıldığı düşünülürse bu, bir mucizeydi. Ancak, kasabanın her yerinde asansörlerde mahsur kalan, kalp krizi geçiren veya başına bir şey düşen insanlar olduğundan emindim.

Orada burada trafik ışıkları sönmüştü ama zaten durmayacağım için umursamadım. Cadde köşelerinde ve meydanlarda gecelikleri ve pijamalarıyla insanlar küçük gruplar oluşturmuştu. Yanlarından hızla geçerken durup bana baktılar.

Lanet olasıca cep telefonum için hâlâ yeni bir pil almadığıma inanamıyordum. Connie beni kazayla elektrige çarptırdığından beri bir pili hâlâ tutamamıştım. Ne zaman öğrenecektim? En azından malikâne William'ını bulunduğu yerden uzak değildi. Hemen içeri koşup Mel'e olanları anlatabilir, büyüüne başlamasını söyleyebilir ve William'ın yanına koşabilirdim.

Araba yolunda arabayı kaydırarak durdum ve Corvette'imden inerken William'ın malikanesinin panjurlarının arasından bakan karanlık bir siluet gördüm. Arkasından sessizce yaklaşip omzundan yakaladım ve kendime döndürdüm.

"Ah, bu Bay Black Jack McShane değil mi? Beni cehenneme gönderen adamın ta kendisi?" dedi, insanların beni eski günlerde çağırdığı takma adı kullanarak. Eski kötü günlerde.

"Katır derisi yüzen Yancy, seni iğrenç pislik!" Buraya gelirken William'la iletişimimizi açtığım için memnundum. Yeraltı dünyasından gelmiş ölülerle karşılaşacağımı bilmesem, Yancy'nin burada ne yaptığını anlamam ve şoku atlatmam, değerli saniyelerime mal olabilirdi. Uyarıya rağmen yine de yeterince şaşırtıcıydı.

Onu tutup sarstım ve etrafa toz toprak -ya yeraltı dünyasından ya

da mezarından- yükseldi. "Seni son gördüğümde, siyah cemaatin kilise avlusunda yakmaya çalıştığın çarmıhta kendin yanıyordun" dedim. "Planın geri tepmişti, değil mi, Klancı?"

Yeniden Yapılanma sırasında William ve ben, Ku Klux Klan adamlarına ve diğer kötülere karşı savaşıştık. O KKK'cı orospu çocuklarını cehenneme göndermek gerçekten de tatmin edici olmuştu.

Bir gece bir çarmıh yakacaklarını duyunca katılmaya karar vermiştik. insanlar kolay avdı. Uzun cüppeler içinde koşmaları zor oluyordu. Gruptaki tek vampir olan Yancy bize biraz zorluk çıkarmıştı.

O da avlanmaya gelmişti ama küçük kiliselerini korumak isteyen siyahların peşindeydi. Kötü bir fikirdi. İyi savaşıştı ama William'la birlikte onu lades kemiği gibi ayırmış ve kendi çarmihına bağlamıştık.

"Geri döndüm" dedi Yancy. "Biri cehennem kapısını açtı ve fırsatı kaçırmadım. Yukarı gelip en sevdiğim katillerime kendi ilaçlarından tattırmaya karar verdim. İçerideki merdivenden yukarı koştuğunu gördüğüm siyah kaltağı hallettikten hemen sonra."

Melaphiaya dokunmasını düşünmek içimi korkunç bir öfkeye boğdu. "Bu olmayacak" dedim ve dişlerimi gösterdim. "Seni daha önce öldürdüm ve yine öldüreceğim."

"William 'fhorne olmadan beni yenebileceğini pek sanmıyorum."

"Yanlış sanıyorsun."

"Geçen sefer iki kişiydiniz. Hiç de adil bir karşılaşma değildi."

"Bu kez teke tek. Yeterince adil mi?"

"Öyle de denebilir ama benim gizli bir silahım var."

"Göster bakalım."

Yancynin başı ve gövdesi esnemeye başladığında aklıma hâkim olabilmek için bir an geriledim. Katır sürücüsü limanda mavnaları çeken katırları acımasızca kırbaçladığı için ona "katır derisi yüzen" derlerdi. Şimdi tam gözlerimin önünde, tıpkı ikizlerin köpeğe ve Seth'in kurda dönüştüğü gibi biçim değiştiriyordu. Ama Yancy başka bir şey oluyordu. Bir... katır adam mı?

Eleanor'un cehennemi boylayan vampirleri bekleyen kişiye özel cezalarla ilgili söylediklerini hatırladım. Gerçekten de Yancy yaşarken canlarına okuduğu yaratıklardan biri olmuştu.

Lanetlenmek. Ben bu iğrenç değişimi izlerken yaşlı ve küflü vampirlerden kaçtığı daha yeraltından yukarı çıkıyordu? Ve *onlar* ne tür biçimler alıyorlardı? Bir an büyülü bir katırla dövüşürken, bir an sonra başka bir biçim değiştiren vampir iblisle dövüşüyor olabilirdim. William ve benim ilerleyen günlerde nelerle karşılaşacağımızı ancak Şeytan bilebilirdi.

Kollar bacaklara dönüşürken kemiklerin çatırtısını duydum. Giysileri parçalanırken ve elleriyle ayakları toynaklara dönüşürken bütün vücudu kısa, parlak tüylerle kaplandı. Yapabildiğim tek şey öylece bakmaktı. Dudaklarını gerdiğinde ortaya çıkan katırlara uygun büyüklükte sivri dişleri olmasa görüntü komik bile sayılabilirdi.

"Sanırım bu kez adil bir dövüş olmadığından yakınacak olan sensin" dedi. "Ben bir katırın gücüne sahip olduğuma göre?"

Zihnimde konuşan katır Francis canlandı. Bu, ciddi bir durumdu. İğrenç olduğunu belirtmeye bile gerek yoktu. Karşımda iki ayağının üzerine kalkan Yancy'nin yanında ufacık kalmıştım. On toynaklarından biriyle sağlam bir tekme attı ve hemen geriye sıçradım. Darbeden kurtulmayı başarmıştım ama evin önünde dizilmiş olan süs çalılarının arasına düşmüştüm. Bu saldırıdan kurtulabilirsem sırtımdaki dikenleri temizlemem bir hayli uzun sürecekti.

Kendini toparlamasına fırsat vermeden ayağa fırlayıp çimenliğe geçtim. Arka bacaklarının üzerinde basamaklarda dönmekte zorlanıyordu. Kan emici bir katırı nasıl öldürebilirdim ki? Dişlerimin derisini delebileceğinden şüphem yoktu ama ısırabileceğim kadar yaklaşmak oldukça zor olacaktı. Peş peşe gelebilecek toynak darbelerinden kafatasını patlasa bile beni öldürmezdi ama beni yeterince sersemletir, o arada işimi dişleriyle bitirebilirdi.

Başka birinin varlığını hissettim. Pencerelelere baktım ve Deylaud'un solgun yüzüyle karşılaştım. Elindeki şeyi bana göstermeye çalışıyordu. Bu, William'ın mahzende tuttuğu, beyzbol sopası büyüklüğün-

de kazık takılmış bir tatar yayıydı. Tekrar kapıya ulaşmaya, elimden geldiğince Deylaud'a yaldaşmaya çalışmalıyım.

Deylaud'a gördüğümü, belli etmek için hafifçe başımla onayladım. Konuşan vampir katır Yancy şimdi benimle birlikte çimenlikteydi ve kısa süren avantajımı kaybetmiştim. Yere eğilerek caddeye doğru gidecekmiş gibi yaptım. O yöne doğru atıldı ama numara yaptığımı anlayınca toparlandı. Olması gerekenden daha hızlıydı. *Çok* daha hızlı.

"Sen velhorne kendi işinize bakmalıydınız" dedi katır, neredeyse köpek dişleri kadar uzun olan sarı azı dişlerini göstererek.

"Siyah ya da beyaz olsun, Savannah'daki insanların iyiliği ve güvenliği bizi ilgilendirir" dedim. Sırtımı evin kapısına dönecek şekilde manevra yapmaya çalıştım ama beni engelledi.

"Ah, ne tatlı!" dedi Yancy, alaycı bir sesle. "Bakalım siyah ya da beyaz olsun, o kapının arkasındakileri benim gibilerden koruyabilecek misin?"

Tekrar bana doğru atıldığında yukarı sıçradım ve başının üzerinden bir takla atarak sırtına bindim. Şaşkınlıkla bir an tereddüt etti ve bu boşluktan yararlanıp yelesini iki elimle kavrayarak dişlerimi boynuna geçirdim. Çığlıkla kişneme arası iğrenç bir ses çıkardı ve öfkeyle tekmeler savurdu. Dizlerimi katırın iki yanına bastırılmış, yelesine sıkıca tutunmuş ve dişlerimi boynuna geçirmiş hâlde kendimi bir rodeocu gibi hissediyordum. Ancak, onu yorabilmek için sekiz saniyeden çok daha uzun süre üzerinde kalmam gerekiyordu ve bunun mümkün olduğunu sanmıyordum.

Ben yelesini daha güçlü çektikçe daha güçlü kişnedi ve daha öfkeli tepindi. Sonunda beni sırtından ayaklarının dibine attı. Yuvarlanarak yere düşerken sağ toynağı yanağımı sıyırdı ve derin bir yara açtı. Ayağa fırladığımda ağızımdan beyzbol topu büyüklüğünde bir katır eti parçası tükürdüm. Benim kanım akıyordu ama onunki fışkırıyordu; damarını açmayı başarmıştım. Yarasının onu zayıflatmadan kapanıp kapanmayacağını zaman gösterecekti ama o zamana sahip olmamam çok kötüydü.

Yine birbirimizin etrafında daire çizdik ve sonunda sırtımı kapıya çevirebilmiştim. Bir adım geriledim ve arkama bir bakış attım. Panjurun arasından Deylaud'un başıyla onayladığını gördüm.

Katır bana doğru saldıracak şaha kalktı. Aynı anda Deylaud kapıyı açıp tatar yayını bana attı. Katırın toynakları başımın üzerinde yükseldi ve aşağı inmeden önce havayı dövdü. O boşlukta tatar yayını omzuma dayayıp kalbinin olması gereken yere nişan aldım ve tetiği çektim.

Atışın yakın mesafeden olması iyiydi. Katırın derisi -kaslı göğüs kafesini saymıyorum bile- sertti. Ama kazık tiksindirici bir sesle saplandı. Darbenin kalbini delip delmediğinden emin olamayarak geri sendeledim.

Katır çirkin bir atlıkarınca atı gibi arka bacaklarının üzerinde bir an dikili kaldı. Sonra yana doğru devrilmeye başladı. Ölüm sarsıntıları sırasında Klana vampir Yancy'ye dönüştü ve iblis gözlerindeki kötülüğü gördüm.

"Canın cehenneme, McShane" dedi.

"Oraya sen git, Yancy" dedim. "Tekrar."

Cehennemden söz etmişken ve o gözlerimin önünde toza dönüşürken *üçüncü* kez öldürülen vampirlere neler olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Neler olduğunu Yancy yakında öğrenecekti. iğrenç olmasını umuyordum.

"Sen iyi misin, Jack?" Deylaud beni kontrol etmeye geldi. Nefes nefeseydi ve birkaç gün önce ne kadar hasta olduğunu düşündüm.

"Sayende, dostum." Ona tatar yayını verdim ve sendeleyerek eve girdim. Melaphia, Renee ve Reyha antrede birbirlerine sarılmıştı. Bütün olan biteni görmüşlerdi ve dehşet içindeydiler.

"Jack, bu düşündüğüm şey miydi?" diye sordu Melaphia. Vampir artık ölmüş olduğu için Renee'yi eteğinin arkasından çıkardı.

"Evet, geliyorlar. Mel, yeraltı dünyasının kapısını kapamak için gereken büyülerin hazır mı? William'ın o büyülere *hemen* ihtiyacı var.

"E-emin değilim! Daha yeni başladım. İhtiyacım olan her şeyi bulduğumdan bile emin değilim."

"Elinden geleni yapman gerekecek" dedim. "İsteyebileceğimiz sadece bu! Ama kapı ardına kadar açık ve şu katır adam gibi iblisler dışarı çıkıyor. Kaybedecek zaman yok."

Melaphia kendini topladı. "Deylaud, çantamı getir." Deylaud emri yerine getirmek için hemen üst kata koştu. "Jack, bu kapının nerede olduğunu biliyor musun? Sanırım oraya olabildiğince yaklaşmam gerek."

Mel çantayı Deylaud'dan alırken ona William'dan duyduklarımı kısaca açıkladım. "Sanırım merkezi, eğer graniti parçalayıp çelik kutuyu açabildiyse hastanenin altında olmalı" dedim. "Ayini de orada yaptılar, dolayısıyla en yüksek olasılık orası."

"O hâlde gidelim" dedi Melaphia.

Renee annesinin eteğini çekiştirdi. "Anne, William amcama yardım etmek istiyorum. Ben de gelebilir miyim?"

Renee'yi kendisini koruyacak Reyha'yla birlikte mahzene kilitlemeyi Önercektim ama Melaphia beni şaşırtan bir cevap verdi. "Evet, tatlım. Bu annenin hoşuna gider."

Birkaç hafta önce Renee'ye olanlardan sonra Melaphia'yı küçük kızını gözünün önünden ayırmak istemediği için suçlayamazdım. Aslında, Mel, Renee, Deylaud ve Reyha montlarını antredeki vestiyerden kapıp üzerlerine geçirirken dördü de geldiği için kendim de aynı nedenle memnun olduğumu fark ettim: Ben de onları gözümün önünden ayırmak istemiyordum,

"Tünellerden gidelim" dedim. "Oraya daha çabuk ulaşırız."

Deylaud, Renee'yi sırtına aldı ve olanca hızımızla tünellerde koşmaya başladık. Bu arada artçı sarsıntılar başlarsa en yakın açıklıktan yüzeye çıkmaya hazırдық. Hiçbirimiz canlı canlı gömülmek istemiyorduk. William beni kan emiciye dönüştürdüğü gece dönüşümü tamamlamak için beni savaş alanında toprağa gömdüğünden, zamanın gelmeden gömülmenin hiç hoş bir şey olmadığını kendi deneyimlerimden biliyordum.

Toprağın çöktüğü yere geldiğimizde yavaşladık. Başımı kaldırdım ve kaldırımdaki delikten süzülen yıldız ışıklarını gördüm. "Dinle-yin!" dedim ve hepsi sessizleşti. Deylaud ve Reyha birbirlerine bakarak omuz silktiler. Köpek olarak işitme duyulan güçlüydü ama benimki kadar keskin değildi. Ben bile William'm sesini belli belirsiz duyuyordum.

"Şu toprak yığınının arkasında" diye fısıldadım. "Ben üzerinden aşıp diğer taraftan aşağı ineceğim ve William'ı çıkarmaya çalışacağım. Mel, sen hazır mısın?"

"Evet. Sanırım."

"O hâlde başlayalım."

Melaphia başıyla onayladı ve yardım etmek için ne yapmaları gerektiği konusunda diğerlerine talimat vermeye başladı. Sonra Rence'nin elini tuttu ve birlikte ilahilerine başladılar. Ben, William ve Reedrek'le aramızdaki küçük dağa tırmandım.

Tepeye ulaşıp aşağı baktığımda, William'm yığının altında sıkıştığını ve Reedrek'in dişlerini göstererek ona yaklaştığını gördüm.

Kendimi öldürücü ısırığa hazırlamıştım ama tam o anda başıma toz toprak ve taş yağmaya başladı. Reedrek durduğu yerde doğrulup ve başını kaldırıp bakarken jack McShane'in güçlü vücudu üzerine inerek onu yere yapıştırdı.

Jack, beni sıkıştıran toprak yığınının tepesinden Reedrek'in üzerine atlamıştı. Babam güçlü ve yaşlı bir kan emiciydi ama yeraltında beslenmeden geçirdiği süre onu zayıflatmıştı. Yine de jack'i üzerinden atıp ayağa fırlamayı başardı. Jack tekrar saldırıp onu yere devirdi ve kollarını arkasından tuttu.

Jack çelik tabutu bağlayan zincire uzanırken bir sarsıntı daha başladı. Başka bir sarsıntı diyorum çünkü bu da neredeyse ilki kadar şiddetliydi. Bunun bir artçı olmadığını her nasılsa biliyordum.

Toz topraktan korumak için gözlerimi kapadım. Duyabildiğim tek şey, korkunç gümbürtüydü. Sarsıntı kesildiğinde gözlerimi açtım ve başımda Reedrek yerine Jack'i iri İri açılmış mavi gözleriyle bana bakarken buldum.

"Reedrek nerede?" diye sordum.

"Kaçtı. O kadar toz dumanın arasında ne yöne gittiğini bile görmedim. Bunu daha sonra düşünüyoruz. Bak, toprak ve taşların bir kısmı senden uzaklaşmış. Bakalım seni çıkarabilecek miyim?"

Jack taşları ve asfalt parçalarını üzerimden kaldırmaya başladığında Deylaud yanına geldi. "Tanrılara şükür!" dedi, beni gördüğünde.

"Melaphia, Renee ve Reyha iyiler mi?" diye sordu Jack ona.

"Evet, onlar iyi." Deylaud, jack'e yardım etmeye başladı. Oğlum kadar güçlü değildi ama yine de bir insandan daha güçlüydü. "Hâlâ bizi bıraktığın yerde, toprak yığınının üzerindeler."

"Az önceki sarsıntıyı Melaphia mı yaptı?" diye sordum.

"Evet" dedi Deylaud. "Renee kapının yerini hissetti ve tamamen kapalı olduğunu sanmıyor. Mel ve Renee tekrar deneyecekler. William'ı bu yüzden hemen buradan götürmeliyiz. Büyüyü yeniden yapacaklar ve tekrar gömülebilir."

"Sanırım seni çıkarabilirim, William" dedi Jack. Deylaud'la birlikte birer kolumdan tutup çektiler. Büyük taşlar ve asfalt parçaları kaldırıldığından, sıkıştığım yerden sıyrıldığımı hissettim. İkisi birlikte beni çektiler ve Melaphia, Renee ve Reyhanın beklediği yere götürdüler. Melaphia mumlarını ve otlarını hazırlamıştı.

Yaramı görünce Melaphia irkildi. "Kana ihtiyacın var" dedi. "Jack, onu hemen eve götürüp beslemelisin."

"Onu burada da besleyebilirim" dedi Jack.

"Elayır" dedim. "Güneş neredeyse doğdu."

"Ya sen ve Rence?" diye sordu Jack, Melaphia'ya. "Kapı açıksa..."

"Kardeşim ve ben onları canımız pahasına koruyacağız" dedi Deylaud. "Bu konuda şüphen olmasın."

Gerçekten de Deylaud ve Reyha köpek biçimindeyken korkunç yaratıklardı; özellikle de kışkırtıldıklarında. Birçok kez benim emrimle öldürmüşlerdi ve bunu tekrar yapmakta tereddüt etmezlerdi. Bir vampirin boğazını parçalamakta en az Jack kadar başarılıydılar.

"Seni eve götürüp mahzene yerleştirir yerleştirmez hemen buraya döneceğim" dedi Jack. "Sağ salim eve dönmelerini sağlayacağım."

"O zamana kadar tüneller çökebilir" dedim. "Kapı kapanana kadar hepimiz bir arada kalalım istiyorum."

Renee çocuk yüzünde sert bir ifadeyle bana yaklaştı. "William amca, gitmelisin. Kapıyı kanımda hissediyorum. Kapandığını anlarım. Annemle birlikte yeri bir kez daha sallarsak kapanacak."

İtiraz edecektim ama Jack beni çoktan kollarına almıştı ve eve doğru hızlı adımlarla yürüyordu. "Dur" dedim. "Sarsıntılar tekrar başladığında çökebileceği için tünellerden gidemeyiz. Sokak seviyesinden eve gitmek için yeterince zamanımız var."

Jack başıyla onayladı ve toprak yığınının üzerinden kaldırıma tırmandı. Melaphia ve diğerlerinin tepesi açık olduğu için toprak altında kalma olasılıkları düştü.

Hastanenin arkasından yüzeye çıktık. Görece sessizdi ama dev binanın ana girişinin yakınındaki hareketliliği görebiliyorduk. Polis ve acil durum görevlileri sedyeler ve tekerlekli sandalyelerle yaralıları çıkarıyordu, Jack kollarında beni taşıyarak eve döndüğünde neredeyse Connie Jones'a tosluyordu. Uydurma bir bariyerle yerdeki yarığın etrafını kordona alıyor, kimsenin açık çukura düşmemesi için sarı polis bandı çekiyordu.

"Ne kadar ağır yaralısın, William?" diye sordu.

"Onu Güneş doğmadan eve götürürsem bir şeyi kalmayacak" dedi Jack. "Ama gitmem gerek. Seninle sonra konuşuruz."

Connie başıyla onayladı ve kendi işine döndü. Ama başka kan emicilerin varlığını hissedince Jack ve benim yaptığımız gibi o da olduğu yerde donup kaldı.

Reedrek, iki yanında Damien ve Eleanor'la karanlığın içinden çıktı. Jack'in Önce yarıktan aşağı, sonra bana baktığını gördüm. Melaphia'yı ve diğerlerini buradan göremezler, dedi telepatik olarak. Sadece onları hissetmemelerini umuyordum.

"İyi denemeydi" dedi Damien. "Ama kapı hâlâ açık. Biz konuşurken iblisler ölümlülerin bedenlerine giriyor. Ya bunu yapıyorlar ya da kendi bedenlerini lanetleriyle birlikte cehennemden çıkarıyorlar."

"Cadının ve piçinin buralarda bir yerde olduğunu tahmin ediyorum. Her neredeseyiz çıkın dışarı! Çıkın!" diye haykırdı Reedrek, melodik ve alaycı bir sesle.

jack beni nazikçe yere bıraktı. "Güneş neredeyse doğmak üzere, çocuklar. Bence hepimiz köşelerimize çekilelim ve yarın gece savaşmak için buluşalım."

"Evet" dedim. "Konuşmak... için daha fazla zamanımız olana kadar anlaşmazlıklarımızı erteleyelim."

"Bunun ne eğlencesi kalır ki?" dedi Eleanor. "Ben konuşmak filan istemiyorum. Şu anda taze kan kokusu alıyorum." Yarama bakarak dudaklarını yaladı.

"Eleanorla aynı fikirdeyim. Neden beldeydim? Bence avantajımızı kullanmalıyız, sen ne dersin, Reedrek?" dedi Damien, sırtarak.

"Bence de evlat" dedi Reedrek. "Bence de."

Burada bir terslik vardı. Diğer vampirlerin cesaret gösterisinin sahte olduğunu hissedebiliyordum. Dahası, korkularının kokusunu alıyordum. Sonra Connie'ye baktım ve nedenini anladım.

Jack

Connie paniğe kapılmak üzere gibiydi. Vampirleri tek tek süzerek neler olduğunu anlamaya ve kan emiciler olarak bizimle ilgili ne hissettiğine karar vermeye çalışıyordu. Yeni duyularıyla vampirlerden algıladıklarını yorumlayamıyor gibiydi. Yepyeni dürtüler devreye girmişti ve onlarla ne yapacağını bilmiyordu.

Soğuğa rağmen alnından ter damlaları süzülüyordu ve birinin üzerine atlamaya hazırlanmış gibi ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıp duruyordu. Sadece benim veya William'ın üzerine atlamasını umuyordum.

"Ba-bana neler oluyor?" diye sordu ve baştan aşağı ürperdiğini gördüm.

"Bunu sorduğuna sevindim, hayatım" dedi Eleanor. Kibirli tavrına rağmen en az Connie kadar gergin olduğunu söyleyebilirdim. "Benim ve diğerlerinin yeraltı dünyasından çıkmasına izin vermeden önce Konseyin Şeytanla yapması gereken küçük bir anlaşma vardı."

"Hepimiz adına üzülererek söylemeliyim ki Avcı'yı harekete geçirmek zorundayız" dedi Reedrek, bakışlarını Connie'den ayırmadan. "Keşke öyle olmasaydı ama öyle."

"*Bana ne oluyor* dedim!" diye tekrarladı Connie.

Sevdiğim kadına baktım. Gözleri biçim değiştiriyor gibiydi. Gözlerini kırıştırdı ve parmaklarını dudaklarına bastırdı. Tanrım, köpek dişleri uzuyordu.

Ona gidip kötü vampirlerle arasına girmek istiyordum ama bir şey beni durduruyordu. Gündüsel bir korku. Var olma nedeni beni öldürmek olan bir yaratığın yanında durduğumun bilinci.

"Ama hepimizi öldürmek isteyecek" dedi William, babasının azıcık kalmış sağduyusuna seslenmeye çalışarak. Boşa zaman harcadığını görebiliyordum.

"Seçeneğimiz yok" dedi Reedrek, felsefi bir tavırla. "Anlaşma anlaşmadır. Damien, sen yapar mısın?"

Damien uzun deri pardösüsünün altından bir kıkç çıkardı. Yeraltı dünyasında gördüğüm kılıcın aynısıydı. *Ah, lanet olsun!*

"Bu benim kılıcım..." diye başladı William.

"Artık değil" dedi Eleanor.

"Bu kılıcın kökenini veya değerini asla bilemezdin" dedi Damien. "Hâlâ fırsatın varken sormayı akıl etseydin, eski dostun Lalee sana söyleyebilirdi. Sorsaydın, bunun Avcı'yı yazgısına yönlendirecek kılıç olduğunu söylerdi. Bu, bütün evrende bir vampiri kalbine saplanan kazıktan daha çabuk öldürebilecek iki silahtan biri."

William'm kılıcı nereden bulduğunu bilmek istiyordum ama bu soru başka zamana kalmak zorundaydı. Babama baktım ve sersemlemiş olduğunu gördüm. William asla şaşırmasdı; en azından bunu göstermezdi. Ama her zamanki hâkimiyetini kaybediyordu. Her an zayıflıyordu ve bu çatışmanın sonucunun ne olacağını tahmin etmem zor değildi. Hemen bir şeyler düşünmek zorundaydım.

"Kılıç tesadüfen elime geçti" dedi William.

"Hiçbir şey şans eseri olmaz, William" dedi Damien. "Bunu şimdi-

ye kadar anlayacak kadar yaşlı ve zeki olduğunu sanırdım." Damien kılıcı kabzasından tutup kaldırdı ve havada döndüre döndüre savurdu. Gerekirse bir elimi kaybetmeyi göze alarak uçan kılıcı yakalamak için atıldım. Connie'nin bu silaha dokunmasına izin veremezdim.

Kılıcın parmaklarımı kestiğini hissettim ama yakalayamadım. Yavaşlatamadım bile; silahın kendi canı var gibiydi ve doğruca Connie'ye gidiyordu. Kılıcın onu ikiye böleceğinden emin bir şekilde yön değiştirip Connie'ye yöneldim.

Ama hiç beklemediğim bir şekilde kılıcı kabzasından yakaladı. Dokunduğu anda, açık elektrik kablosuna dokunmuş gibi bütün vücudu titredi. Arkasında bir elektrik transformatörü patladı ve Connie'yi arkadan aydınlatırken üzerine mavi-yeşil kıvılcımlar yağdı. Artık gözlerinin beyazını neredeyse göremiyordum. Artık insan gözü değillerdi ve ağzını açtığında sivri dişlerini gördüm.

Gülümsedi.

En kötüsü de o gülümsemeydi. Artık kim ve ne olduğunu biliyordu. Hissdebiliyordu; ah, hepimiz hissedebiliyorduk. Vampirlerin Tanrıça katiliydi. O... Avcı'ydı.

Travis'in Connie'nin ilk dönüştüğünde nasıl bir hayvan olacağını söylediğini ama inanmayı reddettiğimi hatırladım. Sevdiğim kadın hâlâ bu yaratığın içinde bir yerlerdeydi ve ona ulaşip sakinleştirebilecek biri varsa o da bendim.

"Connie" dedim, ona yavaşça yaklaşıırken. Elimi uzattım. Ne yazık ki bu yaralı elimdi ve kanım akıyordu.

Hassas burnunu havaya kaldırarak bir hayvanın yapacağı gibi kokladı ve hareketi beni ilkel bir seviyede dehşete sürükledi. "Kan emicilerin kan kokusunu alıyorum" dedi, başka birinin sesiyle. Kılıçla üzerime gelince kenara çekildim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu William, bana. Sesinde endişe vardı. "Ona yaklaşma!"

Göz ucumla, Reedrek ve Damien'in korkaklıklarını sergileyerek kaçtığını gördüm. Ama Eleanor yerinde kaldı ve bir karadul gibi William'a yaklaştı.

"Benim" dedim, Connie'ye. Hepimiz için korkmama rağmen sesimin yatıştırıcı çıkmasını umuyordum. Tekrar ona doğru yürüdüm.

"Jack!" diye bağırdı William. "Dur! Onunla konuşamazsın. Travis'in söylediklerini hatırla!"

Kılıcı indirerek başını yana yatırdı, "jack? Sen misin?"

Numara yapmadığım umarak cevap verdim. "Evet. Şimdi bana o kılıcı ver, hayatım." Biraz daha yaklaştım.

Önce kılıca sonra bana baktı. "Peki." Kılıcı bana uzattı ve almak için uzandım.

Diğer eliyle suratıma bir yumruk indirdi. Darbe o kadar hızlı geldi ki çeneme isabet edene kadar göremedim. Ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim ve havaya savruldu. Vücudum hastanenin duvarına çarpıp kaldırıma kaydı. Bir an ne kıpırdayabildim ne de düşünebildim.

Ve o an yeterliydi.

Connie üzerime eğildi ve yüzünde manyakça bir gülümsemeyle kılıcı kaldırdı. William bana doğru koşmaya başladı ama Eleanor onu arkasından yakaladı. William'm sırtına atladı ve kolunu boynuna doladı.

"Avcı! Buraya gel!" diye bağırdı Eleanor.

Connie olduğu yerde hızla döndü. Ayağa kalkmaya çalıştım ama tekrar yere yıkıldım. Başım öylesine zonkluyordu ki altımızdaki zeminin tekrar sallanmaya başladığını anlamam biraz zaman aldı. Olduğum yerde yuvarlanıp William'a dönerken dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım.

Connie etkilenmemiş gibiydi. Beni tamamen unutarak William'la Eleanor'a doğru yürüdü ve kılıcını kaldırdı.

William, Eleanor'ı: üzerinden attı ve Eleanor sert bir şekilde yere düştü. Connie saldırırken William savunmaya geçti ve Connie'nin ön kolunu yakalayarak darbeyi engelledi. Connie dengesini kaybetti ama kılıcı elinden düşürmemeyi başardı. Bu arada Eleanor yerinden kalkıp karanlıkta gözden kaybolmaya çalışıyordu ve sarsıntı başladı-

ğı kadar çabuk sona ermesine rağmen ben dizlerimin üzerinde daha yeni doğrulabilmiştim.

Aniden, dört kişi tünellerden sokağa fırladı. "Kapı kapandı! Başardık!" diye bağırdı Melaphia ama yüzeyde olanları görünce hepsinin yüzündeki zafer ifadesinin yerini dehşet aldı.

Bu resimde bir terslik olduğunu biliyordum. Zamanlama yanlıştı. Bunun olmaması gerekiyordu. "Hayır, şimdi olmaz!" diye bağırdım.

Ayağa kalkmış, William'a doğru gitmeye, Avcı'yla arasına girmeye çalışıyordum. O artık Connie değildi.

Kılıç tekrar kalktığında, bu kez Avcı fkeliydi. Melaphia, Renee, Deylaud ve Reyhanın dehşet ėėlıkları kulaklarımda çınlarken ileri doğru atıldım.

Avcı benim için de William için de fazla hızlıydı.

Hiçbirimizin göremeyeceği kadar hızlı bir hareketle kılıç William'ın kalbine saplandı.

Daha sonra o anda zamanın gerçekten yavaşlayıp yavaşlamadığını merak edecektim; yoksa ilkel bir koruma mekanizması zihnimin paramparça olmasını engellemek için devreye mi girmişti?

Ağır ekimdeymiş gibi William'a doğru yürümeye devam ederken Connie'nin kaçtığını ve Eleanor'un peşinden parkta gözden kaybolduğunu zorlukla fark edebildim.

Elimi uzattım ve kendi bağıran sesimi duydum: "Baba! Hayır!"

O da bana uzandı ve parmaklarımız bir an için birbirine dokundu.

Tekrar bağırdım. "Dur!"

Ama William'ın bedeni toza dönüşmeye başlamıştı bile. Dostum ve babam olan kişinin vücudunun milyonlarca zerreye ayrılmadan ve o zerrelerin hepsi kış rzėârında savrulup gitmeden önce neden bulanıklaştığını sorgulamak için ancak zamanım olabildi.

Gün doğumundan önce William'ın evine nasıl ulaştığımızı hatırlamıyorum. Bir sürü şeyi anlayamıyor gibiydim, insanlar ağlıyordu ve nedenini düşünmek istemiyordum.

Daha da kötüsü, zihnimin derinliklerinde bir ses, şu anda acı içinde burada oturuyor olmamızın kendi yaptığım aptalca, yanlış bir şeyden kaynaklandığını söylüyordu. Olanların hepsi benim hatamdı ve bu yüzden çok ama çok üzgündüm.

William'ın bana verdiği ve beni yeraltı dünyasından gen getirmek için deniz kabuklarıyla birlikte kullandığı saat elimdeydi. Bu, karşılığını veremeyeceğim bir iyilikti.

Tünellerin kalanından biri gidip Werm'ü çağırmış olmalıydı çünkü "Gittiğine inanamıyorum" dediğini duydum. Biri konuşuyordu. Melaphia'nı Werm'e olanları anlattığım hatırlıyordum. O kısmında kulaklarımı kapamıştım. Duymak istememiştim.

Bir şey elimi dürttü. Reyha'nın burnu. Şimdi iki kardeş dört ayak üstünde dolaştıklarına göre gündüz olmalıydı. Huzursuz bir şekilde kucağıma uzandı ve mekanik bir hareketle başını okşadım.

Deylaud sızlanarak Werm'e yaklaşmış, o da rahatlatıcı bir tavırla kolunu onun ince omuzlarına sarmıştı. Melaphia, huzursuz bir uykuya dalmış olan Renee'ye sarılmıştı.

"Bunların olduğuna inanamıyorum" dedi Melaphia.

"Ben de" diye mırıldandım. Ah, Tanrılar! Şimdi hatırlıyordum. Görüntüler zihnimde canlanırken kılıcın darbesini kendim yemişim gibi sarsıldım.

"Kabullenemem. Kabullenmeyeceğim."

"Mecburuz."

"Ne yapacağız?" diye sordu, sesi titreyerek.

Kendisine bir şey olursa aileyle ilgilenme sorumluluğunun ben-de olduğunu William kaç kez söylemişti? Bunu söylerken bile hiç onsuz kalacağımız düşüncesini kabullenmiş miydik? Hayır. Bir kez bile. Ne sanıyordum ki?

Artık kontrolü ele alma zamanıydı.

Reyha'yı kucağımdan kaldırıp kanepede oturan Mel'in önüne diz çöktüm. Elini tutup nazikçe öptüm. Renee kıpırdanarak gözlerini açtı ve onun elini de tuttum. "Sizi koruyacağım" dedim.

"Peki... ya Avcı seni öldürmeye geldiğinde?" diye sordu Melaphia. "O zaman ne olacak?"

"Hayatta kalmak için elimden geleni yapacağım... ta ki o sakinleşene kadar. Travis onunla konuşabileceğimiz bir noktaya ulaşabileceğini söyledi "

Werm'ün konuşmaları yakından dinlediğini fark ettim. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Ama hiç soru sormuyordu. Artık benim yardımcım oydu. Hızlı büyümesi gerekiyordu.

"William'in intikamını alamayacağını biliyorsun" dedi Melaphia. "Bunu ne kadar istesem de. Lalee yasakladı."

"Anlıyorum. Ama onun peşinden gidemeyecek olmamın bir nedeni daha var."

"Senin çocuğuna hamile olması mı?"

"Hayır" dedim.

"Avcı'nın nasıl öldürülebileceğini hâlâ bilmediğimiz için mi?"

"Hayır ama bu da doğru."

"O zaman neden?"

"Onun yardımına ihtiyacımız var."

"Ne için?" Worm sonunda konuşmuştu.

"Kapı bir süredir açıktı" dedim. "Burada öldürdüğüm vampir yeraltı dünyasından çabuk çıkmıştı. Kaç tanesinin daha aynı şeyi yaptığını sanıyorsunuz?"

"Alı, ulu Tanrılar!" diye mırıldandı Melaphia. Tekrar uykuya daldığından emin olmak için Renee'ye baktı ama sonuçta nasıl bir belanın içinde olduğumuzu Renee kendisi de anlayabilirdi.

Aniden yine net bir şekilde düşünebilmeye başlamıştım. Artık zamanı gelmişti. Melaphiayla Worm'e Reedrek'ini tünellerdeki konuşmalarını anlattım ve çifte ölümlerin görünüşlerini değiştirebildiklerinden söz ettim.

"O lanet olasıca yaratıkları ait oldukları cehenneme geri postalamak bizim görevimiz" dedim.

"Tanrım!" dedi Worm. "Sadece ikimiz varız. Hepsiyle nasıl savaşa-
cağız? Onları nasıl *bulacağız*?"

"Yapabileceğimiz sadece tek bir şey var" dedim. "Vampir avcısıyla müttefik olmak zorundayız. Bu onun işi, öyle değil mi? Vampirleri bulup öldürmek."

"Evet ama ya o vampirler... bizsek?" dedi Worm, yüzünü buruşturarak.

"Onları öldürmeyi, bizi öldürmekten daha fazla istemesini sağlamanın bir yolunu bulmalıyız" dedim.

"Öyle diyorsan, Jack."

"Bizi bu durumdan kurtaracağını biliyorum, jack. Sana inanıyorum" dedi Melaphia, nemden parlayan gözlerle bakarak.

Bu sözleri benim için sandığından çok daha değerliydi. Kanepede onunla Worm'ün arasına oturdum ve kollarımı omuzlarına attım. "William daima Savannah'nın kendi şehri olduğunu söylerdi."

"Öyleydi" dedi Melaphia, hıçkırarak.

İkisini de kendime çektim. "Ve artık bizim."

İnsanlar ölü gibi uyuduklarını söylerken neden söz ettikleri konusunda hiçbir fikirleri yoktur.

Rüyasız bir uyku uyudum -Tanrılara şükür!- ve bir amaç duygusuyla uyandım. Werm uyanıktı ve buzdolabındaki kan şişelerinden almıştı.

"Elektrik gelmiş olsa bile kulübü açmasan iyi olur" dedim. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar bir süre ortahkta görünmc.

"Yani kaç tane çifte ölüyle karşı karşıya olduğumuzu mu kastediyorsun?"

"Evet. Ama Seth'i arayıp ona konuyla ilgili bilgi ver. Connie'nin harekete geçtiğini ve ona dikkat etmesi gerektiğini söyle. Bunun anlamını bilir."

"Anlaştık" dedi ve tünellere yöneldi.

Ben üst kata çıkmak için köşeyi döndüm ve sunakların önünde diz çökmüş olan Melaphia'yla karşılaştım.

"En son ne zaman uyudun sen?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bir şeyler yapmak zorundaydım. Maman Lalee'ye dua ettim ama işe yarayıp yaramadığını bilmiyorum. Ortaya çıkmadı."

"Ne için dua ettin?" diye sordum, zaten bildiğimi düşünerek.

"William için bir iyilik yapmasını istedim. Bize yeraltı dünyasından bir daha kimsenin dönemeyeceğini söylemesine rağmen William'ı daha iyi bir yere götürüp götürmeyeceğini sordum. Onun sonsuza dek acı çekmesi düşüncesine dayanamıyorum."

Bana dayanıp hıçkırıklara boğuldu ve ben de yanma çöktüm. "Bunu düşünmeye ben de dayanamıyorum" dedi, saçlarını okşayarak. Bu, William'ı kaybettiğimizden beri bastırduğım bir düşünceydi. Üzerinde düşünülemeyecek kadar acı vericiydi; dolayısıyla düşünmemeyi seçmiştim.

"İnancını koru" dedim. "O ikisinin ilişkisi çok özel. Lalee bir şeyler düşünecektir."

"Umarım."

"Neden ağlıyorsun, anne?" diye sordu Renee, merdivenin tepesinden.

Başımızı kaldırdığımızda küçük kızı bize sırtırken gördük. Melaphia'yla ben birbirimize endişeli gözlerle baktık. Renee, William'm ölümünü görmekten böylesine ağır bir travmaya uğramıştı da zihni gerçekleri mi çarpıtıyordu?

"Sadece üzgünüm çünkü Maman Lalee'ye William'a yardımcı olması için dua ettim ve işe yarayıp yaramadığını bilmiyorum."

"Elbette işe yaradı" dedi Renee.

"Sen bunu nereden biliyorsun, hayatım?" diye sordum.

"Çünkü William amca'yı dans ederken gördüm."

Deprem hasarını kontrol etmek ve çocuklara olanları elimden geldiğince açıklayabilmek için garaja gittim. Elbette ki William'a olanları duyunca şoka girdiler ve bana başsağlığı dileyip sessizlik sözü verdiler.

Rennie'yi önümüzdeki birkaç gün içinde iblis sorunuyla ilgili daha fazla bilgilendireceğimi söyledim ve ben konuyu kontrol altına alana kadar hepsine ortalıkta görünmemelerini tavsiye ettim. Anladıklarını söyleyerek hepsi evlerine gitti. Otis gitmeden önce ona Sidhe liderlerine iletmek isteyebileceği bazı detayları daha sonra anlatacağımı açıkladım.

Binanın arka tarafındaki hasarı kontrol ettiğimde, içeride veya dışarıda bir şeye zarar gelmediğini görünce memnun oldum. O sırada Huey'i daha önce kazdığı çukur olan yerin kenarında otururken gördüm. Daha önce diyorum çünkü sarsıntılar yüzünden çukur çökmüş ve Clievy Corsicasmı kurtarmak için yaptığı bütün çalışma boşa gitmişti.

Ama üzgün görünmüyordu. Hatta yeni bir arkadaş bulmuştu. Belki de daha yakm bir arkadaş demeliydim. Son gördüğümde ağaç dalında galdayan karga, şimdi bir korsan papağanı gibi Eluey'in omzuna tünemişti.

"Anlaşılan tüylü bir arkadaşın olmuş" dedim.

"Evet, efendim. *Senin* de arkadaşın" dedi Huey.

"Buyur?"

"Söylediği buydu."

Afallamıştım. "Yani sana benim arkadaşım olduğunu mu söyledi?"

"Ona konuşmayı öğrettim."

"Konuşmayı... mı... öğrettin?"

"Oldukça uzun bir süre çabaladı ve sonunda başardı" dedi.

Huey'in gerçekten hayvanlarla arasının iyi olduğunu düşünmeye başlıyordum. Daha bir süre önce kurtadamlarla konuşabildiğini göstermişti -havlamalarını ve sızlanmalarını yorumlayabiliyordu- ve şimdi de bir kuşa konuşmayı öğretmişti. En azından bunu yaptığını iddia ediyordu ama inanmak için duymalıydim.

Yaratığı daha yakından görmek için eğildim. Karga bana baktı. "Bu güzel bir kuş" dedim. "Güzel kuş konuşabiliyor mu?"

Karga öfkeyle kanatlarını çırpı. "Lanet olsun, elbette konuşabiliyorum! jack, çıkar beni buradan!"

Neredeyse, Huey'in eski mezarından kalan eski çamur çukurunun içine yuvarlanıyordum. "Ginger? Bu sen misin?"

"Elbette benim" dedi kuş.

"Bir kuşun içine nasıl girdin be?"

"O kaltak patronum vücudumu çaldı ve onunla ne yaptığını bilmiyorum bile. Vücudumu geri almalısın, Jack! Beni kendi vücuduma geri döndür!"

"Dön-döndürürüm" diye kekeledim. "Yani, denerim. Ama küçük bir sorun olabilir. Vücudunla ilgili."

"Ah, Tanrım! Ne?" diye sordu Ginger.

"Birazcık vampire dönüşmüş olabilirsin."

"Bana vampirlere inandığını söyleme."

İç çektim. "Birkaç gün önce muhtemelen patronunun vücudunu çalabileceğine de inanmazdın."

"Pekala, her neyse. Sadece beni vücuduma geri döndüreceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

"Güzel. Çünkü siyahlar içinde berbat görünüyorum." Kuş Ginger biraz sakinleşmişti ama gözlerini benden ayırmıyordu. "Ah, bir şey daha! Şu güzel kuş³ laflarını da bırak. Ayrıca, eğer bana yem vermeye filan kalkarsan gagamla gözlerini oyarım!"

Düşünmek için gitmeyi sevdiğim ikinci yerim -arabam dışında- Tybee Adası'ndaki kumsaldı. Dalgaların tekrar tekrar kıyıya vuruşunu dinlemek güven veriyordu.

Depremler nedeniyle tsunami uyarıları yapılırca insanlar adayı boşaltmıştı ama krizin geçtiğini fark ettikten sonra cennet adalarına geri döneceklerdi.

Şimdilik ada tamamen bana aitti. Ciddi düşüncelere dalmadan önce -sorun çözmek tarzında- zihnimin biraz sürüklenmesine izin verdim. Ve dostum, babam William'm yasını tuttum.

Birlikte geçirdiğimiz güzel zamanları, gece balığa çıkışımızı, ay ışığında yelken açışımızı, bana yüzlerce yıl önce olmuş olayları anlatışım hatırladım. Onu sonsuza dek dinleyebilirdim. Hikâyelerin sona ereceği bir günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi.

Çatıştığımız zamanları hatırlamamayı seçtim. Bu gece olmazdı. Bu gece güzel anıları istiyordum.

Gözlerimi kapadım ve yüzüme vuran tuzlu rüzgârı hissettim. Sonunda gözlerimi tekrar açtığımda, köpüklü dalgalara baktım ve suyun yüzeyinde bir şey gördüğümü sandım. Neydi o? Şişe burunlu yunuslar? Denizayıları? Hayır, benzemiyordu.

Sanki suyun üzerinde bir çift dans ediyordu gibiydi. Başımı iki yana salladım. *McShane, kafayı yiyorsun*. Önce konuşan kuşlar, şimdi de denizkızları! Üstelik içki de içmemiştim. En azından bu düzeltilebi-

lirdi. Bu gece tabutuma girmeden bir kadeh içecektim.

Bir sonraki dalga kıyıya vururken ay ışığında parlak bir şey gördüm. Su, antika görünümlü bir şampanya şişesini ayaklarıma getirmişti. Gerçekten eski görünüyordu.

Şişeyi almak için uzandım ve bir mantarı olduğunu gördüm. Mantarı çıkarıp şişeyi ters çevirdim ve neredeyse elimde dağılacak kadar eski ve oksitlenmiş, sarı bir kâğıt parçası düştü. Ay ışığına tutup gözlerimi kısarak okumaya çalıştım.

Seçkin bir el yazısıyla üç kelime yazılmıştı: *Endişelenme. Ben iyiyim.*

Sonra aniden kendimi sırt üstü kumlara serilmiş hâlde buldum ve kâğıt rüzgârla elimden uçup gitti. Şişeyi bırakmamaya çalıştım.

Connie insanüstü gücüyle beni yerde tutuyordu ve kalbimin üzerine tahta bir kazık dayamıştı. "Selam, âşık çocuk.' Ölmeye hazır mısın?"

Evin reisi olarak zamanım sadece bir gün müydü? Sakin kalmaya çalıştım. Uzun hayatım boyunca kadınları birçok şeye ikna etmişim ama daha önce göğsüme kazık dayamış bir vampir avcısıyla konuşmam gerekmemişti.

Kazığı geri çekti ve tam indirmek üzereyken bağırdım. "Beni öldürmek istemezsin!"

"Ah, evet, istiyorum!" dedi. "Seni öldürmek için sabırsızlanıyorum. Seni öldürmem *gerek!*" Gözleri deli gibi bakıyordu.

Avcıların insan olmayan bir şeye dönüştüklerini söylediğinde Travis'in ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Bir süre sonra sakinleştiklerini söylediğinde de onu doğru anlamış olmayı umdum ve o kadar süre hayatta kalıp kalamayacağımı merak ettim.

"Hayır, istemezsin. Bana ihtiyacın var."

Güldü ve o küçük sivri dişlerin ne kadar seksi görüldüğünü düşünmemeye çalıştım. Şimdi dikkatimi dağıtmanın zamanı değildi.

"Ah, öyle mi? Sana neden ihtiyacım varmış?" diye sordu, tatlı bir tavırla. Silahı yine göğsüme indirdi ve kan çıkaracak kadar bastırdı.

"Dün gece vampirlerle aramızda geçen konuşmaları hatırlıyor musun? Kapıyla ilgili olan?"

"Ah-ha!" dedi, gözlerini kısarak.

Neyse ki dikkatini çekebilmiştim. "Ne anlama geldiğini anladın mı?"

"Hayır" diye itiraf etti. "Ne anlama geliyor?"

"Deprem yüzünden cehennemde bir delik açıldı ve bir sürü iğrenç yaratık Savannah'ya kaçtı. Güzel şehrimizin iyi vatandaşlarım yemeden önce onları bulup öldürmek için bana ihtiyacın var."

Bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Vampirler olarak kökümüzü kurutmak için yaratılmıştı ve bana kesinlikle ihtiyacı yoktu ama acemi bir avcı olarak onu eğitebilecek kimsesi yoktu; dolayısıyla, güçlerinin ne olduğunu güdusel olarak bilemeyebilirdi.

"Yaratıklar mı?" Çılgın gülümsemesi silindi. "Ne tür yaratıklar?"

"İğrenç sivri dişleri olanlar" dedim. "Her türde korkunç canavarlara dönüşebilen iblisler." Sadece Connie'nin değil, polis Connie'nin oralarda bir yerde olmasını ve doğal bir şekilde insanların iyiliğini beni öldürme ihtiyacının önünde tutmasını umuyordum.

Şüpheli bir tavırla beni inceledi. "Her türde korkunç canavarlara dönüşebilen iblisler, ha? Bu ilginç bir hikâye. Gerçeği söylediğini nereden bileyim?"

"Şey, ben, ah... kılıcın nerede?"

Bütün bunların kendisi için yeni olduğu belliydi ve sorum onu gerçekten şaşırtmıştı ama sonra kendini topladı.

Tanı kazığı tekrar kaldırırken bir mucize oldu. Ceketinin altındaki polis telsizinden bir ses duyuldu ve merkezden River Street'te bir manyağın dolaştığı bildirildi. Ama alışıldık tarzda bir manyak değil; dört bacaklı, kuyruklu ve pullan olan bir manyak!

"Bir kertenkele adamdan mı söz ediyorlardı?" diye sordum. "Bunu Japon korku filmleri dışında her gün gördüğünü, söyleyemezsin."

Bana düşünceli gözlerle dikkatle baktı. "Setli o iblisleri bulmama yardım edebilir" dedi. "Ve vampirlerin kokusunu alabilirim. Sana ihtiyacım yok."

"Koku seni ve Seth'i bir yere kadar götürebilir. Ben sana onun öğretemeyeceklerini öğretebilirim: Bir vampir gibi düşünmeyi ve bir vampirden daha akıllı davranmayı. Bu iblisler kan emiciler ve birini tanımak için onlardan biri gerekir, tatlım."

"Bir vampir gibi düşünmek için senin yardımına ihtiyacım yok. Zaten yarı vampirim... ama iyi denemeydi."

Kazığı başının üzerine kaldırdı ve kalbime indirdi. O anda şişeyi kalbimin üzerine kaydırmayı başardım ve kazık pürüzsüz camdan kaydı.

"Hey, dur!" dedim, o ıskaladığı için küfrederken. "En kötüsünü duymadın: Yukarı çıkan hortlakların hepsi iblis biçiminde değil. Bazıları normal insanlara benziyor."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır, söylemiyorum. Dün geceki kızıl saçlı pilici hatırlıyor musun? O aslında Eleanor'du. William onu Avrupa'da öldürmüştü ve kazayla bizimle birlikte yeraltı dünyasından geri döndü. İsteseydi yılanı dönüşebilirdi. Ama yeraltı dünyasından döndükten sonra fahişe Ginger'ın bedenini ele geçirdi."

Durmadan konuşuyordum ama elimde değildi. Bu şekilde devam edersem belki onu bir şekilde yakalayabilirdim. Yoksa bir an sonra kendimi yeraltı dünyasında bulabilir ve benim için biçilen cezayı öğrenebilirdim. Muhtemelen kendimi sonsuza dek bir Chevy Cor-sica kullanırken bulabilirdim!

"Fahişe Ginger mı?"

Connie'nin yarı vampir beyninin henüz tüm silindirlerini ateşlediğini sanmıyordum. Bunun iyi ya da kötü olduğundan da emin değildim ama devam ettim, "Eleanor'un fahişelerinden biriydi. Ama Ginger'm vücudunda olan aslında Eleanordu/"

O korkunç gözlerdeki bir şey, nihayet ona ulaşmakta olduğumu hissettirdi. "Ve sen o iblislerin bir insanın bedenini ele geçirip geçirmediğini anlıyor musun?"

"Elbette" dedim, avcılarının yetenekleri arasında yalan yakalama olmamasını umarak. Şimdiye kadar iyi gitmişti.

Connie göğsüme dayadığı kazığa ağırlığını vererek üzerimden kalktı.

"Ah" dedim. "Ah!"

Gömleğimin yakasından tutup bezden bebekmişim gibi kolayca beni yukarıya çekti ve yüzünü iyice yaklaştırp gözlerimin içine baktı.

"Pekâlâ. Şimdilik yaşamana izin vereceğim, sivri diş. Ama bütün iblisleri yakalayıp öldürdükten sonra, seni de halledeceğim. Ve inan bana; sen fırsatın varken beni öldürmeye cesaret edememiş olabilirsin ama benim seni öldürecek cesaretim var." Beni o kadar sert itti ki birkaç adım ötedeki suya düştüm.

iyi gitti.

Göğsümde çoktan iyileşmeye başlamış olan delik deniz tuzundan yanarken, Connie'nin karanlıkta gözden kayboluşunu izledim. Topuklarımı kumlara gömerek kendimi sırtüstü sulara ittim ve suyun üzerinde yatarak yıldızlara baktım.

Ah, lanet olsun! Bu kadın çok... *ateşliydi.*

Londra sokaklarının çok altında, üzerinden siyah duman ve berbat bir koku yayılan bir kazanın etrafında oturan bir grup iblis kendi aralarında tartışıyordu.

Boğazındaki yarayı dalgın bir tavırla okşayan Ulrich, ayakta durarak onların sakinleşmesini bekliyordu. Yanında eşi Diana, çılglık atmamak için kendini zor tutuyordu.

Ulrich eğilerek onun kulağına fısıldadı. "Endişelenme, hayatım. Bize zarar vermeyecekler. Kötü haberlerini kendi avantajımıza çevireceğiz."

Diana hâlâ konuşamayacak kadar korku içinde, sadece başıyla onayladı. Konsey'i etkilemek için en son planı feci şekilde başarısız olmuştu. Yarım binyıl önceki insan kocası William Cuyler Thorne, yaşlı lordların onuruna kurban etmeye söz verdiği büyülü çocuğu kurtarmıştı. Ve William, onların kurban etmeyi planladığı Htıgo'yu da öldürmüştü.

Ulrich ve Diana'yı Konsey in gazabından koruyan tek şey, Konsey in en son planından sorumlu olan vampir Damien'in başarısızlığıydı. Diana ve Ulrich kendilerini kurtarıp Konseye döndüklerinde, yaşlı lordlar Damien a olan öfkeleriyle daha çok ilgileniyorlardı.

Mole adındaki zayıf bir vampir olan maşaları, Reeelrek'ten bir mesaj alarak Konseye iletmış, böyle yaşlı lordlar Savannahda olanları

öğrenmişti. Mole şimdi bir köşeye sinmişti ve belli ki yaşlı lordların haberciyi yemesinden korkuyordu.

Konsey üyeleri sakinleşirken Ulrich yatıştırıcı bir sesle konuştu. "Ama baylar, Thorne öldü. Bu kesinlikle bir zafer."

Yaşlı lordların en yaşlısı, en kızıl, en pullu ve en iğrenç derili antik bir kan emici olan liderleri konuştu. "Kapı kapanmadan önce çok az vampir cehennemden kaçabildi." Asasını yere vurarak öfkeyle bağırdı.

"Bütün Sluagh'lar yaşayanların dünyasına geçene kadar açık kalmalıydı" dedi yanında oturan iblis.

Lanetli tartışmalar tekrar başladı ve Ulrich dikkatlerini bir kez daha çekmek için boğazını temizledi. "Açık sözlülüğümü hoş görürseniz, efendilerim, bir erkeğin işini yapması için bir çocuğu göndermişsiniz."

Köşeye sinmiş olan Mole, Ulrich'in dobralığı karşısında şaşkınlıkla gözlerini açtı ve Diana zorlukla yutkunurken bir adım gerileyerek Ulrich'ten uzaklaştı.

Diğer bir iblis, uzun pençeleriyle çenesini kaşıdı. "Senin Damien'dan daha kötü çuvalladığını unutacak kadar bunak olduğumu mu sandın, Ulrich?"

İblis doğru noktaya ulaşamamış gibiydi. Mole'u çağırdı ve küçük vampirin kaşınması gereken yeri işaret etti. Mole korkuyla sarararak isteneni yaptı, iblisin ayağı birkaç kez yere vurdu ve sonunda rahat bir şekilde nefes aldı. Diana bayılmamak için kendini zor tutuyordu.

"En azından, bir kez daha karşınıza gelecek kadar vampirim" dedi Ulrich. "Damien'ın hayatta kalabilmek için saklandığını duydum."

"Doğru" dedi ilk vampir. "Eğer bir teklifin varsa dinleyeceğiz. Ve iyi bir teklif olsun yoksa sen de saklanmak isteyebilirsin."

Ulrich, olduğu yerde donup kalan Diana'yı dürttü. Diana onun zoruyla yaşlı lordlara doğru bir adım attı ve sonunda konuşabildi. "Ef-efendilerim, artık Savannah'dan sorumlu olan vampir, Jack McShane, ölüleri diriltebiliyor."

Yaşlı lordlar kendi aralarında mırıldandılar. "Buna yemin edebilir misin?" diye sordu liderleri.

"Evet" dedi Diana. "Kendim gördüm. Savannahya gittiğimizde bizim başımıza muhafız olarak dikmek için koca bir ölümler ordusunu uyandırdı. Eleanor onun gücünden yararlanarak geri döndü. Hatta kendisi de yeraltı dünyasından tekrar çıktı."

"Ve bunu deprem yardımı olmadan yaptı" dedi Ulrich.

"Üstelik McShane onu diriltmek niyetinde bile değildi" dedi Diana. "Gerçekten isterse neler yapabileceğini bir düşünün."

Ulrich başıyla onayladı. "McShane'in ölümler arasından seçilecek kişileri diriltmeye zorlanmasını öneriyoruz."

"Nasıl kişiler bunlar?" diye sordu Konsey üyelerinden biri. Göğsünün ortasında irin akan bir yarası vardı. "Eski dinlerden birindeki bir cadı, hiçbir kan emicinin bir daha yeraltı dünyasından geri dönmemesi için kapıyı kapadı."

"Belki hiçbir kan emici gelemeyebilir ama insanlık arasında talan ve kargaşa yaratabileceğini kanıtlamış olan daha birçokları var" dedi Diana.

"Seri katiller, kitlesel katiller, teröristler O türde insanlar" dedi Ulrich.

"Peki, 'Thorne'un yavrusu olan şu McShane'in bu kişileri diriltmeye nasıl zorlanabileceğini düşünüyorsunuz?" diye sordu liderleri.

Diana ve Ulrich birbirlerine baktılar. Antik ve kana susamış üstat vampirlere blöf yapmamaları gerektiğini bilecek kadar akıllıydılar.

"Babası başında olmadığı için kolayca yönlendirilebileceğini düşünüyoruz. Thorne'un ortadan kalkması, yaşamında bizim doldurabileceğimiz bir boşluk yarattı" dedi Ulrich.

Diana altın saçlarını salladı, başını öne eğip mavi gözlerini izleyicilerine dikti. "Çok ikna edici olabiliriz" diye mırladı.

"Pekâlâ" dedi liderleri. "Yeni Dünyaya gidin. Axele edin. Elinizden gelenin en kötüsünü yapın."

"Emredersiniz, lordum" dedi Diana, rahatlayarak. Şimdi kendini içinde bulduğu cehennem deliğinden binlerce mil uzakta olacağını bilinciyle, reverans yaparak ekledi. "Size yemin ederim, ekselansları, Jack McShane'e nasıl diz çöktüreceğimi kesinlikle biliyorum."